

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H HARLEQUIN®

Stars of Romance

2
Roman

SANDRA BROWN

Yaşamak İçin

JENNIE LUCAS

Rüzgârlı Şato

HQN SR-1 2015/01

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestselling authors

SANDRA BROWN

Yaşamak İçin

Bir uçak kazasından sadece ikisi kurtulmuşlardı.

Rusty Carlson, seçkin zevkleri olan, kent yaşamının lüksü içinde yetişmiş güzel ve başarılı bir iş kadınıydı.

Cooper Landry ise, yaşamın tüm çirkinliklerine tanık olmuş, insanlara kuşkuyla bakan bir savaş gazisiydi.

Ve bu taban tabana zıt iki insan, baş başa kaldıkları ıssız bir bölgeden kurtulabilmek için uyumlu bir dayanışma içinde olmak zorundaydılar.

JENNIE LUCAS

Rüzgârlı Şato

“Benim yerimde olsaydınız siz de karşı koyamazdınız, inanın bana. Ünlü Alzacar Dükü Alejandro tek bir bakışıyla savunma mekanizmamı yerle bir etmiş ve onun olmamı sağlamıştı. Onun, beni baştan çıkarmasının gerçek nedenini anladığımda ise, kaçmaktan başka şansım kalmamıştı. Ancak Alejandro, dokuz ay sonra beni buldu ve hiçbir şeyin onu durduramayacağı belliydi. Ben ise, tüm benliğimle ona bağlı olsam da, dükün oğlumuzu elimden almasına asla izin veremezdim ve oynayacak tek bir kozum kalmıştı.”

ISSN 2146-412X

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2015/01

İngilizce Adı: TWO ALONE
Türkçe Adı: YAŞAMAK İÇİN

Copyright © 1987 by Erin St. Claire

Copyright © 2015 Ekip A.Ş.

ISSN 2146 – 412X
201501413

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance

Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Namık Gedik T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han

No: 11/1 Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri : TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:0902126222222

Tamamen veya kısmen her şekilde çoğaltma hakkı da dahil bütün hakları saklıdır. Bu eser, Harlequin Books S.A. ile EKİP A.Ş. arasında yapılan ortak düzenleme çerçevesinde yayınlanmıştır.

Bu eser gerçek bir hikâyeye dayanmamaktadır. Eserde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın imgeleminin bir sonucudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve hayatta olan veya vefat eden gerçek kişilere, ticari kuruluşlara, olaylara veya mekânlara benzerlikler tamamen tesadüftür.

Baskıda görülen ticari markalar, Harlequin Books Limited'in veya onun bağlı ortaklıklarının tescilli markalarıdır ve diğer taraflarca bir telif sözleşmesi çerçevesinde kullanılmaktadır. Kapaktaki Sanatsal Çalışma, sanatsal çalışmanın yaratıcısının izni ile kullanılmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

HEPSİ ölmüştü. Onun dışında hepsi. Hala hayatta olduğuna emindi. Uçağın ne zaman düştüğünü ya da ne zamandır başı dizlerinin arasında öylece durduğunu bilmiyordu. Saniyeler de olabilirdi, aylar, hata yıllar da. Zaman durmuş bile olabilirdi.

Paramparça olmuş metal parçaların yere düşmesi sonsuzluk kadar sürmüştü sanki. Kazanın masum kurbanları ağaçların kırık dalları hareket etmiyordu artık. Yaprak kıvıldamıyor, etrafta ölüm sessizliği kol geziyordu.

Başını kaldırdı. Saçları, omuzları ve sırtı birkaç dakika öncesine kadar pencereyi kaplayan şeffaf plastiğin un ufak olmuş kırıklarıyla doluydu. Başını sallayınca düşen kırıkların çıtırtıları sessizliği bozdu. Ağır, ağır gözlerini açtı. Bağırarak istedi, ama sesi çıkmıyordu. Gördükleri ancak bir kâbus olabilirdi.

Tam karşısında oturan, tavırlarından yakın arkadaş oldukları anlaşılan iki adam ölmüş, sohbetleri sonsuza dek sessizliğe gömülmüştü. Bir tanesinin başı camdan dışarı çıkmıştı. Yakından bakacak cesareti yoktu. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Gözlerini kapatıp başını yana çevirene kadar açmadı.

Koridorun öbür tarafındaki koltukta oturan adam da başı arkaya dayanmış vaziyette ölmüştü. Yalnız Yabancı. Uçak havalanmadan önce adama bu adı takmıştı. Uçak küçük olduğu için ağırlık konusunda kesin kurallar uygulanıyordu. Bagajlar tartılırken, burnu havada yabancı, diğer yolculardan hep uzak durmuştu. Yabancı da tıpkı onun gibi gruptan ayrıydı. O uçaktaki tek hayatta kalan, tek kadın yolcuydu.

Ön tarafa bakınca pilot kabini bir şişe kapağı gibi gövdeden ayrılmış olduğunu gördü. Her ikisi de genç neşe dolu olan pilot ve yardımcı pilot kanlı ölümden kurtulamamışlardı.

Yutkunarak kusmamaya çalıştı. İri yarı sakallı yardımcı pilot uçağa binmesine yardım ederken flört edercesine: uçaklarına çok ender kadın yolcu bindiğini ve hiçbirinin onun kadar güzel olmadığını söylemişti.

Kardeş olan diğer iki yolcuyla öldüren de kabini ikiye bölen kırık bir ağaç gövdesi olmuştu. Aileler ölümlerin acısını fazlasıyla yaşayacaktı.

Ümitsizlik ve korkuyla ağlamaya başladı. Bayılacağından korkuyordu. Daha doğrusu ölmekten korkuyordu. Ama bu şartlarda hayatta kalmak çok daha korkunçtu.

Diğer yolcuların ölümleri ani ve acısız olmuştu. Mucize eseri yara almamış olduğu için, onun ölümü susuzluk, açlık ve soğuk yüzünden uzun ve zor olacaktı.

Hayatta kalmasının nedeni en arkadaki koltukta oturduğu için miydi acaba? Great Bear Lake' den ayrılırken, arkada birisini bırakmıştı. Vedalaşmaları uzun sürdüğü için, uçağa en son binmiş ve arkada yer bulabilmişti.

Uçağa bindiğinde, yolcular bir anda konuşmayı kesmişlerdi. Alçak tavan yüzünden iki büküm yürüyerek, yerine otururken uçaktaki tek kadın yolcu olmak onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Bazı şeyler değişmez biçimde erkeklere aitti ve kadın

erkek eşitliği bunu kesinlikle değiştiremezdi. Tıpkı bazı şeylerin kadınlara özgü olması gibi.

Kuzey topraklarındaki avcılık kampından ayrılan bir uçak erkeklerle özgü şeylerden biriydi. Bu yüzden koltuğuna gömülüp, camdan bakarak, varlığını olabildiğince unutturmaya çalışmıştı.

Pilotlardan başka fırtınayı ilk fark eden oyudu. Yoğun sis ve şiddetli yağış sinirlerini bozmuş, zamanla diğer yolcular da sarsıntıların farkına varmışlardı. Şakalaşmaları, pilotların yerinde olmadıklarına şükrettikleri huzursuz yorumlara dönüşmüştü.

Pilotların başı gerçekten beladaydı. Zamanla bütün yolcular bunun farkına varmışlar, konuşmayı kesip, bakışlarını pilotlara dikmişlerdi. Yerle telsiz bağlantısı kesildiğinde, uçakta gergin, korkulu bir bekleyiş başlamıştı.

Ne var ki, o şartlar altında hayatta kalmasının iyi olduğuna o kadar emin değildi. Great Bear Lake'nin kuzeybatı ucundaki avcı kampına ancak uçakla ulaşılabilirdi. Kampı, uçağın varış noktası olan Yellowknife arasında sadece bakir ormanlar vardı. Uçağın düşene kadar ne kadar yol aldığını ancak tanrı bilirdi. Yetkililerin onu bulmaları aylar sürebilirdi. Bulunana kadar, bulunursa, tabii... Ancak kendi çabasıyla hayatta kalabilirdi.

Bu düşünceyle harekete geçti, ama emniyet kemerini çözerken, isteriye kapılmak üzereydi. Elleriyle dizleri üzerinde uçak gövdesindeki kocaman yarığa doğru ilerlemeye başladı.

Cesetlere değmemeye çalışarak, yarıktan dışarı baktı. Yağmur dinmişti, ama kara bulutlar yağmur yüklüydü. Ara sıra gök gürültüleri duyuluyordu. Hava buz gibi, nemli ve tehdit doluydu. Kızıl tilki kürkü mantosunun yakasını kaldırdı. Rüzgâr esmiyordu. Bu çok iyiydi. Bir dakika! Rüzgâr yoksa bu ses nereden geliyordu? Soluğunu tutup bekledi. İşte, aynı sesi yine duymuştu! Başını aniden çevirip, kulak kesildi. Kalbinin gumbürtüsü yüzünden tam duyamıyordu.

Küçük bir kıpırtı olmuştu. Koridorun öbür tarafında oturan adama baktı. Hayal miydi, yoksa Yalnız Yabancı'nın gözkapakları sahiden oynamış mıydı? Geri dönüp koridorda hızla emeklerken, cesetlerden birinin cansız, kan içindeki koluna süründü.

"Tanrım, lütfen, ölmüş olmasın!" Koltuğa yaklaşp, dikkatle adamın yüzüne baktı. Yabancı uyuyor gibiydi. Gözkapakları hareketsizdi. Gür bıyığının altındaki dudaklarının arasından hiçbir ses çıkmıyordu. Bakışlarını adamın göğsüne indirdi, ama kalın, kareli ceketini yüzünden göğsünün inip kalktığının anlaşılması imkânsızdı. Parmağını adamın burun deliklerinin altına koydu. Hafif soluğunu hissedince, sessiz bir sevinç çığlığı attı.

"Şükürler olsun!" Hem ağlıyor, hem gülüyordu. Adamın yanaklarını hafifçe tokatladı. "Uyanın, bayım. Lütfen!"

Yabancı inledi, ama gözlerini açmadı. İçgüdülerini, adamın bir an önce kendisine gelmesi gerektiğini söylemekteydi. Ayrıca, adamın ölmediğine ve en azından hemen ölmeyeceğine emin olmak istiyordu. O ıssızlığın ortasında tek başına olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Soğuk havanın onu kendisine getireceğini düşünerek, yabancıyı uçaktan çıkarmaya karar verdi. Bu hiç kolay olmayacaktı; adam ondan çok daha ağırdı.

Emniyet kemerini çözüp, adam olanca ağırlığıyla üzerine yığılınca, bundan iyice emin oldu. Adamı sağ omuzuyla destekleyip, yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek uçağın gövdesindeki yarığa doğru götürmeye başladı.

Kıscak yolu kat etmeleri yarım saat sürdü. Cesetlerden birinin kolu engel olunca onu itti. Ellerine yapış yapış kan bulaşmıştı. Dehşetle inleyip, dudağını dişlerinin arasına kıştırarak yabancıyı santim santim sürüklemeye devam etti.

Birden, adamın yaralanmış olduğunu, onu hareket ettirmekle yarar yerine, zarar verebileceği aklına geldi; ama artık olan olmuştu. Çaresiz olmadığını kamtlamak için, amacına ulaşması çok önemliydi. Ölse bile, adamı uçaktan çıkaracaktı. Onu olabildiğince çıkışa yaklaştırmıştı. Adam ara sıra inlemenin dışında bir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Uçağın gövdesinin sol yanı tümüyle kopmuştu. Adamı dalların arasından çıkarması zor olacaktı. Küçük dalları kopardıktan sonra, koltukaltlarından tutabilmek için adamı çevirmesi beş dakikasını aldı. Geri geri ilerleyerek, onu beraberinde sürüklemeye başladı. Dallar yüzüyle ellerini çizik içinde bırakmıştı. Neyse ki, kalın gysileri vücudunun geri kalanını koruyordu.

Soluk soluğa kalmıştı. Durup dinlenmeyi düşündü, ama bir daha harekete geçecek gücü bulamayabilirdi. Adam aralıksız inlemeye başlamıştı. Her an komaya girebilirdi.

Sonunda, yanaklarında soğuk havanın temasını hissetti. Açıklığa çıkınca, adamı da dalların arasından çıkardı. Popo üstü yere çökerken, bitkin vücudu şiddetle sızlıyordu. Adamın başı kucığına düşmüştü. Başını göğse çevirerek, soluklarının normale dönmesini bekledi. Soğuk havayı ciğerlerine çekerken, her şeye rağmen, hayatta kalmanın çok güzel olduğunu düşündü ve hem kendisi, hem de yabancı için Tanrıya şükretti.

Adama bakınca, şakağındaki şişliği gördü. Onu dikkatle yere yatırıp, kalın ceke-tinin düğmelerini çözmeye başladı. Ölüm-cül bir yarayla karşılaşmamak için dua ediyordu. Neyse ki, kareli gömleğinde en ufak kan izi yoktu. Adamı baştan aşağı inceleyince bundan emniyet oldu.

Rahat bir soluk alarak onu tekrar tokatladı. Kırk yaşlarında gösteriyordu ve hayatının kolay geçmediği belliydi. Hafifçe uzamış dalgali saçlarıyla, bıyığı koyu kah-verengiydi. Teniyse yılların sonucu olan bir bronzluğa sahipti. Göz kenarları hafifçe kırılmıştı. Alt dudağı üsttekinden daha dolgundu.

Bu sert hatlı yüz, zamanının çoğunu ofiste geçiren birine ait olamazdı. Adamın çoğu zaman açık havada olduğu belliydi. Klasik anlamda yakışıklı sayılmasa da, göze hoş görünüyordu. Bu yüzde, onun önceden sezdiği sert, uzlaşmaz ve insanlardan uzak kişiliğinin izleri vardı.

Adamın kendisine gelip, ıssızlığın ortasında onunla yalnız olduğunu görünce ne yapacağını merak etti. Bunun için çok beklemesi gerekemeyecekti. Adam gözlerini yavaşça açtı.

Gökyüzündeki bulutlar kadar soğuk, gri gözler ona dikilince konuşmak istedi, ama çekindi. Adamın ağzından ilk dökülen, okkalı bir küfür olmuştu. Bunun nedeni duyduğu acı olmalıydı. Adam gözlerini kapayıp, birkaç saniye açmadı.

Tekrar açtığına, "Uçak düştü," dedi. Karşısındaki kadının başını salladığını görünce, "Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Emin değilim." Dişleri birbirine vuruyordu. Hava o kadar soğuk olmadığına göre, bunun nedeni korku olmalıydı. Adamdan mı korkuyordu? Ama neden? "Belki, bir saat..."

Adam inleyerek elini başındaki şişliğe götürüp, doğruldu. "Ya diğerleri?"

"Hepsi öldü."

Adam tek dizi üzerinde doğrulurken, hafifçe sallandı. Kadının içgüdüsel olarak uzanan elini itti. "Emin misin?"

"Öldüklerine mi? Evet. Sanırım."

Adamın bakışlarında hor gören bir ifade belirdi. "Nabızlarını kontrol ettin mi?"

Adamın bakışları gökyüzünden çok daha soğuk ve ürkütücüydü. "Hayır, kontrol etmedim," dedi ters ters.

Adam ona bir an daha küçümseyerek baktıktan sonra, güçlüğüyle ayağa kalktı. Yanındaki ağaca dayanıp, dengesini bulmaya çalıştı.

"Kendini... Nasıl hissediyorsun?"

"Kusacak gibi."

Bu adam kelimeleri sakınmadan kullanıyordu.

"Biraz uzansan, iyi olur."

Adam elini başından çekmeden ona baktı. "Nabızlarını sen mi kontrol edeceksin?" Yüzünden kanın çekildiğini görünce, alayla gülümsedi. "Ben de öyle düşündüm, zaten."

"Ama seni dışarı çıkardım, değil mi?"

"Evet." Adamın sesi kupkuruyla. "Beni çıkardın."

Adamın ayaklarına kapanmasını beklemiyordu, ama en azından teşekkür edebilirdi. "Sen kaba bir..."

"Nefesini harcama." Adam ağır ağır uçağa yaklaşıırken, dalları hiç çaba harcamadan kenara itiyordu.

Yere oturup, başını dizlerine dayadı. Ağlamak istiyordu. Başını kaldırıncaya, onun pilot kabininde cesetleri hiçbir duygu belirtisi göstermeden kontrol ettiğini gördü.

Birkaç dakika sonra adam yanına geldi. "Yanılmamışsın. Hepsi ölmüş."

Ne yapmasını bekliyordu, yani? Haklı çıktığı için hoplayıp zıplamasını mı? Adam yanına getirdiği ilk vardım çantasından üç aspirin çıkarıp, kuru kuruya yuttu. "Buraya gel." Kaba bir emirdi bu. Kadın yanına gelince, eline küçük bir fener tutuşturdu. "Bunu iki gözüme de tutup, gördüğünü söyle."

Kadın camı kırılmış, ama şans eseri çalışan feneri açıp, önce sağ, sonra sol gözünü tuttu. "Gözbebeklerin daralıyor," dedi.

Adam feneri alıp kapadı. "Güzel. Demek, beyin sarsıntısı yok. Sadece, kahrolası bir baş ağrısı... Sen iyi misin?"

"Sanırım."

Adam kuşkuyla ona bakıp, başını salladı.

Kadın, "Adım Rusty Carlson," dedi kibarca.

Adam kabaca güldü. Bakışları onun kızıl saçlarına kaymıştı. "Rusty, demek?"

"Evet, Rusty!"

"Sana tam uymuş."

Bu adam ancak bir domuz kadar kibar! "Senin bir adın var mı?"

"Evet, var. Cooper Landry. Bu bir açık hava partisi olmadığı için, nazikçe selam verip, 'Tanıştığımıza memnun oldum' diyemiyorum, kusura bakma."

İki kazazede olarak hiç de iyi bir başlangıç yapmamışlardı. Oysa, Rusty'nin tesselliye, hayatta olduğuna ve yaşayacağına emin olmaya ihtiyacı vardı. Ne var ki, adam onu sadece küçümsemekle meşguldü.

"Neyin var senin?" diye sordu öfkeyle. "Kaza benim suçummuş gibi..."

"Belki de, öyledir."

Rusty'nin ağzı açık kalmıştı. "Ne? Fırtınayı ben mi çıkardım?"

"Hayır, ama yaşlı sevgilinin vedalaşman o kadar uzun sürmeseydi, fırtına çıkmadan gideceğimiz yere varmış olurduk. Neden ondan önce döndün? Kavga falan mı ettiniz?"

Rusty, "Seni ilgilendirmez," diye tısladı kusursuz dişlerinin arasından.

Adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. "Böyle bir uçakta..." Bakışları Rusty'nin üzerinde gezindi. "Senin gibi bir kadının olmaması gerekirdi."

"Nasıl bir kadınmışım ben?"

"Boş ver. Sensiz kendimi daha iyi hissederdim." Adam belinden ölümcül görünümlü bir bıçak çıkarınca, Rusty boğazını keserek ondan kurtulacağını sandı; ama adam uçağa rahatça ulaşabilmek için dalları kesmeye başladı.

"Ne yapacaksın?"

"Cesetleri uçaktan çıkarmam gerek."

"Cesetleri mi? Ama neden?"

"Geceyi onlarla mı geçirmek istiyorsun, yoksa?"

"Onları gömecek misin?"

"Düşüncem bu. Senin daha iyi bir fikrin var mı?"

Rusty buna cevap vermedi. Cooper Landry küçük dalların hepsini budamıştı. Büyüklerin arasından geçmek kolaydı.

Onun kestiği dalları kenara çeken Rusty, "Burada mı kalacağız?" diye sordu.

"Şimdilik, evet." Landry ağaçların arasında rahatça geçebileceği genişlikte bir yol açtıktan sonra uçağa girip, onu eliyle çağırdı. "Sen de ayaklarından tut."

Rusty ölü adamın ayağındaki botlara dehşetle baktı. Yapamazdı. Yaşam tarzı onu böyle bir şeye hazırlamamıştı, Landry bunu ondan nasıl isterdi? Rusty onun buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca, karşı çıkmadan yapmasını istediğini anladı.

Cesetleri birer birer uçaktan çıkardılar. İşin çoğunu Landry yapıyor, Rusty ancak yardım istediğinde işe karışıyordu. Tek çaresi, işin korkunçluğunu aklından uzaklaştırmaktı. Annesini genç kızlığa yeni adım attığında, erkek kardeşini de iki yıl önce kaybetmiş; onları hafif ışıklı, org müziği ve çiçeklerle dolu bir ortamda, içleri saten kaplı tabutlarında uyuyor gibi yataken görmüştü. Ölüm gözünde o zaman gerçek dışıydı. Ama bu cesetler gerçekti.

Cooper Landry'nin duygusuz sesle verdiği emirlere kurulu bir bebek gibi uydu. Bu adam bir insan değil, robot olmalıydı. Kazdığı toplu mezara cesetleri yerleştirirken de, üzerini taşlarla örterken de hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

"Bir şey söylememiz gerekmez mi?" Rusty cesetleri hayvanların yememesi için mezarın üzerine yığılmış taşlara bakıyordu.

"Ne gibi?"

"Onlar için dua edebiliriz."

Landry başığını temizlerken duygusuzca omuz silkti. "Dua falan bilmem. Bildiklerim uzun zaman önce tükendi." Arkasını dönüp, uçağa girdi.

Rusty onun peşinden gitmeden önce aceleyle dua etti. Tekrar yalnız kalmaktan korkuyordu. Onu gözden kaçırdığı anda Landry onu bırakıp gidebilirdi.

Şimdilik bunu yapacak gibi görünmüyordu, çünkü bitkinlikten her an bayılacak gibiydi. "Neden biraz dinlenmiyorsun?" diye inerti Rusty. Onun da gücü çoktan tükenmişti. Sadece adrenalin sayesinde ayakta duruyordu.

"Çünkü yakında karanlık çökecek," dedi Landry. "Yatacak yer açmak için kol-tukları sökmek zorundayız. Yoksa, hayatında ilk kez geceyi dışarıda geçirirsin." Son sözleri açıkça küçümseme yüklüydü. Birkaç saniye sonra berbat bir küfür savurdu. Uçaktan çıktığında, kaşları çatıktı.

"Ne oldu?"

Landry ıslak elini gösterdi. "Benzin." Rusty'nin rahatlığı onu çileden çıkarmıştı. "Burada kalamayız. En küçük kıvılcım sonumuz olur."

"Sen de ateş yakma, öyleyse."

Landry'nin bakışları ateş saçıyordu. "Karanlık çöktüğünde, ısınmak için ateşe ihtiyacımız olacak. Benzinin tutuşması için ateşe gerek yok, zaten. İki parça metal birbirine sürtünürse, tarihe karışırız."

"Peki, ne yapacağız?"

"Taşıyabileceğimiz kadar şey alıp, buradan gideceğiz."

"Oysa uçağın yanında kalmanın en iyisi olduğunu duymuştum. Araştırma ekiple-ri bir uçak enkazı arayacaklar. Kaza alanını terk edersek, bizi nasıl bulurlar?"

Landry başını küstah bir edayla yana eğdi. "Kalmak mı istiyorsun? Pekâlâ, kal, öyleyse. Ben gidiyorum. Yalnız, bu civarda hiç su olmadığını hatırlatayım. Sabah ilk işim su aramak olacak."

Bu adamın, her şeyi ben bilirim, havası dayanılacak gibi değildi. "Su olmadığını nereden biliyorsun?"

"Etrafta hayvanlara ait izlere rastlamadım. Yağış sürdüğü müddetçe yağmur suyuyla idare edebilirsin, ama yağmurun ne zaman döneceği bilinmez."

Hayvan izleri olmadığını ne zaman fark etmişti, acaba? Rusty bunu akıl bile edememişti. Aslında, susuzluk vahşi hayvanlar kadar tehlikeliydi. Suyu nasıl arıyacaktı? Vahşi hayvanlara karşı kendini nasıl koruyacaktı? Bu adam olmadan hayatta kalması imkânsızdı. Onunla gidip, bildiği yaşam mücadelesi yöntemleri sayesinde ölümden korunmaktan başka çaresi yoktu. Gururu bir yana bırakıp, "Seninle geliyorum," dedi. Landry onu duyduğunu gösterecek hiçbir harekette bulunmadı. Tam anlamıyla kayıtsızdı. İnkazdan kurtardığı şeyleri ortaya yığmakla meşguldü.

Hiçe sayılmaya fazla dayanamayan Rusty yanına çömeldi. “Nasil yardım edebilirim?”

Landry başıyla uçağın bagaj kısmını gösterdi. “Herkesin bavullarına bak ve daha sonra işimize yarayacak her şeyi al.” Cesetlerin ceplerinden aldığı küçük anahtarları eline tutuşturdu.

Rusty korka korka bavullara baktı. Bazıları çarpmanın şiddetiyle açılmış, ölenlerin özel eşyaları sağa sola saçılmıştı. “Bu... Onların özel yaşamlarına saygısızlık olmaz mı? Aileleri...”

Landry öylesine hızla arkasına döndü ki, Rusty neredeyse geriye yuvarlanacaktı. “Artık büyüüp gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmedi mi?” Rusty’yi omuzlarından kavrayıp hırsla sarstı. “Etrafına bir bak. Sağ kurtulmamız olasılığı ne kadar, biliyor musun? Sıfır! Ama ölene kadar, hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım. Bu alışkanlığı uzun zaman önce kazandım”

Landry yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Bu fırtınaya yakalanmış bir Kız İzci Kampı değil, küçük hanım. Ölüm kalım savaşı bu... Sosyal kuralların canı cehen-neme! Benimle geleceksen, dediğim zaman, dediğim şeyleri yaparsın, anlaşıldı mı? Duygusallığın sırası değil. Diğerleri için gözyaşı dökmenin de. Öldüler ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şimdi, kıcını kımlıdat ve sana söyledigimi yap.” Landry onu itip, avcılarının çantalarındaki kürkleri toplamaya başladı.

Rusty küçük düşürülmenin gözyaşlarını bastırmaya çalışarak, bavulları araştırmaya koyuldu. Herifi yumruklamak, aynı zamanda hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu; ama Landry’ye açık vermeyecekti. Onu geride bırakması için en küçük bir neden bile yaratmamalıydı.

Yarım saat sonra, bulduklarını Landry’nin topladıklarının yanına koydu. Landry onun seçimine, özellikle de, iki şişe içkiye memnun olmuştu. Rusty içkinin cinsini anlayamadı, ama Landry seçici değildi. Şişelerden koca yudumlar alırken gırtlığı inip kalkıyordu. Kalın, güçlü bir boynu, kare biçimli çenesi vardı. Bütün inatçı tipler gibi...

Landry şişenin kapağını kapayıp, kibrit kutuları, yolculuk tipi küçük dikiş kutusu ve giysilerle birlikte yere attı. Rusty’nin yerinde seçimiyle ilgili yorumda bulunmadan, elindeki çantayı gösterdi. “Nedir o?”

“Benim yolculuk çantam.”

Landry çantayı kapıp, açtı. İri elleriyle içindeki pastel rengi ipek iç çamaşırlarını, geceliklerini, sutyenlerini karıştırmaya başladı. Külotlu çoraplardan birini parmaklarının arasından geçirirken, bakışları karşılaştı. “İpek mi?” Rusty cevap vermeden ona soğukça bakmayı sürdürdü. Landry’nin sırtışı ahlaksızcaydı. Aklından Rusty’nin düşünmeye yanaşmayacağı şeyleri geçirdiği belliydi. “Çok güzel.” Gü-lümseyişi bırıgının altında kaybolurken, çorabı Rusty’ye attı. “Yanına iki uzun külot al. İki çift de yün çorap. Yün başlık. Eldivenler. Bir de, şu parka.” Landry giysiyi yerdeki yığının üzerine attı. “Fazladan bir çift yün tayt. İki kazak.” İçinde Rusty’nin makyaj ve temizlik malzemelerinin bulunduğu plastik çantanın fermuarını açtı.

Rusty, “Onlara ihtiyacım var,” diye atıldı. “Gideceğimiz yerde yok.” Landry yüzlerce dolarlık güzellik kremleriyle makyaj malzemelerini ıslak yaprakların

üstüne fırlattı. "Yanma sadece saç fırçası, diş macunu ve diş fırçası alacaksın. Bunlara da, düşünceli bir adam olduğum için izin veriyorum." Rusty'ye bir kutu tampon uzattı. Rusty kutuyu kapıp, onun izin verdiği diğer şeylerle birlikte makyaj çantasına tıktı.

Landry sırttı. Bembeyaz dişleriyle bıyığının oluşturduğu zıtlık ona daha da çikici bir hava vermişti. "İçinden bana, orospu çocuğu, diyorsun, değil mi? Ama bunu açığa söylemeyecek kadar nazıksın."

"Hayır, değilim." Rusty'nin kızılımsı kahverengi gözleri ateş saçıyordu. "Sen orospu çocuğunun tekisin."

Landry'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Her şey zamanla düzelir." Ayağa kalkıp, kararmakta olan gökyüzüne endişeyle baktı. "Hadi. Bir an önce yola koyulalım."

Arkasını döner dönmez, Rusty aceleyle yerden aldığı dudak parlaticıyı, şampuanı ve jileti de makyaj çantasına tıktırdı. Medeniyete kavuştuğunda, biraz bakımlı olmak istiyordu. Landry birden arkasına dönünce, Rusty suçlulukla yerinde sıçradı.

"Bunun nasıl kullanıldığını biliyor musun?" Elindeki av tüfeğini gösterdi. Rusty başını iki yana salladı. Bir gün önce çok güzel bir geyiğin aynen böyle bir tüfekle vurulduğuna tanık olmuş, avcılar kutlamak yerine zavallı hayvan için yas tutmuştu.

"Ben de bundan korkuyordum," diye homurdandı Cooper. "Yine de, onu taşıyabilirsin." Tüfeği deri kayışından Rusty'nin omuzuna astıktan sonra, büyük olasılıkla kendisinin olan diğer tüfeği kendi omuzuna astı. Bir tabancaya kimerine sokarken Rusty'nin ürkek bakışını görüp, "İşaret tabancası," dedi alaylı bir sesle. "Pilot kabininde buldum. Arama uçaklarının sesini duymak için kulakları dik." Ayakkabı bağcığıyla boğazını bağlayıp sırt çantası haline getirdiği kazağı kollarından Rusty'nin boynuna bağladı. "Tamam. Gidelim."

Rusty uçağın enkazına son kez kederle bakıp, Cooper'in ardı sıra yürümeye başladı. Bakışlarını onun kürek kemiklerinin ortasına dikti. Bir süre sonra yarı uyumuş, geride bıraktıkları cesetleri unutmuştu. Attığı her adımda enerjisi ürktücü bir hızla tükenmekteydi. Çok geçmeden, adım atamaz hale gelmişti. Bitkinlikten bacakları titriyordu. Artık yana itmeyi bıraktığı dallar yüzüne gözüne çarpmaktaydı. Cooper bulanık, titreyen bir hayal gibi görünmeye başlamıştı gözüne. Ağaç dalları geçit vermez, canlı birer varlık gibiydi. Sendeleyince, bakışlarını yere indirdi. Yer hızla ona doğru yükseliyordu. Ne garip, diye düşündü. Yere düşerken içgüdüsel olarak dallardan birine tutundu. "Coo... Cooper!" Yere düşüşü sert olmuştu, ama ıslak ve çamurlu olsa da, sonunda yatmak, gözlerini yummak güzeldi.

Cooper bir küfür savurup, çantasıyla tüfeğini yere bıraktıktan sonra, onu kabaca sırtüstü çevirerek gözlerini açtı. Rusty ona bakarken, yüzünün bembeyaz olduğundan habersizdi. Dudakları da rengini kaybetmişti.

"Sana engel olduğum için üzgünüm." Rusty sesinin cansızlığına hayret etti. Dudaklarının oynadığının farkındaydı, ama sesinin çıktığına emin değildi. Cooper'den özür dilemek zorunda hissetmişti kendisini. "Birkaç dakika dinlenmek zorundaydım."

“Tamam, sorun değil, dinlenebilirsin.” Cooper kürk mantonun kopçasını açmaya çalışıyordu. “Bir yerin acıyor mu?”

“Hayır. Neden?”

“Hiç.” Cooper ellerini kazağın altına kaydırıp, dikkatle Rusty'nin karnını yokladı. “Bir yerinin kanadığının farkında olmayabilirsin.”

Rusty birden kendine geldi. “İç kanama mı?” Panik içinde doğrulmaya çalıştı.

“Bilmiyorum... Kımıldama!” Cooper kürk mantoyu iki yana açmca korku dolu bir ısıklık koyuverdi. Rusty doğrulup, onu bu kadar korkutan şeyi görmek istedi. Pantolonunun sağ paçası boydan boya kan içindeydi. Yün çorabıyla botu da öyle.

“Bunu ne zaman becerdin?” Cooper'in bakışları buz gibiydi. “Nası! oldu?”

Rusty dehşetle başını iki yana salladı.

“Yaralandığını neden söylemedin?”

“Rusty, “Bilmiyordum,” dedi vızıltıyı andıran bir sesle.

Cooper bıçağını belindeki kılıfından çıkarıp, pantolonunun paçasını kalçasına kadar düzgünce yırtarken, Rusty dehşetle soluğunu tuttu.

Cooper bitkin bir soluk koyuverdi. “Lanet olsun.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

RUSTY'NİN başı uğuldamaya, midesi bulanmaya başlamıştı. Kulakları zonkluyor, boğazı ateş gibi yanıyordu. Saç dipleri birer iğne haline gelmişti, sanki. Bir kez dişine kanal tedavisi yaptırdığında bayıldığı için, belirtileri tanır. Kahretsin, neden Cooper'in önünde bayılmak üzereydi?

“Tamam, sakın ol.” Cooper omuzlarını tutup onu yatırdı. “Yaralandığını hatırlamıyor musun?” Rusty başını iki yana salladı. “Uçak düştüğünde yaralanmış olmalısın.”

“Hiç acı hissetmedim.”

“Şok geçiriyordun. Şimdi acıyor mu?”

Rusty o an acının farkına vardı. “Çok değil.” Cooper'in delici bakışlarıyla karşılaşınca, “Doğru söylüyorum,” dedi. “Çok kan kaybetmişim, değil mi?”

“Evet.” Cooper ilk yardım çantasını karıştırırken, yüzünde karamsar bir ifade vardı. “Yarayı görmek için kanı temizlemem gerek.” Rusty'nin taşıdığı kazaktan yapma sırt çantasından pamuklu bir fanila çıkarıp kanı temizlemeye girişti. Rusty bakışlarını tepesindeki ağaç dallarına dikti. Hayatta kaldığı için tanrıya şükretmekte aceleci davranmıştı, galiba. Orada kan kaybından ölebilirdi. Cooper'in sövmesiyle, daldığı düşüncelerden sıyrılıp, bacağına baktı. Dizinden bileğine kadar yarılmıştı. Et ve kaslar ortadaydı. Bu korkunç görünüm karşısında dudaklarından bir inilti yükseldi.

“Yat, dedim sana!” dedi Cooper.

Rusty bu emre uydu. “Böyle bir yarayı nasıl fark etmem?”

“Peroksitle temizleyeceğim.” Cooper şişeyi açıp birazını fanilanın koluna döktü.

“Canım yanacak mı?”

"Büyük olasılıkla." Cooper onun korkuyla irileşen gözlerine aldırmandan yarayı temizlemeye koyuldu. Rusty dudağını ısırırken, yüzü acıyla kasılmıştı.

Cooper, "Kusacak gibiyisen, ağzından derin derin soluk al," dedi ifadesiz bir sesle. "Bitti, sayılır."

Rusty bir kumaşın yırtıldığını duyana kadar gözlerini açmadı. Cooper başka bir tişörtü yırtarak elde ettiği parçaları teker teker Rusty'nin bacağına sardı.

"Şimdilik idare eder." Cooper kendi kendine konuşur gibiydi. Tekrar bıçağı aldı. "Kalçalarını kaldır." Rusty gözlerine bakmadan dediğini yapınca, Cooper pantolonunu alttan kesti. Elleri bacaklarının altına ve arasına değiyordu. Sanki bir kadına dokunmuyor, tabağındaki biftek kesiyordu.

"Bu halde yürüyemezsin."

Rusty, "Yürüyebilirim!" dedi telaşla. Cooper'ın onu orada bırakmasından korkuyordu. Cooper ayağa kalkmış, etrafa bakınmaktaydı. Kaşları çatılmış, dudağını çiğniyordu. Seçeneklerini tartıp, onu geride bırakıp bırakmamaya mı karar vermeye çalışıyordu, acaba? Yoksa... Onu acı vermeden çabucak öldürmeyi mi düşünüyordu? Sonunda çömelip, Rusty'nin oturmasına yardım etti. "Kürkünü çıkarıp, şu kar ceketini giy."

Rusty itiraz etmeden kürkünü omuzlarından kaydırırken, Cooper avcı bıçağıyla üç kalın dal kesip H şeklinde, ama ortadaki dal normalden yukarı gelecek biçimde dizdikten sonra, ayakkabı bağlarıyla sıkıca bağladı. Rusty'nin kürkünü alıp kollarını uzun dallara geçirdi. Bıçağıyla kürkü ve saten astarını delerken, Rusty irkildi.

Cooper ona baktı. "Ne var?"

Rusty bir sınavdan geçirildiğini anlayıp yutkundu. "Hiç. Kürküm hediyeydi de."

Cooper bir süre sessizce ona baktıktan sonra kürkün öbür ucunu da delip daldan çubuklara geçirdi. Ortaya kaba bir sedye çıkmıştı. Rusty yine de onun becerisine hayran oldu. Cooper'ın onu geride bırakmayacağına emindi, artık.

Cooper yanına gelip, onu kucağına aldı. Sedyeye yatırdıktan sonra üzerine postları örttü.

Rusty, "Buralarda hiç böyle postu olan bir hayvan görmedim," dedi elini en üstteki postta gezdirerek.

"Umingmak."

"Efendim?"

"Inuit kabilesi misk öküzüne böyle der. Anlamı 'Sakallı'dır. Bu postu satın aldım. Seni sıcak tutar. Cooper postu onun altına sıkıştırıp, üzerine bir başkasını koydu. "Sedyeden düşmeyip postları üzerinde tutmak sana kalıyor."

"Teşekkür ederim."

Cooper bir an kaskatı kesilip, öfkeyle ona baktıktan sonra başını salladı. Eşyalarını toplayarak, iki tüfekte birlikte Rusty'nin kucağına bıraktı. "Bunlara sahip ol, tamam mı?"

"Nereye gidiyoruz?"

Cooper, "Güneydoğuya," dedi kısaca.

"Neden?"

"Bu yönde ilerlersek, er geç bir medeniyet izine rastlarız."

“Ya.” Rusty zor geçeceğini bildiği için, yola koyulmaktan korkuyordu. “Aspirin alabilir miyim, lütfen?”

Cooper cebinden aspirin şişesini çıkarıp, Rusty'nin eline iki tane koydu.

“Susuz yutamam.”

Cooper sabırsızca homurdandı. “Su yok. Sadece brendi var.”

“Öyleyse, brendi, lütfen.” Rusty onun verdiği şişeyi alıp, aspirinleri yutmak için koca bir yudum aldığı anda, aksırıp tıksırmaya başladı. Yaşaran gözlerine rağmen, mağrur bir cdayla şişeyi geri verdi. “Sağ ol.”

Cooper gülümsedi. “Sağduyun yoksa da, çok cesursun.”

Rusty'nin ondan duyabileceği tek iltifat buydu, herhalde. Cooper sedyeyi uçlarından kavrayıp yürümeye başladı.

Sedyede yatmanın yürümekten daha iyi olmayacağına karar verene Rusty, kayıp düşmemek için bütün dikkatiyle gücünü harcarken, kürkün saten astarının gittikçe parçalandığını düşünmemeye çalışıyordu.

Hava giderek kararıp soğumaktaydı. Tuz tanecekleri kadar küçük dolu taneleri düşmeye başlamıştı. Dudağını ısırarak bacağına acısına katlanmaya çalışıyordu. Cooper'in solukları sıklaşmıştı. Onun işi de kolay değildi. Yalnız olsaydı, şimdiki-nin üç misli yol almış olacaktı.

Karanlıkta bilmedikleri bir bölgede yol almaları tehlikeliydi. Cooper sedyenin ucunu yere bıraktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Rusty ne kadar aç, susamış ve rahatsız olduğunu düşünmemeye çalıştı. “İyiyim.”

“Aman, ne iyi. Gerçekten nasılsın?” Cooper çömelip postları kaldırıncı, bandajın kanla kaplanmış olduğunu görüp tekrar örttü. “Sabaha kadar mola vereceğiz. Güneş olmadan hangi yöne gittiğimi kestiremem.”

Rusty'nin suçluluk duymaması için yalan söylüyordu. Yalnız olsaydı, yola devam edeceği kesindi. Ne karanlık ne de buz gibi hava onu yolundan alıkoyabilirdi. Saatlerdir sedyeyi çekmesine rağmen, en az bir o kadar daha yürüyecek gibi güçlü görünüyordu.

Çevreden topladığı çam iğnelerinin üzerine birkaç post koyup Rusty'nin yanına geldi.

“Cooper, tuvalet ihtiyacım var.”

Rusty karanlıkta onun yüzünü göremiyordu, ama şaşkınlığının farkındaydı. “Pe-kâlâ. Bacağı seni taşıyacak mı?”

Rusty, “Evet, sanırım,” dedi bir solukta.

Cooper onu ağaçların arasına taşıyıp, yavaşça sol ayağının üzerine indirdi. “Ağaca tutun ve işin bitince seslen.”

Rusty işin sandığından zor olduğunu anlamakta gecikmedi. İş bittiğinde, yorgunluktan titriyor, soğuktan dişleri birbirine vuruyordu. “Gelebilirsin,” diye seslendi.

Cooper bir anda yanında belirip onu tekrar kucağına aldı. Rusty çam iğneleriyle hayvan postlarından oluşan yatağı bu kadar rahat olabileceğini tahmin edemezdi. Rahat bir soluk aldı. Cooper üzerine birkaç post örttü. “Ateş yakacağım, bu bizi davetsiz ziyaretçileri uzak tutar.”

Rusty ürperip, vahşi hayvanları kafasından atabilmek ve hafif yağıştan kurtulmak için postları başına kadar çekti. Ne var ki, bacağının gittikçe artan acısı uyumasını engelliyordu. Dayanamayıp, postları aşağı çekti. Cooper cılız bir ateş yakmayı başarmış ve alevlerin yayılmaması için etrafını taşlarla çevirmişti.

Cooper paltosundaki ceplerden birinden bir şey çıkarıp, ona attı. "Nedir bu?" diye sordu Rusty.

"Gofret." Rusty'nin karnı birden guruldamaya başlamıştı. Tam gofreti ısıracağı anda durdu. "Bunu benimle paylaşmak zorunda değilsin. Sonra acıkabilirsin."

Cooper başını çevirdiğinde, buz gibi bakışları onu yerine mıhladı, adeta. "Benim değil. Diğer yolculardan birinin cebinde buldum."

Cooper gofret kendisine ait olsaydı, onunla paylaşmakta tereddüt edeceğini ima etmekten sapıkça bir zevk alır gibiydi. Rusty'nin bütün iştahı kayboldu; gofretin tadı kâğıttan farksızdı. Bunun bir nedeni de çok susamış olmasıydı. Cooper aklından geçenleri sezmiş gibi, "Yarın su bulamazsak, başımız derterte," dedi.

"Sence şu an neredeyiz?" diye sordu Rusty.

"Hiçbir fikrim yok. Fırtına olmasaydı, aşağı yukarı tahmin edebilirdim."

"Sence uçak rotasından sapmış mıdır?"

"Evet, ama ne kadar saptığını bilmiyorum."

Rusty yanağını eline dayayıp, cılız alevleri izlemeye başladı. "Daha önce Great Bear Lake'ye gelmiş miydin?"

"Bir kez."

"Ne zaman?"

"Birkaç yıl önce."

Cooper'in pek hoş sohbet olduğu söylenemezdi. Rusty bacağının acısını düşünmemek için onunla konuşmaya çalışıyordu. "Bizi bulacaklar mı, dersin?"

"Belki."

"Ne zaman?"

"Beni falcı falan mı sanıyorsun?" Cooper ayağa fırlarken sesi etraftaki ağaçlarda yankılandı. "Cevabını bilmediğim sorular sormayı kes artık!"

"Sadece merak ediyorum," diye bağırdı Rusty.

"Ben de, ama hiçbir fikrim yok. Uçak düştüğünde rotasından çıkmadıysa, bizi kolayca bulurlar; ama rotasından çok uzaklaşmışsa, bulmaları çok zor. Şimdi, sus artık."

Onun kabalığı karşısında incinmiş olan Rusty sessizliğe gömüldü. Cooper bulduğu birkaç kuru dalı ateşe attıktan sonra yanına geldi. "Bacağına bakayım." Postları kaldırdı. Alevler kanlı bandajı hafifçe aydınlatıyordu. Cooper bıçağını ustaca kullanarak bandajı kesti. "Acıyor mu?"

"Evet."

"Bu normal." Cooper'in yüzünde karamsar bir ifade vardı.

Rusty el fenerini tutarken, Cooper yaraya peroksit sürüp temiz kumaşla bandajladı. İş bittiğinde, Rusty'nin acıdan gözleri yaşarmış, dudakları bağırmanın için ısırıktan berelenmişti. "İlk yardımı nerede öğrendin?"

"Vietnam'da." Cooper'in sesi bu konuda konuşmak istemediğini gösteriyordu. "Şu iki aspirini yut." Kendisi de aynı şeyi yaptı. Sesini çıkarmıyordu, ama şişlik

yüzünden başı çatlayacak gibi ağrıyor olmalıydı. “Biraz da brendi iç. Yarın ihtiyacın olacak.”

“Neden?”

“Bacığın için. Yarın çok acıyacaktır; ama ondan sonra iyileşmeye başlar.”

“Ya iyileşmezse?”

Cooper cevap vermedi. Gerek de yoktu, zaten. Rusty brendiyi yudumlarken elleri titriyordu. Cooper biraz parlamış olan ateşe birkaç dal daha attı. Fazla sıcaklık vermemesine rağmen, ceketiyle botlarını çıkarıp, Rusty’ye de aynısını yapmasını söyledikten sonra, giysilerini postların altına koydu.

“Buna neden gerek duydun?” Rusty’nin ayakları üşüyordu.

“Hava daha soğuduğunda botlar ayağımızda terlersek, ayaklarımız donar. Biraz kenara çekil.”

Rusty endişeyle ona baktı. “Ha?”

Cooper sabırsızca iç çekip, postların altına kayarak onu itti. Rusty, “Ne yapıyorsun?” diye bağırды panikle.

“Sesini kesersen, uyuyacağım.”

“Burada mı?”

“Kusura bakma, ayrı yataklı oda bulamadım.”

“Ama...”

“Korkma, Bayan... Neydi?”

“Carlson.”

“Tamam, Bayan Carlson. Vücut ısılarımız bizi sıcak tutacaktır.” Cooper ona sokulup, postları başlarının üzerine çekti. “Sırtını bana dön.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

Rusty onun içinden ona kadar saydığını görür gibi oldu. “Bak, soğuktan donmak, ve senin için de bir mezar kazmak istemiyorum. Bu yüzden, dediğimi yap hemen.”

Rusty hırsla sırtını dönerken, onun Vietnam’da rütbeli bir subay olduğunu düşümlü Cooper kolunu beline sarıp onu iyice kendine çekti. Rusty’nin soluğu kesilmişti, adeta. “Buna gerçekten gerek var mı?”

“Evet.”

“Bir yere kaçacağım yok. Bana sarılmak zorunda değilsin.”

“Beni şaşırtıyorsun. Bundan hoşlanacağını sanmıştım.” Cooper avucunu onun karnına bastırdı. “Çok güzel, çekici bir kadınsın. Erkeklerin etrafında pervane olmalarına alışkın değil misin?”

“Bırak beni.”

“Şu uzun, alışılmadık renkteki saçların.”

“Kapa çeneni!”

“Muhteşem poponla, dimdik göğüsleriyle gurur duymuyor musun? Çoğu erkeğin sana karşı koyamadığına eminim. Örneğin, yardımcı pilot.”

“Neden bahsettiğini anlayamadım.”

Cooper onun karnını okşadı. “Bal gibi anladın. Kürkünün yakası yanaklarınla seksi dudaklarına sürünerek uçağa bindiğinde, bütün erkeklerin soluğunu kesmek çok hoşuna gitmiştir, mutlaka.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye hıçkırdı Rusty.

Cooper bir küfür savurup konuşmaya başladığında, sesindeki alaycılık yerini bezginliğe bırakmıştı. "Gece vücudundan yararlanmayacağımı bilerek, rahat uyu. Kızıl saçlılar tipim değildir."

Rusty gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Çok zalim ve kabaşın."

Cooper güldü. "Sana tecavüz etmeyeceğim için üzölmüş gibisin. Kararını ver: Bu gece sevişmek istiyorsan, bu arzunu tatmin etmeye hazırım. Bedenim beynim kadar seçici değildir. Bilirsin, göz görmeyince gönöl katlanır. Ne var ki, sevişmek için daha rahat ve güvenli ortamları yeğlerim. Uyu artık, tamam mı?"

Rusty hırsıla dişlerini sıkıp, fiziksel olmasa da, aralarına zihinsel bir engel koydu. Cooper'in vücudunun sıcaklığına, ensesinde gezinen soluğuna ve bacaklarının arasındaki sertliğe aldırmmamak için bütün iradesini kullanıyordu. Sonunda brendinin tesiriyle gevşeyip, uykuya daldı.

Onu uyandıran kendi iniltileri oldu. Bacağı acıyla zonkluyordu.

"Ne var?" Cooper'in sesindeki boğukluğun nedeni uykudan yeni uyanması olamazdı. Rusty onun bir süredir uyanık olduğunu hissetti. "Bir şey yok."

"Söyle bana. Bacağın mı?"

"Evet."

"Yine kanamaya mı başladı?"

"Sanmam, ıslaklık hissetmiyorum. Sadece acıyor."

"Biraz brendi iç." Cooper şişeye uzandı.

"Sağ ol."

"Bacaklarını aç."

"Efendim?"

Rusty'nin tüm şaşkınlığına rağmen, Cooper onun yaralı bacağını dikkatle yukarı kaldırıp bacağını araya soktuktan sonra, yaralı bacağını yavaşça üzerine koydu. "Tamam. Bacağını yukarı kaldırmak kan basıncını azaltacağı gibi, gece canını yaktmamı da engeller."

Rusty hemen uykuya dalamayacak kadar ayılmıştı. Cooper'in yakınlığının yanında onu uyanık tutan bir şey daha vardı: suçluluk duygusu.

"Cooper, diğerlerini tanıyor muydun?"

"Uçaktakileri mi? Hayır."

"Ön koltuklarda oturan iki adam kardeştiler. Bagajlarımız tartılırken, Şükran Günü'nde ailece bir araya gelmeyi planlıyorlardı. Onlara bu hafta çektikleri slaytları göstereceklerdi."

"Bunu düşünme artık."

"Elimde değil. Yapamıyorum. Kendi kendime neden hayatta olduğumu soruyorum hep. Neden ben? Bir anlam veremiyorum."

"Anlam vermek zorunda değilsin." Cooper'in sesi sertti. "Hayattasın, işte. Onların vadeleri dolmuştu, hepsi hu. Unut gitsin."

"Unutamam."

"Aklından uzaklaştırmayı çalış."

"Sen böyle mi yapıyorsun?"

"Evet."

Rusty ürperdi. "İnsan hayatı karşısında nasıl bu kadar duygusuz olabilirsin?"

"Alışkanlık." Rusty tokat yemiş gibi sarsıldı. Sesini kesti ama düşünmeye devam etti. Cooper Vietnam'da kaç arkadaşının ölümüne tanık olmuştu, acaba? Onlarca? Yüzlerce? Yine de, Rusty insan hayatına böyle kayıtsız olamazdı.

Cooper kadar olmasa da, o da sevdiği insanların ölümünün acısını yaşamıştı; ama bunu kafasından silmesi mümkün değildi. Yüreği hala sızlıyordu.

Rusty, "Annem kalp krizinden öldü," dedi hafif bir sesle. "Kendimi buna hazırlamıştım, ama erkek kardeşimin ölümü çok ani olmuştu." Cooper'in aldrımayaacağını bilse de, anlatmak istiyordu.

"Erkek kardeşin mi?"

"Jeff... İki yıl önce bir araba kazasında öldü."

"Ailenden başka kimse kalmadı mı?"

"Sadece babam var." Rusty hafifçe iç çekti. "Uçağa binerken vedalaştığım adam babamdı, sevgilim değil. Babam."

Rusty onun özür dilemesini bekledi, ama beklediği olmadı. Cooper o kadar gergin olmasaydı, uyuduğu sanılabilirdi.

"Kazayı duyduğunda babanın tepkisi ne olur, acaba?" diye sordu sonunda.

"Tanrım!" Rusty onun elini kavradı. "Bunu hiç düşünmedim!"

Babasının yaşayacağı acıyı tahmin edebiliyordu. Önce karısını, sonra oğlunu, şimdi de kızını kaybetmek üzereydi. Babasının yaşayacağı acıyı düşünmek bile istemiyor, bir an önce kurtarılacaklarını umuyordu.

"Baban çok etkili birine benziyor. Bizi buldurana kadar bütün imkânları zorlayacaktır."

"Haklısın. Başıma gelenleri öğrenene kadar rahat etmez." Rusty buna emindi. Babası güçlü bir adamdı. Ünü ve parası bütün bürokratik engelleri aşardı. Babasının onu bulmak için her yerin altını üstüne getireceğini bilmek bir ümit ışığıydı.

Cooper'in artık uçakta olduğu kadar uzak ve içine kapanık davranmaması onu şaşırtmıştı. Cooper buna rağmen her şeyi inceden inceye gözlemlemişti. Çok dikkatliydi.

Şimdiyse, tabiatın kurallarına boğun eğmişti. Rusty konuşurken, onun erkekliği-nin baskısının gittikçe sertleştiğinin farkındaydı. "Evlî misin?"

"Hayır."

"Hiç evlendin mi?"

"Hayır."

"Biriyle sürekli ilişkin oldu mu?"

"Bak, seksten payımı aldım, tamam mı? Bu ani merakının nedenini anlamadım, sanıma. Durumun farkındayım. Elimde değil. Biraz önce dediğim gibi, ortam uygun değil. Diğer alternatifler ikimizi de utandıracaktır."

Rusty'nin yanaklarına ateş bastı. "Yapma."

"Neyi yapmayım?"

"Böyle konuşma... Biliyorsun, işte. Ahlaksızca."

"Avcı kampındayken hiç ahlaksızca şakalar duymadın mı? Buna alıştığını sanıyordum."

"Alışmadım. Av partisine babamın hatırı için katılmıştım. Zevk aldığım söylemez."

"Seni oraya gelmen için zorladı mı?"

"Tabii ki, hayır."

"Rüşvet falan mı verdi? Örneğin, şu kürk mantoyu?"

Rusty, "Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Oraya gitmek benim fikrimdi. Birlikte gitmemiz iyi olacaktı."

"Ve rastlantı eseri Kuzey Topraklarını seçtin? Neden Hawaii'ye, ya da St. Moris'e gitmediniz? Sana daha uygun başka yerler var."

Rusty iç çekti. Cooper haklıydı; bir avcı kampı ona hiç uygun bir yer değildi. "Babamla erkek kardeşim her yıl bir ay boyunca ava çıkarlardı. Bu bir aile geleneği idi." Rusty acıyla gözlerini yumdu. "Jeff'in ölümünden sonra, babam ava çıkmaz olmuştum. Bu tatilin onun için iyi olacağını düşündüm. Babam isteksiz davranınca, birlikte gitmeyi önerdim."

Cooper homurtuyla karşılık verdi. "Sus artık. Uyumak istiyorum."

"Yeter, Rusty." Erkek kardeşinin sesi rüyasında yankılandı. Birbirini çok seven iki kardeş güreşiyorlardı. Rusty yürümeye başladığından beri, birbirinden ayrılmamışlardı. Kahkahalarla biten boğuşmaları babalarını sevindirir, annelerininse hiç hoşuna gitmezdi.

Jeff bileklerini başının üzerinde yere bastırırken, sesinde her zamanki neşeden eser yoktu. "Yeter, dedim." Rusty'yi hafifçe sarstı. "Böyle çırpınmaya devam edersen, senin için iyi olmayacak."

Rusty gözlerini açtı. Karşısında Jeff'in değil, bir yabancıнын yüzü vardı. Yalnız Yabancıнын yüzü. Rusty ondan pek hoşlanmasa da, hayatta olmasına seviniyordu. Adı neydi? Ha, evet, Cooper. Cooper... bilmem ne.

"Kımıldamadan yat," dedi Cooper.

Rusty çırpınmayı bıraktı. Teninde soğuk havanın temasını hissedince, postların hepsini üzerinden atmış olduğunu gördü. Cooper üzerine eğilmişti. "Üstümden çekil."

"Şimdi iyi misin?"

Rusty başını salladı. Uyanıp da, Cooper gibi iri yarı bir adamı üzerinde bulan bir kadının olabileceği kadar iyiydi. Rusty bakışlarını onun bacaklarının birleştiği noktadan ayırıp yutkundu. "Lütfen... ben iyiyim."

Cooper üzerinden kalkınca, Rusty'nin içine çektiği buz gibi hava ciğerlerini acıttı; ama yanan yüzüne iyi gelmişti. Birden üşümeye başladı. Dişleri birbirine vuruyordu. Cooper'in kaşlarının çatılma nedeni endişe de olabilirdi, can sıkıntısı da.

Cooper, "Ateşin çıkmış," dedi. "Ben ateşi yakarken, çırpınıp, Jeff diye birini sayıklamaya başladın."

"Erkek kardeşim." Titremesi süren Rusty postlardan birini üzerine çekti. Gece yağmur, ya da, kar yağmamıştı. Cooper'in attığı çıraların altında alevler ve kor halindeki odunlar vardı. Rusty alevlerin sıcaklığıyla yandığını hissetti. Hayır, bu yükselen ateşi yüzünden olmalıydı.

Cooper postun bacağına örten kısmını kaldırıp, bandajı açtı. Rusty sessizce onu izliyordu.

Sonunda Cooper yüzüne baktı. Ağzı ince bir çizgi halini almıştı. "Seni kandıramam. Yaranın durumu kötü. Mikrop kapmış. İlkyardım çantasında antibiyotik var, ama şu anda yeterli olacağını sanmam."

Rusty güçlükle yutkundu. Yüksek ateşine rağmen, Cooper'in ne demek istediğini anlamıştı. Dirsekleri üzerinde doğrulup, yaraya bakınca, öğürmemek için kendini zor tuttu. Derin yarığının her iki yanındaki deri kabarık cerahat toplamıştı. "Kangren olup ölebilirim, değil mi?"

Cooper zorla gülümsedi. "Henüz değil. Bunu önlemek için elimizden geleni yapmalıyız. Cerahati akıtıp, sonra yarayı dikmeliyiz."

Rusty bembeyaz oldu. "Bu da yeterince kötü."

"Bacağına kesmek kadar değil. Yarayı dikmezsem, olacağı bu." Rusty'nin yüzü kül rengine dönmüştü. "Şu dikişleri atayım. Uyarayım, çok acıyacak."

Rusty onun gözlerine baktı. Garipti, ama ona güveniyordu. "Yapman gerekeni yap."

Cooper işe koyulup, sırt çantasından uzun, ipek külotlardan birini çıkardı. "İpek iç çamaşırları giymen işe yaradı." Rusty hafifçe gülümsedi.

"Katater, yani dikiş ipliği olarak bunları kullanacağım." Cooper iç çamaşırlarından söktüğü iplikleri gösterdi. "Brendiye içmeye başlasan, iyi olur. Şu penisilin haplarından birini de yut. Penisiline alerjin yok, değil mi?" Rusty başını iki yana salladı. "İyi. Brendiye düzenli yudumlarla iç. İyice sarhoş olana kadar durma, ama hepsini içme. İpliklerle yarayı onunla sterilize edeceğim."

Cooper bacağına üzerine eğildiğinde, Rusty yeterince sarhoş olamamıştı. Cooper ateşte kızdırarak sterilize ettiği av bıçağını yaranın üzerinde tutuyordu. "Hazır mısın?" Rusty başını sallayarak onayladı. Hareket etmemeye çalıştı. Rusty tekrar başını salladı. "Ayık kalmak için uğraşma. Bayılman ikimiz için de iyi olur."

Cooper in bıçağın ucuyla şişmiş derisinde ilk deliği açtığı anda, Rusty çığlık atıp, bacağına geri çekti. "Hayır, Rusty! Hareketsiz yatmak zorundasın."

Çok acı veren bir işlem idi ve hiç bitmeyecek gibiydi. Cooper gereken yerleri bıçağıyla delerek cerahati akıtıyordu. Yarayı brendiyle yıkarken, Rusty çığlıklar attı. Dikişlerin atılması bu kadar acı vermedi. Cooper yanlarındaki küçük dikiş kutusunda bulduğu iğneyi kullanarak yarayı dikip sıkıca birleştirdi.

Rusty onun çatık kaşlarına bakıyordu. Cooper'in alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Ara sıra yüzüne bakmak dışında, gözlerini işinden ayırmıyordu. Rusty'nin acısına duyarlı, hatta içinde hisseder gibiydi. Onun kadar iri yarı ve kalbinin yerinde taş olan bir adama göre elleri inanılmaz derecede yumuşak ve hassastı.

Sonunda, Rusty'nin görüşü bulanıklaşmaya başladı. Yatar durumda olmasına rağmen, acı, travma ve brendinin sarhoş edici etkisi yüzünden başı dönüyordu. Cooper'in dediğini dinlemeyip, bayılmamaya çalıştı. Yoksa bir daha uyanamayacağından korkuyordu. Biraz sonra karşı koymayı bırakıp, gözlerini kapadı.

Kendinden geçmeden önce son düşüncesi, ölümüne kadar ne denli cesur davranışını babasının hiç öğrenemeyecek olmasının ne kadar acı olduğuydu.

"İşte." Cooper topukları üzerine oturup, alnındaki terleri sildi. "Pek güzel sayılmaz, ama işe yarayacak." Kendinden hoşnut, iyimser bir gülümsemeyle hastasına baktı ama Rusty bunu göremedi. Bayılmıştı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

RUSTY kendine geldiğinde, hala yaşadığına şaşıtı. Güneş henüz batmamıştı; ancak bulutlu hava yüzünden saati kestirmek olanaksızdı.

Bacağında acı hissetmiyordu. İçtiği onca brendinin etkisiyle hala uyuşuk bir halde doğrulup, kalan gücüyle bacaklarının üstündeki postları açarken, acı hissetmemesinin nedeninin Cooper'in bacağına kesmiş olmasından kaynaklanabileceğini düşündü dehşetle.

Neyse ki, bacağı yerli yerindeydi ve yeniden bandajlanmıştı. Sargıda kan yoktu. Rusty maraton koşacak halde olmasa da, eskisinden çok daha iyiydi.

Yorgunluktan tekrar sırtüstü yatıp, postları çenesine kadar çekti. Teni alev alevdi, ama üşüyordu. Galiba, ateşi çıkmıştı. Biraz aspirin alsa, iyi olacaktı. Aspirin şişesi neredeydi, acaba? Cooper bilirdi. Ona...

Cooper neredeydi? Rusty aniden bitkinliğini unutup doğruldu. Bakışları delicesine açıklığı tarıyordu. Cooper'den en ufak iz yoktu. Giderken tüfeğini de almıştı. Diğer tüfek Rusty'nin yanındaydı. Ateş hala yanıyordu.

Koruyucusu onu terk etmişti.

Kendine hâkim olup, paniğe kapılmamaya çalıştı. Hemen sonuca varmamalıydı. Cooper onu iyileştirmek için o kadar uğraştıktan sonra terk etmezdi. Yoksa... edermiydi? Ancak duygusuz, aşağılık bir herif yapardı bunu. Cooper Landry'nin böyle biri olduğuna karar vermemiş miydi, zaten? Havır. Cooper sert, sağlam bir adamdı. Kuşkucu ve alaycıydı, ama büsbütün duygusuz olduğu söylemezdi. Yoksa onu önceki gün terk edip giderdi. Peki, şimdi neredeydi?

Cooper tüfeklerden birini bırakmıştı. Ama neden? Bu insanca duygularının bir göstergesiydi, belki. Yarasını iyileştirmiş, elinden geleni yapmıştı. Kendini koruması için ona silah da bırakmıştı. Artık her koyun kendi bacağından asılıydı, demek. Gücü yetenin hayatta kalma zamanıydı.

Rusty'nin orada öleceğinden kuşkusu yoktu. Yüksek ateşten olmasa bile, susuzluktan ölecekti. Yiyeceği de yoktu, sığınabileceği bir yer de. Isınmak için Cooper'in önceden ateşin yanına yığıldığı dal parçaları ancak bir süre yeterdi. Hava daha soğursa, donarak ölecekti.

Birden, onu terk ettiği için Cooper'e karşı müthiş bir öfkeyle doldu. Onsuz da hayatta kalacağını Cooper'e ve babasına kanıtlayacaktı. Postları üzerinden atıp, kayak ceketini giydi. Botlarını giymeyecekti. Sağ tekini giyemeyeceğine göre, diğerini de giymemesinin sakıncası yoktu. Zaten, ceketini giyerken bütün gücünü tüketmişti.

Yiyecek ve su. Bunlar hayati önem taşıyan şeylerdi. Her şeyden önce bunları bulmak zorundaydı; ama nerede? İçinde bulunduğu ortam dehşet vericiydi. Etrafında göz alabildiğine uzanan bakır ormandan başka bir şey yoktu.

Su aramak için ayağa kalkması gerekiyordu. Çok zor bir işti, ama dişlerini sıkıp zar zor ayağa kalktı.

Cesedini bulduklarında, hiç değilse postların altında büzülmüş olmayacaktı!

Dallardan en kalın olanını alıp, sağlam dizinin üstünde doğrulurken, yaralı bacağını öne uzattı. Dinlenmek için durduğunda, soluğu soğuktan buharlaşıyordu.

Birkaç sefer ayağa kalkmaya çabaladı, ama yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüzdü. Başı dönüyordu. Kahrolası Cooper Landry! Ona o kadar brendi içirmesi boşuna değildi, demek. Aşağılık bir korkak gibi sıvışırken, Rusty'nin bunu duymasını istememişti.

Son bir gayretle bütün ağırlığını sol bacağına vererek doğruldu. Yer ayaklarının altında sallanır gibi olmuştu. Bir an gözlerini kapadı. Tekrar açtığında, şaşkınlıkla çığlık attı. Cooper karşısındaydı.

Cooper, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırıp, elindekileri yere attığı gibi, Rusty'nin yanına koştu. Onu koltuk altlarından tutup yere uzanmasına yardım ettikten sonra, postları titreyen vücuduna örttü.

"Ne yapmaya çalışıyordun?"

Rusty, "S... su bulmaya gidecektim," dedi birbirine vuran dişlerinin arasından.

Cooper bir küfür savurup, ateşine bakmak için elini alnına koydu. "Soğuktan mosmor olmuşsun. Bir daha böyle aptalca bir harekete kalkışma, anladın mı? Su bulmak benim işim, seninki de yatıp dinlenmek. Anlaşıldı mı?" Cooper ateşi tazeleirken, küfürleri birbiri ardına sıralıyordu. Sonra yere attığı ölü tavşanla, enkazdan kurtardığı termosu alıp, kapağına su koydu ve Rusty'nin yanına çömeldi. "İşte, su. Boğazının kupkuru olduğuna eminim, ama dikkatle, yavaş yavaş iç."

Rusty sudan bir yudum aldı. Dişlerini sızlatacak kadar soğuktu. Cooper bardağı almadan önce, üç koca yudum içti.

"Yavaş, dedim. Nasıl olsa, suyumuz çok."

"Bir su kaynağı mı buldun?" Rusty dudaklarında kalan suyu yaladı.

Bakışları onun dudaklarına dikilen Cooper, "Evet," dedi. "Şu tarafta. Mackenzie Nehri'nin bir kolu olmalı."

Rusty ölü tavşana baktı. "Onu sen mi vurdun?"

"Bir taşla öldürdüm. Zorunlu olmadıkça kurşun harcamak istemiyorum. Derisini yüzdükten sonra pişireceğim... Kahretsin. Yine ne var?"

Rusty bütün vücudunu sarsan hıçkırıklara boğulmuştu. Ellerini yüzüne kaparken, gözyaşları sel gibi akıyordu.

"Bak, hayatta kalmak için buna mecburuz." Cooper sabırsız ve öfkeliydi. "Yemek zorundayız. Sen..." Rusty, "Tavşan için ağlamıyorum," diye hıçkırdı.

"Neden, öyleyse? Bacağın mı ağrıyor?"

"Senin... Beni bırakıp gittiğini sandım. Ba... bacağım yüzünden. Haksız da değilsin. Ben olmasaydım, şimdiye kadar çoktan medeniyete ulaşmıştın."

Rusty hıçkırıklarının yatışmasını bekledi. "Bacağım yaralı olmasaydı da, durum değişmezdi. Bu gibi durumlarda ne yapılacağını bilmem. Doğanın kucağında olmaktan nefret ederim. Yaz kamplarına bile katılmazdım. Üşüyorum, korkuyorum. Ve herkes öldüğü halde hayatta kalmaktan yakındığım için suçluluk duyuyorum."

Tekrar hıçkırıklara boğulurken, omuzları sarsılıyordu. Cooper birkaç küfür sıraladıktan sonra, ona sarıldı. Rusty'nin ilk tepkisi kasılıp geri çekilmek oldu, ama Cooper onu kendine çekti. Orada bulduğu güven Rusty'nin karşı koyamayacağı kadar güzeldi. Cooper'in göğsüne yığılıp ceketini kavradı.

Cooper'in giysileriyle saçlarına çam, ıslak yaprak ve sisin kokusu sinmişti. Rusty yarı sarhoş haliyle onu masallardaki devler gibi kocaman görüyordu. Güçlü. Sağlam. Sert, ama yüreği iyi. Bütün korkunç ejderhaları kılıçtan geçirecek kadar güçlü.

Cooper tek eliyle başını kavrayınca, Rusty yüzünü onun ceketine gömdü. Kazadan, hatta babasını hayal kırıklığına uğratarak kamptan ayrıldığından beri ilk kez güven duygusunu tadıyordu.

Sonunda sakinleşti. Artık Cooper'e sığınmasına gerek kalmamıştı. Yavaşça geri çekildi. Utançtan başını kaldıramıyordu. Cooper isteksizce onu bırakırken, "Artık iyi misin?" diye homurdandı.

"Evet, sağ ol." Rusty elinin tersiyle burnunu sildi.

"Şu tavşanı hazırlayım. Sen uzan."

"Yatmaktan usandım, artık."

"Başını öbür tarafa çevir, öyleyse. Tavşanı temizlememi görürsen yiyemezsin." Cooper tavşanı biraz uzağa götürüp temizlemeye başladığında, Rusty başını çevirdi. "Bu yüzden tartışmıştık."

Cooper omuzu üzerinden ona baktı. "Kimle?"

"Babamla. Bir geyik vurmuştun. Rusty acı gül-dü." Çok güzel bir hayvandı. Onun için çok üzülmeme rağmen, babamın 'başarısı'na sevinmiş gibi yaptım. Babam rehberlerden birine hayvanın derisini yüzme görevi verdi. Adamın posta zarar vermediğine emin olmak için başında durdu." Gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Ben bakamadım. Çok kötü olmuştum. Babam..." Derin bir soluk aldı."... onu kızdırdım ve hayal kırıklığına uğrattım."

Cooper termostan döktüğü suyla yıkadığı ellerini mendiline kuruladı. "Bir hayvanın derisinin yüzül-mesini seyredemediğin için mi?"

"Bu bardağı taşıran damlaydı, sadece. Çok kötü bir nişancıydım, ama hayvan burnunu tüfeğimin namlusunun ucuna dayasaydı bile, onu asla vuramazdım. Olay tümüyle iğrençti. Jeff gibi başarılı bir avcı olmam mümkün değil."

"Baban senin iyi bir avcı olmanı mı bekliyordu?" Cooper ince bir dala geçirdiği tavşanı ateşin üzerine koydu.

"Sanırım, öyle."

"Aptalın tekiymiş, o zaman. Sen avcı olacak yapıda değilsin." Cooper'in bakışları göğüslerine dikilince, Rusty göğüslerinin ağırlaşmış sızladığını, uçlarının sertleştiğini hissetti.

Bu tepkisi Rusty'yi derinden sarstı. İçgüdüsel olarak kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak bastırmak istedi, ama Cooper ona baktığı için bunu yapamazdı. Hareket etmeye korkuyordu. Bunu yapacak olursa, bir şeylerin olacağını, bundan geri dönemeyeceklerini hissediyordu. Dikkatsiz en küçük bir hareketi felaketle sonuçlanacaktı. Sonuçta korkunç şeyler olabiliirdi.

Cooper'in önceki gece söylediği kaba şeylerin dışında, cinselliğe ilk değinişiydi bu. Bunu sadece onu incitmek için yaptığını Rusty şimdi anlıyordu; ama bu seferki farklıydı. Cooper o anda hem zalimin kendisi, hem de kurbandı.

Cooper bakışlarını alevlere çevirince, büyü bozuldu. Uzun süre tek kelime etmediler. Rusty gözlerini kapayarak uyuma numarası yaptı, ama Cooper'in hareketlerini izliyordu. Cooper bıçağını bir taşa sürterek biledi, kızarmakta olan tavşanı kontrol edip, birkaç kez çevirdi.

Onun kadar iri bir adamdan beklenmeyecek kadar atletik ve seri hareket ediyordu. Rusty onun çenesinin bir günlük sakalla kaplı o haliyle pek çok kadına yakışıklı görüneceğini fark etti. Bıyıklı erkeklerden hoşlanan kadınlar için, bıyığı da çok seksiydi... Bıyığı üst dudağını tamamıyla gözlerden saklıyor, insanda araştırma isteği uyandırıyor.

Cooper ona yaklaşmış bir şey söylediğinde, Rusty onun ağzına bakıyordu. "Pardon... ne dedin?"

Cooper tuhaf bakışlarla onu süzdü. "Gözlerin camlaşmış gibi. Yine kendinden geçmeyeceksin, değil mi?"

Rusty ona ve yeni yetme kızlara yakışacak hayallerinden ötürü kendine kızarak, onun elini itti. "Ha-

yır. Ben iyiyim. Ne diyordun?"

"Yemek yiyip yiyemeyeceğini sordum."

"Açlıktan karnım zil çalıyor."

Cooper onun oturur duruma geçmesine yardım etti. "Yemeği yenecek kadar soğuttum. Artık hazır olmalı." Tavşanı daldan çıkarıp, butlardan birini kopardıktan sonra Rusty'ye verdi. Rusty bunu alıp kuşkuyla baktı.

Cooper, "Yiyeceksin, yoksa onu sana zorla yediri-rim." Kendine aldığı butu düzgün, bembeyaz dişleriyle ısırırdı "Hiç de fena sayılmaz Doğru söylüyorum."

Rusty biraz et koparıp ağzına attı ve çabucak çiğneyip yuttu. "Bu kadar hızlı yeme," diye uyardı Cooper. "Yoksa, miden bulanır."

Rusty sessizce başını sallayıp bir lokma daha ısırırdı. Biraz tuz olsa, hiç fena değildi, gerçekten. Gevezelik etmek için, "Los Angeles'te münülerinde tavşan eti olan bir sürü restoran var," dedi. Elini uzattığı anda, bir peçetesi olmadığını hatırlayıp omuz silkti ve parmaklarını yaladı.

"Los Angeles'te mi yaşıyorsun?" diye sordu Cooper.

"Daha doğrusu, Beverly Hills'te."

Cooper alevlerin ışığında yüzüne baktı. "Yoksa, film yıldızı falan mısın?"

Rusty üç kez Oscar Ödülü kazanmış olsa bile onu etkileyemeyeceğini hissetti. Cooper Landry şöhretten etkilenecek bir adama benzemiyordu. "Hayır, film yıldızı değilim. Babamın güney California'nın her yerinde şubeleri olan bir emlak-borsa yatırım şirketi var. Onun yanında çalışıyorum."

"İşinde başarılı mısın?"

"Bugüne kadar çok başarılıydım."

Cooper iyice yalayıp temizlediği kemiği ateşe attı. "Patronun kızı olduğuna göre, nasıl başarısız olabilirsin?"

"İşimde başarılı olmak için çok çalışıyorum, Mr. Landry." Rusty onun başarısından babasının payı olduğunu ima etmesine çok bozulmuştu. "Geçen sene şirketin en büyük satış bilançosunu ben yaptım."

"Bravo."

Onun kayıtsızlığına sinirlenen Rusty, "Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu alayla.

Cooper'in hiçbir şey söylemeden ona uzattığı eti alıp, hayatı boyunca ateşte pişmiş tuzsuz tavşan eti yemekle alışkınmış gibi büyük bir açlıkla ısırıldı.

"Çiftçilik yapıyorum," dedi Cooper.

"Sığır mı?"

"O da var, ama daha çok at yetiştiriyorum."

"Çiftliğin nerede?"

"Rogers Gap'ta."

"Nerede bu?"

"Sierra Nevada'da."

"Hiç duymamışım."

"Buna hiç şaşırmadım."

"Sadece at ve sığır yetiştirmekle hayatını kazanabiliyor musun?"

"Rahatça idare ediyorum."

"Bu Rogers Gap, Bishop'a yakın mı? Orada kayak yapılıyor mu?"

"Çok kalabalık olmasa da, evet. Ciddi olarak kayak yapanlar Rogers Gap'ı bir macera olarak görüyorlar. Orada yapılan kayak turları, Amerika'nın en güzel manzaralarını içerir."

"O zaman, neden oranın adını daha önce hiç duymadım?"

"Yerimizi bir sır gibi saklıyor ve öyle kalmasını istiyoruz. Reklam yapmıyoruz."

"Neden?" Rusty çok meraklanmıştı. Müşterileri olan yatırımcıların ilgilenen yerleri asla kaçırmazdı. "Doğru bir girişimcinin elinde, Rogers Gap sayesinde büyük paralar kazanabilirsiniz. Dedğin gibi, kayak için muhteşem bir yerse, yeni bir Aspen olabilir."

"Tanrı korusun," dedi Cooper. "Bizim istemediğimiz de bu, zaten. Haritada bile görünmekten korkuyor, dağlarımızın beton villalarla kirletilmesini, Rodeo Drive'den aldıkları son moda kayak kostümlerini göstermek için oraya gelen Beverly Hills'li züppe kayakçıların bizi rahatsız etmelerini istemiyoruz."

"Kanahadaki herkes senin gibi mi düşünüyor?"

"Neyse ki, evet; yoksa, orada yaşamazlardı. Manzaranın güzelliğiyle, huzurumuza korumaktan başka istediğimiz yok."

Rusty iyice temizlediği kemikleri ateşe attı. "Sanki 60'lı yıllardan kalma bir Hip-pi gibi konuşuyorsun."

"Öyleyim."

Rusty'nin bakışlarına alaylı bir ifade yerleşti. "Yoksa, sen evrensel uyumu savunan bir Çiçek Çocuğu muydun? Barış ve savaş karşıtı gösterilerde ön saflarda mı yer aldın?"

Cooper, "Hayır," diye cevap verdi sertçe. Rusty'nin alaylı gülümsemesi sönüvermişti. "Bunu yapmak için bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Savaşa gitmek istiyordum. İnsan öldüreceğimi, ya da, öldürüleceğimi fark edemeyecek kadar

saftım. Yakalanıp, esir kampında hapse atılacağımı aklıma bile getirmemiştim. Ama öyle oldu. O lağım çukurunda yedi ay geçirdikten sonra kaçıp kurtulmayı başardım ve ülkeye kahraman olarak döndüm.”

Cooper son cümleyi bir hayvan gibi homurdanarak söylemişti. “O esir kampındaki adamlar, biraz önce yediğin eti yemek için göz kırpmadan birbirlerini öldürebilirlerdi.” Rusty’ye yönelen bakışları bıçak gibi soğuk ve keskindi. “Bu yüzden, sizin Beverly Hills ihtişamınız ve parlak yaşamınızdan etkilenmiyorum, Miss Carlson.”

Cooper aniden ayağa kalktı. “Gidip, biraz daha su alacağım. Sakın bir yere uzaklaşma.”

Rusty, Sakın bir yere uzaklaşma, diye onu taklit etti içinden. Pekala; Cooper Landry ona haddini bildirdiğini sanıyordu, ama Rusty’nin onun beklediği gibi davranmaya hiç niyeti yoktu. Vietnam’da savaşan bir sürü insan ülkeye dönünce mutlu, üretken yaşamlar kurmuşlardı kendilerine. Cooper’in dönüşünde topluma uyum sağlayamamış olması tamamen kendi suçuydu. Kendi acılarından zevk alır gibiydi, adeta. Co-oper’i ateşleyen, hayata öfkeyle bakmasına neden olan buydu, işte. Bunu özenle koruyor, besliyordu. Ona bir şeyler borçlu olduğunu sandığı için, toplumla savaşına acımasızca devam ediyordu.

Belki de, toplum gerçekten ona bir şeyler borçluydu; ama bu Rusty’nin suçu değildi ki. Hayatın Co-oper’e oynadığı kötü oyundan o sorumlu değildi. Cooper’in başından geçen acı olaylar, onu Rusty’den daha değerli bir insan yapmazdı.

Cooper dönünce, Rusty payına düşen suyun tamamını kana kana içerken, düşmanca sessizliklerini sürdürdüler. Cooper aynı sessizliğini koruyarak, onun koltuk değneklerine dayanıp tuvaletini yapmak için ağaçların arkasına gitmesine yardım etti. Rusty’nin dünyanın merkezi olduğuna inanmaya başladığı postlardan yapılmış yer yatağına yatmasına yardım ederken, “Bacağına bir göz atmam gerek,” dedi. “Şu feneri oraya tut.”

Rusty feneri bacağına tutarak, onun bandajları açıp kaba saba, düzensiz dikişleri açığa çıkarmasını izledi. Bu görünüm onu dehşete düşürdü, ama Cooper eseriyle gurur duyar gibiydi. Rusty’nin bacağına tutup, daha iyi incelemek için yukarı kaldırdı. “Tekrar mikrop kapıldığını gösteren bir belirti yok. Şişi de imiş.”

Rusty, “Ya, yara izi ne olacak?” diye sordu inlerce-sine bir fısıltıyla.

Cooper başını kaldırıp ona baktı. “Bu konuda yapabileceğim fazla bir şey yok.” Alt dudağı ince bir çizgi halini alarak, bıyığının altında gözden kaybolmuştu. “Bacağına kesmek zorunda kalmadığım için şükret-melisin.”

“Şükrediyorum, zaten.”

Cooper alayla yüzünü buruşturdu. “Beverly Hills’te vizitesi pahalı, ünlü bir estetik cerrahın yara izini başarıyla yok edeceğine eminim.”

“Bu kadar aksi olmak zorunda mısın?”

“Sen de bu kadar züppe olmak zorunda mısın?” Cooper öfkeyle uçağın düştüğü yönü gösterdi. “Orada ölen adamlar yaşasalardı, baldırlarında bir yarayla kurtuldukları için bayram ederlerdi.” Cooper haklıydı, elbette, ama bu gerçek Rusty’nin onun alaylı hakaretlerini kolayca sineye çekmesini sağlamıyordu. Ağzını sıkıca kapayıp, sessizliğe gömüldü. Cooper bacağına tekrar peroksit ile temizledikten sonra

yeniden sarıp bir penisilin hapıyla iki aspirin verdi. Rusty bunları suyun yardımıyla yuttu. Artık brendi içmek istemiyordu.

Rusty sarhoşluğun onu hem duygusal, hem cinsel açıdan uyardığı keşfetmişti. Cooper Landry'yi kaba saba, görgüsüz bir heriften başka bir şey olarak görmek istemiyordu. Cooper bütün dünyaya karşı hırs ve öfke dolu, çabucak sinirlenen, suratsız bir adamdı, sadece. Rusty hayatta kalmak için ona muhtaç olmasa, yüzünü bile görmek istemezdi.

Cooper yanına uzanıp ona önceki gece yaptığı gibi sarıldığında, Rusty çoktan postların altına yatmıştı.

Rusty, "Burada daha ne kadar kalmak zorundayız?" diye sordu aksi bir sesle. "Ben falcı değilim."

"Sana ne zaman kurtarılacağımızı değil, bu yer yatağında yatmaya daha ne kadar devam edeceğimizi sordum. Bize uyduruk da olsa, bir çeşit barınak yapamaz mısın? İçinde rahatça dolaşabileceğimiz bir sığınak?"

"Otelimiz hoşuna gitmedi mi?"

Rusty bezginlik ve bıkkınlıkla içini çekti. "Boş ver. Unut gitsin."

Cooper biraz sonra, "Derenin yakınında bir grup kayalık var," dedi. "En büyüklerinden birinin yamacı erozyonla aşınmış. Biraz uğraşma ve kararlılıkla, orada bir sığınak yapabileceğimi sanıyorum. Fazla gösterişli bir şey olmaz, ama hiç değilse bundan iyi olacağına eminim. Ayrıca, suya daha yakın olacak."

Rusty, "Sana yardım ederim," diye atıldı. Yer yatağında yan yana uyumak önceki gece hayatını kurtarmıştı, ama Cooper'e bu kadar yakinken rahatça uyuyabilmesi imkansızdı. Cooper yataken kalın ceketini çıkardığı için, Rusty sırtında onun güçlü göğsünü hissetmişti. Cooper'in de onun sırtının temasını hissettiğine hiç kuşku yoktu.

Cooper'in eli göğüsleriyle beli arasına yerleştğinde, Rusty hiçbir şey düşünemez oldu. Cooper yine onun yaralı bacağına dizlerini araya sokarak yukarı kaldırmıştı. Rusty kendisini çok rahat hissettiği için, bunun gerçekten gerekli olup olmadığını sormadı.

"Rusty?"

"Hmm?" Cooper'in sıcak soluğu ensesinden bedenine ürpertilerin yayılmasına neden oluyordu. Rusty ona biraz daha sokuldu.

"Uyan. Kalkmak zorundayız."

"Neden?" diye homurdandı Rusty. "Postları yukarı çek. Donuyorum."

"Sorun da bu, zaten. Ateşin düşerken terleyince, ikimiz de sırlıslıkam olduk. Hemen kurulanıp üstümüzü değiştirmesek, donacağımız kesin."

Rusty uykusundan sıyrılıp sırtüstü döndü. Cooper çok ciddiydi. Postları üzerlerinden atmıştı bile. "Ne?"

"Soyunup kurulacağız." Cooper gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Çıldırдың mı sen? Hava çok soğuk!" Rusty postu üzerine örttüğü anda, Cooper tekrar açtı.

"Üzerindeki her şeyi çıkar. Hemen!" Cooper gömleğini en yakın çalının üzerine koyduktan sonra, seri bir hareketle kazağını çıkardı. Saçları komik biçimde hava-

ya dikilmişti, ama Rusty'nin gülecek hali yoktu. Boğazına bir şey tıkanmıştı. Ömründe gördüğü en güzel erkek göğsü soluğunu kesmişti.

Göğüs kasları pürüzsüz teninin altında çok güçlüydü. Göğsündeki kollar bu güzelliği tamamlıyordu. Vücudunda tek gram fazla yağ yoktu. Kamı dümdüz ve gergindi. "Soyun, Rusty. Yoksa, seni kendim soyarım."

Bu tehdit Rusty'yi daldığı hayallerden çıkarıverdi. Mekanik hareketlerle kazasını çıkardı. Altındaki boğazlı fanilayı çıkarırken, Cooper'in kot pantolonunu çıkarmasını izledi. Uzun donunun pek çekici olduğu söylenemezdi.

Ama Cooper Landry'nin çıplaklığının soluk kesici olduğu kesindi. Alevler birkaç saniye içinde çırılçıplak kalan Cooper'in silüetini aydınlatıyordu. Öylesine erkekti ki, Rusty hayran hayran bakakaldı.

Cooper bütün giysilerini çalılara astıktan sonra, bir çift çorabı ellerine geçirip, vücudunun her yerini iyice kuruladı. Sırt çantasından çıkardığı külotu rahat hareketlerle giydi. Rusty'nin kimıldamadığını görünce kasları çatıldı. "Hadi, Rusty. Hava iyice söğüdü."

Rusty'nin o ana kadar çıkardığı tek giysi olan kazağı çalıya astıktan sonra, parmaklarını şaklatarak acele etmesini belirtti. "Çabuk." Rusty ona huzursuz bir bakış fırlatıp, fanilayı da uzattı.

Soğuk hava bir anda vücudunu felce uğratmıştı, sanki. Titremekten, tek bacağı kalmış pantolonunu

açamıyordu bir türlü. Cooper, "Ben yapayım unu," diye homurdanıp, Rusty'nin kalçaları üzerine çtke rek pantolonun önünü açtıktan sonra, giysi) i çıkarıp çalının üzerine attı.

Cooper ummadığı bir şeyle karşılaşınca donakaldı. Rusty'nin üzerinde incecik bir külot vardı. "Onu da çıkar," diye homurdandı sonunda.

Rusty başını iki yana salladı. "Hayır."

Cooper'in yüzü öfkeyle karardı. "Çıkar, dedim." Rusty'yi şoke eden bir hareketle elini külotun uçgen kısmına koydu. "İslak. Çıkar."

Bakışlarıyla irade savaşı yaptılar. Rusty havanın ve onun bakışlarının soğukluğuna dayanamayarak, külotu bacaklarından aşağı kaydırđı. "Şimdi kurulan."

Rusty onun verdiğı temiz bir çift yün çorapla kurulandıktan sonra başını kaldırmadan, Cooper'in verdiğı iç çamaşırını aldı. Yarasına zarar verebileceğı için, Cooper uzun külot seçmemişti. Rusty biraz önce çıkardığı, şimdi çalıda bir bekar partisinden arta kalan zafer bayrağı gibi dalgalanan külotu benzer iç çamaşırını çabucak giydi. "Şimdi de sutyenini çıkar."

Rusty'nin sutyeni de külotu gibi ince ve dantelliydi. Avcı kampından ayrılırken, medeniyete dönüşünü simgeleyen iç çamaşırları giymişti.

Sutyenin arkasındaki kopçaya uzandı, ama soğuk tan uyuşmuş parmakları beyninin emirlerini dinlemiyordu. Cooper sövüp sayarak, kopçayı söken esi ne aç ti. Rusty iç çamaşırını kollarında kaydırıp, dimdik onun gözlerine baktı.

Cooper'in dudakları biyığının altında ince, seri bir çizgi halini almıştı. Kısacık bir duraksamanın ardından, Rusty'nin boynunu, göğüslerini ve karnını kuruladıktan sonra aynı işlemi sırtına uyguladı. O kadar yakındılar ki, Rusty'nin soluğu onun

göğsünde geziniyordu. Onun dikleşmiş göğüs uçları da Cooper'in göğsüne sürünüyordu.

Cooper kalın fanilalardan birini hırsla ona giydirdi. Rusty giysinin kollarını giyerken, Cooper üzerinde yattıkları terden ıslanmış olan postu kuruyla değiştirdi. "Bu fazla yumuşak değil, ama en azından, kuru."

Rusty, "Sorun değil," dedi boğuk bir sesle

Sonunda tekrar postların altındaydılar. Rusty bu kez, Cooper'in onu kendine çekmesine karşı koymadı. Titremesine engel olamıyordu. Bir süre sonra ısınmaya başladılar. Biraz önce gördükleri yüzünden zihinleri erotik hayallerle dolmuştu. Tamamen giyinik halde Cooper'in kollarında yatmak yeterince kötüyken, sadece iç çamaşırlarıyla bunu yapmak Rusty'yi büsbütün huzursuz ediyordu. Ateşi düşmüştü, ama şimdi vücudu bambaşka bir ateşle yanıyordu.

Cooper'in çıplak bacaklarını bacaklarında hissetmek müthiş bir zevk veriyordu. Rusty artık sutyensiz olduğu için, onun elini göğüslerinin hemen altında hissediyordu.

Cooper de bu zoraki yakınlığa duyarsız değildi. Hızlı hızlı soyunup giyinmişti, ama göğsünün hala körük gibi inip kalkmasının tek nedeni bu olamazdı. Ne kadar uyarılmış olduğunun başka bir kanıtı daha vardı...

Rusty dayanamadı. "Ben... şey, bacağımı seninki-nin üzerine dayamamın gerekli olduğunu sanmıyorum."

dından, Rusty'nin boynunu, göğüslerini ve karnını kuruladıktan sonra aynı işlemi sırtına uyguladı. O kadar yakındılar ki, Rusty'nin soluğu onun göğsünde geziniyordu. Onun dikleşmiş göğüs uçları da Cooper'in göğsüne sürünüyordu.

Cooper kalın fanilalardan birini hırsla ona giydirdi. Rusty giysinin kollarını giyerken, Cooper üzerinde yattıkları terden ıslanmış olan postu kuruyla değiştirdi. "Bu fazla yumuşak değil, ama en azından, kuru."

Rusty, "Sorun değil," dedi boğuk bir sesle

Sonunda tekrar postların altındaydılar. Rusty bu kez, Cooper'in onu kendine çekmesine karşı koymadı. Titremesine engel olamıyordu. Bir süre sonra ısınmaya başladılar. Biraz önce gördükleri yüzünden zihinleri erotik hayallerle dolmuştu. Tamamen giyinik halde Cooper'in kollarında yatmak yeterince kötüyken, sadece iç çamaşırlarıyla bunu yapmak Rusty'yi büsbütün huzursuz ediyordu. Ateşi düşmüştü, ama şimdi vücudu bambaşka bir ateşle yanıyordu.

Cooper'in çıplak bacaklarını bacaklarında hissetmek müthiş bir zevk veriyordu. Rusty artık sutyensiz olduğu için, onun elini göğüslerinin hemen altında hissediyordu.

Cooper de bu zoraki yakınlığa duyarsız değildi. Hızlı hızlı soyunup giyinmişti, ama göğsünün hala körük gibi inip kalkmasının tek nedeni bu olamazdı. Ne kadar uyarılmış olduğunun başka bir kanıtı daha vardı...

Rusty dayanamadı. "Ben... şey, bacağımı seninki-nin üzerine dayamamın gerekli olduğunu sanmıyorum."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

İLİŞKİLERİNDE büyük bir değişiklik olmuştu.

Geceki fiziksel yakınlık onları birbirlerine yaklaştırmak yerine, aralarında açılmaz bir huzursuzluğun doğmasına yol açmıştı. Ertesi sabah konuşmaktan ve göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Giyinirken, aralan birbirlerine dönüktü. Hareketleri gergin ve güvensizdi.

Cooper tek kelime etmeden, iki sağlam dalı koltuk değneği haline getirdi. Görünüşleri çok kötüydü, ama bu Rusty'nin sevincini söndürmemişti. Onların sayesinde yürüyebilecekti. Bütün gün yatmasına gerek yoktu, artık.

Cooper onun teşekkürüne homurdanarak karşılık verip, su almaya gitti. Döndüğünde, Rusty koltuk değneklerine alışmış, seke seke geziniyordu.

"Bacığın nasıl?" diye sordu Cooper.

"İyi. Yarayı kendim peroksitle temizleyip, tekrar aspirin aldım. Yakında iyileşir, herhalde." Rusty sağlam kalan tek pantolonuyla botlarını giymeyi bile başarmıştı.

Termoistan sırayla su içtiler. Kahvaltıları bundan ibaretti. Cooper, "Şu sığınağı bugün yapacağım," de di.

Uyandıklarında, postların ince bir kar tabakasıyla kaplandığını görmüşlerdi. Bu seferki kar sulusepken değil, gerçek kardı. O bölgede kışların ne kadar sert geçtiğini ikisi de iyi bilirdi. Kurtarma ekibi gelene kadar bir yere sığınmaları şarttı. Kurtarılmazlarsa bu da bir işe yaramazdı, ama şimdilik bunu düşünmek istemiyorlardı.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Rusty.

"Şu süet ceketi ince şeritler halinde kes." Cooper kazada ölenlerden birine ait olan ceketi gösterip, ona bıçak verdi. "Kazıkları bağlamak için bir sürü şeride ihtiyacım olacak. Sen bunu yaparken, ben de yiyecek bulmaya çalışacağım." Rusty'nin soru dolu bakışlarını görünce, "Dün birkaç kapan kurmuştum," diye açıkladı.

Rusty endişeyle etrafa bakındı. "Çok uzağa gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Cooper tüfeğini omuzuna asıp, yeterli kurşunu olup olmadığına baktı. "Ateş zayıflamadan dönerim. Sen yine de, bıçakla tüfeği yanından ayırma. Ayı izine rastlamadım, ama belli olmaz."

Arkasını dönüp, ağaçların arasında gözden kayboldu. Koltuk değneklerine dayanmış ayakta duran Rusty'nin kalbi korkuyla gümbürdüyordu. Ayı mı?

Birkaç saniye sonra korkusunu bastırmayı başarıp, "Saçma," diye söylendi. "Hiçbir şey beni alt edemez."

Keşke, radyosu, pilli televizyonu, bu bunaltıcı sessizliği giderecek herhangi bir şeyi olsaydı. Sessizi i -gi bozan tek şey, orman hayvanlarının çıkar ha ürkütücüydü. Ayıları kafasından atamıyordu bir türlü.

Rusty süet ceketi hırsla şeritlere ayırırken, "Bunu beni korkutmak için söyledi," diye homurdandı. Çok acıkmıştı. Küçük ekmekler, salam ve peynirli tost, çörekler, kekler, sosis, yumurta ve tereyağdan oluşan sıcak bir kahvaltı hayal etti; ama bu açlığını artırmaktan başka işe yaramamıştı. Yapacağı tek şey, açlığını bastırmak için bol bol su içmekti.

Bu kadar su içmesinin sonucu biraz sonra kendini gösterdi. Sonunda elindeki işi bir kenara bırakıp, koltuk değneklerine dayanarak doğruldu. Cooper'in gittiği yönün aksi tarafında uygun bir yer bulup, işini gördü.

Koltuk değneklerine dayanıp güç bela pantolonunu çekerken, Beverly Hills'in emlak dünyasındaki prensesi Rusty Carlson'un bu işi ıssız ormanın bir köşesinde yapması ne garipti!

Önce şeyden sonra aklını kaçırmamasına arkadaşları çok şaşıracaktlardı. Babası da öyle. Ona bunu anlatacak kadar yaşarsa, babası onunla gurur duyacaktı.

Birden, yakınında bir hareket sezdi. Başını çevirip dinledi, ama bir şey duyamadı. "Rüzgardı, sadece." sesinin yüksek ve neşeli çıkmasına özen göstermişti. "Ya da, bir kuş. Belki, Cooper geri döndü. Aklı sıra beni korkutmaya çalışıyor, ama çok kızdım."

Bu sefer daha yakından gelen hisırtıya aldırma-maya çalışarak hızla kampa doğru yürüdü. Korkakça ağlamamak için dudaklarını ısıırıyordu.

İki çam ağacının arasında bir gölge belirdiği anda, Rusty'nin bütün cesareti uçup gidiverdi. Şeytani pırlıtlı küçük gözlere, saç sakal içindeki sırttan yüze dıkları çıtırtılarla hisırtılardı. Ortalıkta görünmeyişleri çok da bakıp, korkunç bir çığlık attı.

Cooper bir an önce kampa dönmek için acele etse de, tavşanların derisini Rusty'nin gözü önünde yüzüp temizlemek istemiyordu.

İlk tavşanı Rusty'nin kadınca zayıflığını ortaya çıkarmak için onun gözü önünde temizlemişti, oysa. Ne var ki, Rusty onu şaşırtacak derecede kendisine hakim olmuştu.

Yine Rusty. Ondan başka şey düşünemez miydi, sanki? Ne zamandır Adem ile Havva gibi ayrılmaz bir çift olmuşlardı?

Kendine geldiğinde ilk gördüğü Rusty'nin kızıl buklelerle çevrili güzel yüzü olmuş, dudaklarından utanç verici sözlerin dökülmemesi için kendini zor tutmuştu.

Hayatta olduğuna o kadar sevinmiyordu, aslında. Ölmek, pahalı kürk ve parfüm bulutu içindeki çekici yaratıkla hayatta kalma savaşı vermekten daha iyiydi. Rusty'nin uygarlıktan bu kadar uzakta dayanma şansı çok azdı. Belki de, sonunda Rusty'yi öldürüp hem onu hem kendini rahata kavuştururdu.

Bunu düşünmek bile kötüydü, ama Vietnam'da hayatta kalmak için çok daha kötüşünü yapmak zorunda kalmıştı. Uçak kazasından sonra otomatik olarak orman kanunlarına uyup, hayatta kalmak için her şeyi yapmaya başlamıştı.

Birinci kural: Yaşamak için öldüreceksin. Ne pahasına olursa olsun, hayatta kalacaksın. Orduda öğretilen, hayatta kalma, yöntemlerinde vicdana yer yoktu. Bir gün, bir saat, hatta bir dakika fazla yaşamak

için elinden geleni yapacaksın. Bu yöntemi, hatırlamak istemediği, ama unutamayacağı kadar çok uygulamıştı.

Rusty onu çok şaşırtıyordu. Bacağı çok acımasına rağmen, ne ağlamış ne de sızlamıştı. Çok aç, susamış, üşümüş ve korkmuş olsa da, hiç yakınmamıştı. Çetin cevizdi, doğrusu. Ne var ki, durum kötüleştikçe bu cevizin çatlayacağı kesindi.

Bu da Cooper için bir sorundu, aslında. O güne kadar çok az kişi hayranlığını kazanmıştı ve Rusty Carlson'a hayranlık duymak istemiyordu.

Bakir bir bölgede tam anlamıyla dışı bir kadınla baş başaydı ve uzun süre birbirlerine muhtaç olabiliyorlardı.

Hayatım yönlendiren cinler bu kez ona çok kötü bir oyun oynamışlardı. Bununla kıyaslanınca, geçmiş bir şakadan ibaret gibiydi.

Rusty gibi kadınlardan nefret ederdi. Zenginlik içinde doğan aptal, kendini beğenmiş sosyete gülle-riyle işi yoktu. Böyle kadınlar altın yaldızlı kafeslerinin dışındaki dünyayı tanımak istemezlerdi. Bunlardan biriyle ıssızlığın ortasında baş başa kalması kaderin kötü bir cilvesiydi.

Kötü niyetli tanrılar için bu kadarı da yetmemişti, galiba. Rusty sadece çok güzel değildi; keşke, çok kötü bir sesi olsaydı. Her şeyiyle rüya gibi bir kadındı. Onu şeytan yaratmış olmalıydı. Her erkeği baştan çıkaracak tarçın rengi saçları, tadının şeker gibi olduğu izlenimi uyandıran göğüsleri vardı. Sesi billur gibiydi.

Ne berbat bir şakaydı; çünkü Cooper ona elini süremezdi. Bu yoldan daha önce geçmişti. Onun gibi kadınlar sadece giyimde değil, her şeyde modayı izlerlerdi. Melody ile Vietnam gazilerinin revaçta olduğu dönemde tanışmıştı. Gaziler gözden düşene kadar birlikte olmuşlardı.

Rusty'nin ruhunun da tıpkı Melody gibi olduğuna emindi. Rusty'nin ona dayanmasının tek nedeni, hayatta kalmak için ona mecbur olmasıydı.

Tavşanların postlarını omuzuna atıp, etlerini kumaşa sardıktan sonra kampa doğru yola koyuldu. Rusty onu elde edemeyecekti, çünkü Cooper'in ona karşı yumuşamaya hiç niyeti yoktu. Önceki gece ona sarılmıştı, çünkü Rusty'nin ağlayıp rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bundan sonra Rusty'den uzak duracaktı. Sığınağı yaptıktan sonra birlikte uyumalarına gerek yoktu. Rusty'ye sıkıca sarılarak, vücudunun ona istem dışı tepki vermesine daha fazla dayanamazdı.

Yeter artık! Bunu düşünme. Rusty'nin belinin ne kadar yumuşak olduğunu, göğüslerinin biçimini ve bacaklarının arasındaki tüylerin rengini unut.

Dikkatini yola vererek ilerlemeye devam etti. Sığınağı yaptıktan sonra...

Korkunç çığlığı duyunca olduğu yerde taş kesildi.

Rusty'nin ikinci çığlığı beyindeki mükemmel çalışan viteslerin yerine oturarak, orman savaşıcısı rolüne bürünmesini sağlamıştı. Bıçağını çekip sessizce kampa yaklaşıırken, yüzünde hayvani bir ifade vardı.

Kim... kimsin sen?" Rusty elini dehşetle boğazı na götürmüştü.

Sakallı yüzünde iğrenç bir sırıtsız beliren adam başını çevirdi. "Hey,Baba,bu kadın kim olduğumu soruyor."

Ona çok benzeyen diğer adam kıkırdarak ağaçların arasından çıktı. İki adam derime kaçmış küçük gözleriyle ona baktılar. Yaşlı olanı, "Peki, sen kimsin, küçük kız?" diye sordu.

"Ben... uçak kazasından kurtuldum." adamların şaşkın bakışlarını görünce, "Kazadan haberiniz yok mu?" dedi.

"Olduğu söylenemez."

Rusty titreyen parmağıyla uçağın bulunduğu yönü gösterdi. "Orada. İki gün ofise düştü. Beş kişi öldü. Bacağımı yaraladım." Koltuk değneklerini gösterdi.

"Başka kadın var mı?"

Rusty'nin cevap vermesine zaman kalmadan, Cooper ağaçların arasından fırlayıp yaşlı adama arkadan yaklaşarak, bıçağını boğazına dayadı. Adamın kolunu iyice geriye bükünce, tüfek yere düştü.

Cooper adamlardan genç olanına baktı. "Kadından uzaklaş, yoksa onu öldürürüm."

Genç olan adam Cooper'e sanki cehennemden yeryüzüne fırlamış şeytanmışçasına bakıyordu. Rusty bile Cooper'in sesindeki ifadeden korkmuştu.

"Uzaklaş, dedim." Cooper'in sesi tehdit doluydu. Adam Rusty'den birkaç abartılı adımla uzaklaştı. Cooper, "Tüfeğini yere at," dedi.

Adamın yüzünde isyankar bir ifade belirdi. "Baba, bunu yapmak zorunda..."

"Dediğini yap, Reuben."

Adam tüfeğini yere attı. Cooper yerdeki tüfekleri ayağıyla uzağa itip, yaşlı adamı yavaşça bıraktıktan sonra Rusty'nin yanında durdu. "Rusty, iyi misin?"

"Evet."

"Sana zarar verdiler mi?" "Çok korkuttular. Hepsi bu." Cooper bakışlarını adamlardan ayırmıyordu. "Kimsiniz?"

Sesinde Rusty'ninkinden çok daha fazla otorite vardı. Cevap veren yaşlı adam oldu. "Quinn Gawry-lovv ve oğlum Reuben. Burada yaşıyoruz." Cooper gözünü bile kırpırmıyordu. Adam devam etti. "Derenin öbür tarafında." Çenesiyle o tarafı gösterdi.

Cooper yatağı oldukça derin olan dereyi önceki gün keşfetmiş, suyu oradan almıştı. Rusty'yi uzun süre yalnız bırakmamak için, suyun karşı tarafına geçmemişti. Bunu yapmadığına şükrediyordu şimdi. Bu adamlar zararsız da olabilirdi, çok tehlikeli de. Aksi kanıtlanana kadar, bu ikiliye düşman gözüyle bakacaktı. Kuşkucu karakteri onu çok kez ölümden kurtarmıştı. O ana kadar kötü bir şey yapmamışlardı, ama genç olanın Rusty'ye bakışları hiç hoşuna gitmiyordu.

Cooper, "Neden derenin bu tarafına geçtiniz?" diye sordu.

"Dün gece ateşinizin kokusunu aldık, bu sabah da bakmaya geldik. Buralara pek kimse gelmez."

"Bindiğimiz uçak düştü."

"Genç hanım da böyle söyledi."

Rusty 'küçük kız'dan 'genç hanım'a terfi etmişti birden. İçinden Cooper'e teşekkür etti. O da adamlardan genç olanın bakışlarından rahatsız olarak Cooper'e sokuldu. "En yakın kasaba nerede?"

"Yüz mil." Rusty'nin umutlan bir anda sönmüştü. Bunu fark eden adam, "Ama nehir fazla uzak değil," dedi.

"Mackenzie mi?"

"Evet. Nehir donmadan oraya ulaşabilirseniz, Yel-lovvknife'ye giden teknelerden birine binersiniz."

"Nehir ne kadar uzakta?" diye sordu Cooper.

Adam yün başlığının üstünden başını kaşıdı. "On, on beş mil, değil mi, Reuben?"

Reuben şehvetli bakışlarını Rusty'den ayırmadan başını salladı. "per kötülük ve tehlike dolu bakışlarını ona dikti. "Bizi nehre götürebilir misiniz?"

Yaşlı Gawrylow, "Evet," dedi. "Yarın. Bugün bizim kulübede karnınızı doyurup, dinlenin." Cooper'in yere atmış olduğu etlere baktı. "Gidelim."

Rusty umutla Cooper'e baktı. Cooper dikkatle adamları süzerken, yüzü maske gibiydi. Sonunda, "Sağ olun," dedi. "Rusty'nin yola çıkmadan önce yemekle dinlenmeye ihtiyacı var. Siz önden gidin." Cooper kampın bulunduğu yönü tüfeğiyle gösterdi.

Adamlar yerden tüfeklerini alırken, Rusty, Cooper'in gerginleştiğini hissetti. Babası oğul tüfeklerini omuzlarına astıktan sonra, kampa doğru yürüdüler. Cooper, "Yanımdan ayrılma," diye fısıldadı Rusty'ye. "Bıçağın nerede?"

"Onu bırakmıştım..."

"Onu yanından ayırma."

"Senin neyin var?"

"Hiç."

"Onları gördüğüne pek memnun değilsin, ama ben şimdi seviniyorum. Buradan kurtuluş yolunu gösterebilirler."

Cooper ince bir çizgi halini almış dudaklarının arjisından, "Evet," dedi sadece.

Gawrylowlar Cooper'in hayatta kalmak için yanı-na aldıkları karşısında çok etkilenmişlerdi. Cooper ve Rusty'nin enkazdan aldıklarını birlikte topladılar. Issi, ılgın ortasında hiçbir şey ziyan edilemezdi. Reu-Den ateşin sönmesi için üstüne taşlar attı.

Grup Quinn'in önderliğinde yola koyuldu. Reu-Den babasının arkasındaydı. Cooper ise hem onları gözden kaçırmamak hem de koltuk değnekleriyle z'ar, ama hayranlık uyandıran bir ilerleme kaydeden Rusty'yi kollamak için en arkada yürüyordu.

Adamlar, iyi niyetli görünüyordular, ama Cooper kaseye güvenilmeyeceğim acı bir biçimde öğrenmişti. Gülümseyen çocukların verdiği bombalarla hava-Ya Uçan bir sürü asker görmüştü.

Dereye ulaştı, dinlenmek için durdular. Rusty'nin soluklarıyla kalp atışları sıklaşmış, koltuk atları değneklere dayanmaktan sızlamaya başlamıştı.

Cooper termosu ona uzatırken, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim." Rusty gülümsemeye çalıştı. "Bacağın ağrıyor mu?"

"Hayır, ama sanki eskisinden daha ağırlaşmış gibi."

"Fazla yolumuz kalmadı, sanırım. Kulübeye varın-ca yatıp dinlenirsiniz."

Gawrylowlar Rusty'nin dinlenmesini sabırla bekliyorlardı. Yaşlı olan, "Dereyi en sık yerinden geçeceği," dedi.

Dere boyunca yürümeye başladılar. Başka zaman olsa, Rusty manzaranın güzelliğini hayranlıkla seyrederdi. Derenin kristal kadar berrak suyu kayaların üzerinden akıp gidiyordu. İki yakasındaki ağaçlar doğal bir tünel oluşturmuştu. Çam ağaçları yemyeşil, diğerleri sarıyla kırmızının tonlarındaydı. Dökülen yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Gawrylowlar sonunda durduklarında, Rusty'nin ciğerleri yanmaya başlamıştı. Koltuk değneklerini bırakıp, bir kayanın üzerine çıktı. Derenin karşı tarafındaki yamaç Himalaya Dağları kadar yüksek görünüyordu gözüne.

Quinn, "Ben önden gideceğim," dedi. "Reuben kadını taşısin, sen de eşyalarını-zı."

"Reuben eşyaları taşısin. Ben kadını taşıyacağım." Cooper'in sesi çelik gibi sertti.

Quinn omuz silkip, oğluna eşyaları yüklenmesini söyleyince, Reuben, Cooper'e kötü bir bakış fırlatıp denileni yaptı. Cooper bu bakıştan hiç etkilenmemişti; Reuben'in ondan hoşlanmamasına aldırdığı yoktu. O pis ellerini Rusty'ye sürmesine izin vermeyecekti.

Baba oğul uzaklaşınca, Rusty'nin kulağına eğilip, "Gerekirse, bıçağı kullanmaktan sakın çekinme," diye fısıldadı. Rusty'nin korkulu bakışlarını görünce, "Yardımsenver baba oğulun bize oyun oynamaları halinde," diye açıkladı. Sonra, koltuk değneklerini Rusty'nin kucağına verip, onu kollarına aldı.

Gawrylowlar derenin karşısına geçmiş, yamacı tırmanmaya başlamışlardı. Cooper peşlerinden giderken, bir gözle onları, diğeriyle de dik yamacı süzüyordu. Düşerse, Rusty de onunla düşecekti. Şimdiye ka dar çok cesur davranmıştı, ama bacanın ağırdığı kesindi.

"Yarın bizi kurtarırlar mı, acaba?" diye sordu Rusty.

"Bu mümkün. Nehre ulaşış, bir tekneye rastlarsak, tabii." Cooper'in solukları sıklaşmış, alnında ter damlacıkları belirmişti, ama yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Tıraş olman gerek." Rusty ilk aklına geleni söylemekle, onu ne kadar dikkatle incelediğini belli etmişti. Cooper başını eğmeden ona bakınca, Rusty utanıp gözlerini kaçırdı. "Bu kadar ağır olduğum için kusura bakma."

"Özür dilemene gerek yok. Giysilerin senden daha ağır."

Bu sözler, Cooper'in önceki gece vücudunu gördüğünü hatırlatmıştı. Rusty iki sohbet girişiminin huzursuzlukla sonuçlanması karşısında susmayı yeğledi.

Yamacın tepesine ulaşmışlardı, zaten. Quinn ağzına bir tutam tütün atarken, Reuben yün başlığıyla yelpazeleniyordu. Saçları yağdan kafasına yapışmıştı.

Cooper, Rusty'yi yere indirdi. Quinn'in tütün tekliğini geri çevirmesi Rusty'yi sevindirmişti.

Quinn, "Biraz dinlenin," dedi. "Sizi bekleriz."

Cooper, Rusty'ye baktı. Rusty'nin yüzü bitkinlikten solmuştu. Bacağı ağrıyordu olmalıydı. Rüzgâr çıkmış, hava soğumuştur. Rusty'nin bir an önce bir çatı altına sığınıp karnını doyurması ve dinlenmesi gerekiyordu.

"Hayır," dedi Cooper. "Gidelim."

Rusty'nin ayağa kalkıp, koltuk değneklerine dayanmasına yardım etti. Rusty'nin acıyla yüzünü buruşturması karşısında yumuşamayarak, ev sahiplerine hazır olduklarını söyledi. Neyse ki, bundan sonrası düz yoldu. Kulübeye ulaşana kadar bütün gücünü tüketen Rusty, ytkık dökük verandaya çökercesine oturdu.

Quinn kapıyı açtı. "Kadını içeri alalım."

Verandayla aynı durumda olan kapının menteşeleri deridendi. Kulübenin içi vahşi bir hayvan ini gibi ürktücü ve iticiydi. Rusty korkuyla kapıya bakarken, soğuk havada dışarıda yatmanın bundan çok daha iyi olacağını düşündü.

Cooper onu içeri taşıırken yüzü ifadesizdi. Küçük pencerelerin camları o kadar kirliydi ki, içeriye çok az ışık giriyordu. Şöminedeki ateş cılız bir ışık veriyordu,

ama Cooper ile Rusty'nin gördüğü kadarıyla, kulübenin karanlıkta kalması çok daha iyiydi.

Kulübenin içi kir ve pislik içindeydi. Islak yün, yanmış yağ ve uzun zamandır yıkanmamış vücutların kokusu sinmişti. Tek olumlu yanı sıcak oluşuydu. Cooper Rusty'yi şöminenin yanındaki mindersiz, dik arkalı sandalyeye oturtuktan sonra, bir kovayı ters çevirip, bacağına üzerine dayadı. Yanmakta olan odunları demir çubukla karıştırınca canlanan ateşe birkaç odun daha attı.

Gawrylowlar da içeri girmişlerdi. Reuben kapıyı kapayınca, içerisi iyice karanlık oldu. Rusty ateşin sıcaklığına rağmen ürperip, kalın ceketin içinde büzüldü.

"Acıkmış olmalısınız." Quinn köşedeki odun sobasının yanına gidip, üzerinde kaynamakta olan tence renin kağıdını kaldırdı. "Yemek pişmiş. İster misiniz?"

Rusty reddedeceği anda, Cooper atıldı. "Evet. Kahveniz var mı?"

"Tabii. Reuben, kahve hazırla."

Reuben içeri girdiği andan beri bakışlarını Rusty'den ayırmamıştı. Cooper, Rusty'ye baktı. Keşke, alevlerin ısıltısı saçlarını bu kadar parlak göster-meseydi. Yüzü çok solgundu, ama gözleri kocaman duruyordu. Babasıyla ormanda yaşamakta olan genç bir adam için bir kadının güzel olması gerekmezdi. Rusty onun için en çılgın hayallerinin gerçekleşme-siydi.

Reuben eliyle kavanozdan aldığı kahveyi emaye demliğe koydu. Elle çalışan pompadan su ekledikten sonra sobanın üzerine koydu. Aynı anda, Quinn ne idüğü belirsiz yemekle dolu tabakları ellerine verdi. Rusty ne olduğunu sormak bile istemiyordu. Lokmaları çabucak çiğneyip yutmaya başladı. En azından, sıcak ve doyurucuydu. Kahve çok koyuydu, ama yüzünü buruşturup çoğunu içti.

Yemeklerini yerken, Quinn ve oğlu bakışlarını bir an olsun üzerlerinden ayırmadılar. Quinn'in bakışları daha temkinli, ama oğlununkilerden daha dikkatliydi. Sonunda, "Evli misiniz?" diye sordu.

Cooper, "Evet," diye yalan söyledi hemen. "Beş yıldır."

Rusty son lokmasını zorla yutarken, Gawrylow-lar'ın bunu fark etmemiş olmalarını diledi. Konuşacak halde olmadığı için, Cooper'in cevap vermesine sevinmişti.

"Çocuğunuz var mı?"

Bu kez cevap veren Rusty oldu. "Hayır," derken, bu yanıtın 'kocası'nın hoşuna gittiğini umdu. Şimdi-lik oyuna katılıp, Cooper'in neden yalan söylediğininidaha sonra soracaktı. Rusty onun tuhaf haline bir anlam vereyense de, Gawrylowlar'a karşı onun yanındaydı.

Cooper tabağıyla bardağını bırakıp, etrafına bakındı. "Radyonuz yok mu?" "Hayır."

"Son iki gündür uçak sesi duydunuz mu?" "Ben duymadım. Reuben?"

Gawrylow oğlunu dürtünce, Reuben bakışlarını Rusty'den ayırıp, "Uçak mı?" diye sordu.

"Bindiğimiz uçak iki gün önce düştü," diye açıkladı Cooper. "Şimdiye kadar aramaya başlamış olmalılar."

Reuben, "Uçak falan duymadım," deyip, bakışlarını tekrar Rusty'ye çevirdi.

Rusty, "Uygarlıktan bu kadar uzak yaşamaya nasıl dayanıyorsunuz?" diye sordu. Bir insanın kendini her şeyden soyutlamasını aklı almıyordu. O kent yaşamının

kolaylıklarından asla vazgeçemezdi. Taşrada yaşaması bile, ancak sık sık kente gitmesiyle mümkündü.

Quinn, "Yıldı iki kez nehir yoluyla Yellowknife'ye gidiyoruz," dedi. "Nisanda ve Ekimde. Oradabirkaç gün kalıp, yanımızdaki postları satarak, ihtiyaç-larımızı aldıktan sonra geri dönüyoruz. Dış dünyayla bütün ilişkimiz bu kadar."

"Ama neden?" diye sordu Rusty.

"Kentlerle insanların baktım. Bir zamanlar Edmonton'da bir limanda çalışı-yordum. Bir gün, patro num beni hırsızlıkla suçladı."

"Bu suçlamanın aslı var mıydı?" Rusty irkildi, ama Çjuinn hiç de alınmış gö-rünmüyordu. Çatlak bir sesle gülüp, ağzındaki tütünü ateşe tükürdükten sonra, "Mahkemede suçsuzluğumu kanıtlamaktansa, ortadan kaybolmak daha kolaydı," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Reuben'in annesi ölmüştü. İkimiz bütün paramızı alıp, sadece üzerimizdeki giysilerle kenti terk ettik."

"Bu ne zamandı?"

"On yıl önce. Bir süre gezindikten sonra buraya yerleştik." Quinn omuz silkti. "Geri dönmeyi hiç düşünmüyoruz."

Quinn'in anlatacakları ve Rusty'nin yemeği bitmişti; ama Gawrylowlar onunla Cooper'i seyretmekten hiç bıkmayacak gibiydiler.

Gergin bir sessizliğin ardından Cooper, "Karımın yarasına bakmak istiyorum," dedi.

Karım lafını kolayca sarf etmişti, ama bu kelime Rusty'nin kulağını tırmalıyordu. Gawrylowlar onların karı-koca olduklarına inanmışlar mıydı, acaba?

Quinn tabaklarını su pompasının altındaki lavaboya götürüp, üzerlerine su koy-du. "Reuben, iş başına.

Reuben itiraza hazırlandığı anda, babasının öfkeli bakışları karşısında bundan vazgeçip kapıya yürüdü. Quinn de dışarı çıkıp, odunları kulübenin duvarına doğru yığmaya koyuldu.

Rusty önünde çömlen Cooper'e eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Hangi konuda?"

Rusty, "Onlar hakkında," dedi bıkkınlıkla. Cooper pantolonun paçasını bıçağıyla kesince, Rusty sinirlendi. "Bunu neden yaptın? Bu sağlam kalan son pantolonum-du. Sen kesip biçmeye devam edersen, sonunda çıplak kalacağım."

Cooper'in bakışları sertleşti. "Pantolonunu çıkarıp, Reuben'e o incecik külotunla göz ziyafeti mi çekmek isterdin?"

Buna verecek cevap bulamayan Rusty ağzını kapadı. Bacağı yürüyüşten zarar görmemişti, neyse ki. Ama hala acıyordu. Cooper bacağını temiz bezlerle bandaj-larken, Rusty'nin bunu saklaması imkânsızdı. "Acıyor mu?" diye sordu Cooper.

"Evet, biraz."

"Yatana kadar üzerine basma. Ya bu sandalyede otur, ya da, hazırlayacağım yer yatağına uzan."

"Yer yatağı mı?" Rusty karyolalara baktı. "Yataklarını bize vermezler mi?"

Cooper güldü. "Reuben'in yatağını seve seve seninle paylaşacağına eminim, ama bitlenmek istemiyorsan, oradan uzak durmanı öneririm."

Rusty öfkeyle bacağına çekti. Cooper'den nezaket beklemesi hataydı, zaten. Ka-
der ortağıydılar, ama arkadaş olmadıkları kesindi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

YATMA ZAMANI hiç gelmeyecek gibiydi. Akşam üzeri Gawrylowlar ile bir-
likte tekrar yemek yediler. Mackenzie Nehri'ne kadar olan uzun tekne yolculuğu
hakkındaki konuşma yemekten sonra da devam etti.

Quinn, "İzlenecek belli bir yol yok," dedi. "Arazi çok engebeli, bu yüzden bütün
gün yürümeniz gerekecek."

"Gün ağarır ağarmaz yola koyuluruz." Cooper Rusty'yi bir an olsun gözünün
önünden ayırmıyordu. O anda da Rusty'nin sandalyesinin yanında yere oturmuş,
kolunu sahiplenircesine onun bacağına dayamıştı. "Yanımıza sadece çok gerekli
olan şeyleri alacağız."

Quinn, "Ya kadın ne olacak?" diye sordu. Rusty Cooper'in kasıldığını hissetti.
"Ne olmuş ona?"

"Hızımızı kesecektir."

Reuben, "Ben onunla kalırım, Baba," diye atıldı hemen.

"Hayır." Cooper'in yanıtı sert ve kesindi. "O da bizimle gelecek. Yavaş ilerle-
memiz umurumda değil."

Quinn her zamanki omuz silkişiyle, "Bizim için fark etmez," dedi. "Ailelerinize
dostlarınıza bir an önce kavuşmak istediğinizi sanıyordum. Sizi çok merak etmiş-
lerdir."

"Cooper?" Cooper başını kaldırıp ona baktı. "Burada yalnız kalabilirim. "Bensiz
daha hızlı ilerlemeniz mantıklı değil mi? Bir telefona ulaşır ulaşmaz, babamı arar-
sın. Beni almak için hemen birini gönderir. Yarın gece uygarlığa kavuşmuş olu-
ruz."

Rusty'nin yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Co-öper ısrar edecek olsa, yolculu-
ğun bütün zorluklarına ses çıkarmadan katlanacağı belliydi; ama bacağı yaralı
olmasaydı bile on beş millik yola dayanamayacağı ve elinde olmasa da, hızlarını
keseceği kesindi.

Cooper yine de onu geride bırakmak istemiyordu. Rusty ne kadar inatçı ve karar-
lı olsa da, kendini koruyacak durumda değildi. Cooper'in böyle düşünmesinin ne-
deni duygusallık olamazdı. Rusty onca şeyden sonra hayatta kalmayı başarmıştı ve
kurtulma umutları doğmuşken, Cooper ona bir şey olmasına izin veremezdi.

Rusty'nin dizini hafifçe sıktı. "Yarın sabahki durumuna göre karar veriz."

Sonraki saatler hiç geçmiyor gibiydi. Rusty, Gawrylowlar'ın nasıl akıllarını ka-
çırmadıklarını anla-yamıyordu. Yapacak, okuyacak, dinleyecek, ya da, bakacak
hiçbir şey yoktu. Birbirlerinden başka... Bundan da sıkılınca, ışıktan çok simsiyah
dumanlar salan lambayı seyretmeye başladılar.

Gawrylowlar onlara yıllardır uzak oldukları dış dünya hakkında hiçbir soru sor-
mamışlardı. Kulübenin dışındaki dünya onları hiç ilgilendirmiyor gibiydi.

Kendini son derece kirli hisseden Rusty biraz su

istedi çekinerek. Reuben ayakları birbirine dolaşarak, bir tasa su doldurdu. Yere koyarken birazını Rusty'nin kucacağına döktü.

Rusty kollarını dirseklerine kadar sıvayıp, Cooper'in yanına almasına izin verdiği sabunla elini yüzünü yıkadı. Dikkatle onu izleyen üç çift göz, suyu avuç avuç yüzüne çarpma isteğini bastırıyordu. Cooper kendi tişörtlerinden birini eline tutuşturunca, Rusty isteksizce yüzünü sildi.

Saç fırçasını alıp, sadece ömründe hiç olmadığı kadar kirli değil, aynı zamanda düğümlenip dolaşmış olan saçlarını taramaya koyuldu. Tam düğümleri açtığı anda, Cooper fırçayı kapıp, "Bu kadar yeter," dedi sertçe.

Rusty karşı koymak üzere dönünce, Cooper'in yüz ifadesini görüp vazgeçti. Cooper sabahın beri çok tuhaf davranıyordu. Rusty ona bunun nedenini sormak istedi, ama bunun zamanı olmadığıнын farkındaydı.

Yine de, fırçayı sertçe Cooper'den alıp hırsla makyaj çantasına tıktırarak tepkisini gösterdi. Bu çanta ona dünyada sıcak su, şampuan, parfüm, banyo köpüğü ve el losyonu gibi şeylerin olduğunu hatırlatıyordu.

Sonunda yatma zamanı gelmişti. Rusty iki gecedir olduğu gibi Cooper ile birlikte yattı. Yüzü ateşe dönüktü. Cooper'in postlardan yaptığı yer yatağında yatıyorlardı. Quinn'in yataklarını onlara verme teklifini geri çevirmişti. Cooper bu kez ona sarılmadan sırtüstü yatıyor du. Çok gergindi. Rusty, "Kimildamadan yat," dedi dayanamayarak. "Neyin var senin?"

"Sesini kes ve uyu."

"Sen neden uyumuyorsun?"

"Uyuyamam."

"Neden?"

"Buradan gittiğimizde nedenini açıklarım." "Şimdi açıkla."

"Gerek yok. Belirtileri düşün." "Bunun onlara evli olduğumuzu söylemenle bir ilgisi var mı?"

"Tamamen bununla ilgili."

Rusty bir an düşündü. "Bize bakışları çok garip olduklarını gösteriyor, ama bunu sadece meraktan yaptıklarına eminim. Şimdi uyuyorlar, zaten." Gürültülü horlamalar, Cooper'i Gawrylowlar'ın uyuduklarına inandırmalıydı.

Cooper, "Evet," dedi alayla. "Sen de aynısını yapmalısın. İyi geceler."

Rusty bıkkınlıkla gözlerini kapadı. Hemen ardından derin bir uykuya dalmıştı. Ne var ki, bu kısa sürecekti. Cooper onu dürterek uyandırdığında, aradan sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi. Rusty homurdandı, ama o gün sıkıntılarının son bulacağını hatırlayıp doğruldu.

Kulübenin içi hala karanlıktı, ama Cooper ile Gawrylowlar'ın hareketlerini seçebiliyordu. Quinn sobanın başında kahveyle ne olduğu belirsiz yemeği pişiriyordu. Yemek sürekli ilaveler yapıldığı için hiç tükenmez gibiydi. Rusty zehirlenmeyeceğini ümit etti.

Cooper yanına çömeldi. "Nasılsın?"

"Üşüyorum." Rusty kollarını ovuşturdu. Cooper

gece ona sarılmış olmasa da, vücut sıcaklığı ona ulaşmıştı.

"Bacağını kastetmiştim. Bugün nasıl?" "Kasılmış halde, ama dünkü kadar acı-mıyor." "Emin misin?" "Evet."

"Kalkıp biraz dolaş. Durumunu bir görelim."

Cooper ayağa kalkmasına yardım etti. Rusty kalın ceketini giyip koltuk değnekleri-ne dayandığında, tuvalet ihtiyacı için dışarı çıktı. Gawrylowlar'ın kulübesinde tuvalet yoktu.

Tuvaletten çıktığında, yükselmekte olan güneşin göğü griye boyadığını gördü. Kendini çok bitkin hissediyordu. Cooper'in kabinden çıkıp tuvalete gitmesinin onu ne kadar yorduğunu anlamaması imkansızdı. Nitekim, onu görür görmez bir küfür savurdu. Rusty, "Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Yolculuğa dayanamazsın, Rusty. Günler sürse bile." Cooper elleri belinde solu-ğunu bırakınca, ağzının çevresinde buharlar oluştu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Sesinde en ufak sevecenlik yoktu. Aksine, onu bir baş belası olarak gördüğünü açıkça belli etmişti.

"Size ayakbağı olduğum için kusura bakmayın, Mr. Landry. Neden bana da bir ayı tuzağı kurmuyorsun? Böylece, lanet olası nehre koşma gidebilirsin."

Cooper ona yaklaştı. "Bak, Pollyanna, belki farkında değilsin, ama burası nehir yolculuğundan daha büyük tehlikelerle dolu." "Benim için değil," diye patladı Rusty. "Kanat açıp nehre uçsan bile, senden istediğim kadar çabuk kurtulmuş ol-mam. Buradan ve senden bir an (ince kurtulup, ait olduğum yere, evime kavuşmak istiyorum."

Cooper'in dudakları bıyığının altında kaybolmuştu. "Pekala." Arkasını dönüp, hızlı adımlarla kulübeye yürürken, "Sen kuyruğumda olmadan çok daha çabuk giderim," diye ekledi. "Sen burada kalacaksın."

Rusty arkasından, "İyi," diye bağırıp, koltuk değneklerine dayanarak kulübeye yürüdü. Gawrylowlar ile Cooper tartışıyordu. Rusty yan dönüp aralık kapıdan içeri girdi.

Cooper, "Mantıklı ol, Gawrylow," diyordu. "Reuben senden çok daha genç ve daha hızlı yürüyebilir. Ben onunla gideyim, sen de karımla kal. Onu yalnız bira-kamayız."

Reuben sızlandı. "Ama, Baba..."

"Haklı, Reuben. Sen çok daha hızlı yürüyebilirsin. Şanssız varsa, akşam üzeri nehre ulaşırsınız."

Reuben'in bu plandan hiç hoşlanmadığı belliydi. Rusty'yi son kez aç bakışlarla süzüp kulübeden çıkarken, homurdanıyordu. Cooper de hayatından memnun değildi. Rusty'yi bir kenara çekip, ona bırakacağı işaret tabancasını nasıl kullanacağını çabucak gösterdi. "Yapabilir misin?"

"Ben çocuk değilim."

Cooper bir şey söyleyecekken vazgeçti. "Eğer uçak sesi duyarsan, hemen dışarı koşup tüfeği havaya ateşle."

"Onu neden sen yanına almıyorsun?"

Uçağın enkazından çıktığı andan beri Cooper tabancayı yanından ayırmamıştı. "Çünkü, bir kulübe ya ya iki adamdan daha çabuk fark edilir. Bu da sende kalsın." Rusty ne olduğunu anlamadan Cooper'ın kılıfıyla beraber onun pantolonu-

nun beline soktu. Deri kılıfın tenine teması çok soğuktu. Soluğunu içine çekmesi Cooper'i güldürdü. "Böylece, yanında olduğunu hiç unutmazsın."

"Neden unutmayacakmışım?"

Cooper bir an gözlerine baktı. "Umarım, nedenini öğrenmek zorunda kalmazsın."

Rusty onun bakışlarına karşılık verdi. O ana kadar, Cooper'den ayrılmaktan ne kadar nefret ettiğini fark etmemişti. Oldukça cesurdu, ama millerce yolu koltukdeğnekleriyle yürümenin düşüncesi bile ürkütücüydü. Cooper'in onsuz gitmeye karar vermesi bir bakıma rahatlatıcıydı. Yine de, Cooper'e sarılıp, gitmemesi için yalvarmak istiyordu.

Bunu yapamazdı. Cooper onu şımarık, el bebek gül bebek bir şehir kızı sanıyordu. Haksız da sayılmazdı. Rusty onun dönüşünü bekleyerek geçireceği saatlerin korkusu içindeydi. Cooper gitmek üzere arkasını döndü. "Cooper!"

"Ne var?"

"Lütfen... dikkatli ol." Birden, Cooper yanına gelip onu sıkıca göğsüne bastırdı. Dudakları birleşmişti. Rusty ona yaslandığını fark edince çok şaşırdı. Cooper onu kaldırıncı Rusty'nin ayakları yerden kesildi. Ancak Cooper'in ceketini kavrayarak dengisini bulabildi.

Rusty'nin dudakları onunkilerin altında eziliyordu. Sert, sahipleniri bir öpüştü bu. Halbuki, dili yumuşak, sıcak ve ıslaktı; ve ağzının derinliklerini keşfe çıkmıştı. İki gündür içinde biriken ihtiras kontrolünü bir anda yıkırıvermişti. Yine de, kontrolünü tamamen yitirmiş değildi. Bu romantizmle hiç ilgisi olmayan, ilkel, şehvetli, bencil bir öpücüktü.

Rusty farkında olmadan tek koluyla onun boynuna sarılıp, başını geriye attı. Cooper'in hafifçe uzamış sakallarının tenini tahriş etmesine aldırdığı yoktu. Bıyığı şaşılacak kadar yumuşaktı ve tatlı tatlı gıcıkliyordu.

Cooper ansızın öpüşmeyi yarıda bırakınca, Rusty başı geride, dudakları ıslak ve aralık, kalakaldı. "Olabilirdiğince çabuk döneceğim. Hoşça kal, tatlım."

Tatlım? Tatlım? Cooper kapıya döndüğünde, Rusty, Quinn Gawrylow'un masada oturmuş, her zamanki gibi bütün çiğneyip, yırtıcı bir kaplan gibi onları seyrettiğini gördü. Yüreği kurşun gibi ağırlaşmıştı birden. Cooper onu sadece Quinn'e karşı rol yapmak için öpmüştü; onu düşündüğü için değil.

Rusty kapıdan çıkan Cooper'in sırtına zehir saçan bir bakış gönderdi. Kapı kapanmıştı. İyi. Ondan kurtulmuştu, sonunda. Cooper buna nasıl cesaret...

Quinn'in bakışlarının üzerinde olduğunu hatırlayınca, tatlı, uysal bir eş gibi gülümsedi. "Başaracaklar mı?"

"Reuben ne yaptığını bilir. Mr. Landry'ye yardımcı olacaktır." Quinn şöminenin önündeki yer yatağını gösterdi. "Daha erken. Neden tekrar yatmıyorsun?"

"Hayır. Ben, şey..." Rusty öksürüp boğazını temizledi. "Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Biraz oturacağım."

"Kahve ister misin?" Quinn sobanın başına gitti. "Lütfen." Aslında kahve falan istediği yoktu, ama en azından zaman geçirmiş olacaktı, işaret tabancasıyla koltuk değneklerini kolayca erişebileceği bir biçimde şöminenin kenarına koyup, sandal-

yeye oturdu. Bıçağın ucu karnının altına bastırmıştı. Neden Cooper ona sarıldığını da da...

Rusty kalp atışlarının hızlandığını hissetti. O zaman karnında hissettiği sadece bıçağın sertliği değildi. Cooper onu küçük düşürmekten çok zevk almıştı.

Rusty isyankar bir içgüdüyle bıçağı da tabancayla koltuk değneklerinin yanına koydu. Çjuinn'in verdiği kahveyi alıp, hayatının en uzun gününün bitmesini beklemeye başladı.

Reuben konuşmaya başladığında, Cooper aşağı yukarı bir mil kadar ilerlediklerine karar verdi. Ona kalsa, on beş mili tek kelime etmeden yürürdü, ama konuşmak belki zamanın daha çabuk geçmesini ve Rusty'yi kafasından atmasına yardımcı olacaktı.

"Neden hiç çocuğunuz yok?" diye sordu Reuben.

Cooper'in içgüdüleri yüksek hızda çalışmaya başladı. Bütün duyulan harekete geçmişti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini belli eden ürpertiden hala kurtulamıyordu. Rusty'yi, Gawrylowlar'ın karşısında titrer bulduğu andan beri iki adamdan kuskulanmaktaydı. Onlara haksızlık ediyor olabilir; ama olasılıkları görmezden gelemezdi. Rusty kurtarılanı kadar kuskulanmaya devam edecekti. Gawrylowlar masum-sa, onlara minnettar olacaktı. O zamana kadar...

"Ha?" diye üsteledi Reuben. "Neden hiç..."

"Duydum." Cooper onu ne gözden geçiriyor ne de fazla yaklaşıyordu. "Rusty'nin bir mesleği var. Her ikimiz de çok meşgul insanlarız. Yakın bir gelecekte çocuklarımız olacak."

Cooper konunun burada kapanacağını umuyordu. Çocuklar ve ailelerden bahsetmekten oldum olası hoşlanmazdı. Şimdiyse, hiç bahsetmek istemiyordu. Bütün enerjisini bir an önce nehre ulaşmak için kullanmalıydı.

Reuben, "Ben onunla beş yıldır evli olsaydım, şimdiye kadar bir sürü çocuğumuz olmuştu," diye övündü kabaca.

"Ama onunla evli değilsin."

"Belki, iyi beceremiyorsundur."

"Ne?"

Reuben omuzunun üzerinden pis pis sırttı. "Bilirsin, işte. Düzmek."

Bu kelime Cooper'in teninde dolaşan iğrenç bir böcek gibiydi. Ağırına giden kelimenin kendisi değildi; günlük yaşamında çok daha kötülerini kullanırdı. Onu çileden çıkaran, Rusty ile ilgili kullanılmış olmasıydı. Aynı kelimeyi önceki gece kendisinin de kullandığını tamamen unutmuştu. Reuben, Rusty hakkında böyle konuşmaya devam ederse, Cooper onun yüzünü dağıtacak.

"Benim kadınımsa olsaydı..."

"Ama değil." Cooper'in sesi kamçı gibi sakladı.

"Olacak." Reuben yüzünde manyakça bir sırıtışla arkasına dönüp, tüfeğini Cooper'in göğsüne doğrulttu. Cooper bilinçaltında böyle bir hareketi beklediği için, saniyenin onda biri kadar sonra tüfeğini kaldırdı. Ama ilk ateş eden Reuben oldu.

"Neydi o?" Rusty uyuklamakta olduğu sandalyede sıçradı.

Quinn hala masadaydı. "Hmm?" "Bir şey duydum." "Ben duymadım." "Yemin ederim ki..."

"Şöminedeki kütükler yer değiştirdi, hepsi bu."

"Ya." Rusty sinirli ve heyecanlı davrandığı için utanmıştı. Tekrar arkasına yaslandı. "Uyumuşum. Gittikleri ne kadar oldu?"

"Fazla değil." Quinn şöminenin önünde çömelip, ateşe birkaç odun attı. Sıcaklık Rusty'nin yeniden uyuklamasına neden oldu. Kulübe bakımsız ve pis olsa da, başını soktuğu bir yerdi, en azından. Açık havada günler geçirmek...

Quinn'in dokunuşunu hissedince, gözlerini açtı. Quinn onun yaralı baldırını kavramıştı. "Bacağına yukarı kaldırmam iyi olur."

Sesi bir azizinki kadar yumuşaktı, ama derin çukurlarından ona bakan gözleri şeytanın ta kendisiydi. Rusty paniğe kapıldığını göstermemeliydi. "Sağ olun, ama biraz yürümek istiyorum."

Koltuk değneklerine uzandı, ama Quinn daha atıktı. "Sana yardım edeyim."

Rusty'nin karşı koymasına fırsat bırakmadan, Quinn onu sandalyeden çekerek kaldırdı. Rusty hazırlıksız yakalandığı için, onun göğsüne çarptı, hiemen geri çekilmek istedi, ama Quinn onu belinden kavrayarak engelledi. "Hayır!"

"Sana yardım etmek istiyorum, sadece." Quinn'in onun paniğinden zevk aldığı belliydi.

"Öyleyse, beni bırakın, Mr. Gawrylow. Kendim yürürüm."

"Yardımsız yapamazsın. Kocan sana dikkat etmemi söylemedi mi?" Elleri kalçalarına inince, Rusty ür-perdi.

"Bana dokunmayın." Rusty kurtulmaya çalıştı, ama Gavvrylov'un elleri her yerinde geziniyordu. "Çekin ellerinizi üzerimden."

"Ellerimin nesi var?" Gawrylow'un yüzünde kötü bir ifade belirdi. "Senin için yeterince temiz değil mi?"

"Hayır... evet... ben... Cooper öğrenince..."

"Cooper hiçbir şey yapamayacak, ve bundan sonra sana istediğim gibi dokunacağım." Quinn onu sertçe kendisine çekti. Bu kez niyeti açıkça beiliydi. Rusty bütün gücünü toplayıp, ellerini onun omuzlarına dayayarak sırtını geriye bükerken, dudaklarından kaçmaya çalışıyordu.

Koltuk değnekleri yere düştü. Rusty yaralı bacağına basınca duyduğu acıyla bağırdı.

"İstedğin kadar bağır. Umurumda değil." Quinn'in pis soluğu yüzünde geziniyordu. Rusty başını çevirdi, ama Quinn çenesini kavrayarak yüzünü kendine çevirdi. Dudaklarına kapanacağı anda, dışarıda ayak sesleri duyuldu. "İmdat!" diye bağırdı Rusty.

"Reuben? Çabuk içeri gel!"

Fırtına gibi içeri dalan Reuben değildi. Cooper'in ter içindeki yüzü nefret ve öfke dolu bir maskeydi, adeta. Saçlarında dal ve yaprak parçaları, yanakları-yla ellerinde kanayan çizikler vardı. Gömleği kan lekeleriyle doluydu. Rusty'nin gözüne hiç kimse onun kadar iyi görünmemişti. Cooper, "Bırak onu, pis hayvan!" diye bağırdı.

Quinn arkasına döndüğünde, Rusty yere düştü. Ne olduğunu anlayamadan, tok, boğuk bir ses duyuldu. Cooper'in bıçağı sapına kadar Quinn'in göğsüne gömülmüştü.

Quinn bıçağın sapını kavrarken, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöküp, sonra yüzükoyun yere yuvarlanarak hareketsiz kaldı.

Rusty dizlerini karnına çekerek top gibi oldu. Ellerini ağzına kapamış, yerde yatan adama bakarken soluk alamaz olmuştu.

Cooper eşyalara çarparak, Rusty'nin önüne çömeldi. "İyi misin?" Elini omuzuna koyunca, Rusty dehşetle geri çekildi.

Cooper kaskatı kesildi. Gözlerinde buz gibi bakışlar belirmişti. "Bana teşekkür etmene gerek yoktu."

Sonunda Rusty ellerini ağzından çekip rahat soluk almaya başladı. Cooper'e baktığından, dudakları korkudan bembeyaz olmuştu. "Onu öldürdün." Bu üç kelimeyi sadece dudak hareketleriyle söylemişti.

"Yoksa, o beni öldürecekti. Bak!" Cooper ölü adamın pantolonunun belindeki tabancayı gösterdi. "Hala anlamadın mı?" Sesi gök gürültüsünü andırıyordu. "Beni ortadan kaldırıp, seni aralarında paylaşmayı planlıyorlardı."

Rusty dehşetle titredi. "Hayır!"

"Evet!" Cooper ayağa kalkıp, Quinn'in cesedini sırtüstü çevirdi. Rusty hemen gözlerini yumup başını çevirdi. Cesedin yerde sürüklenerek kapıya götürüldüğünü duyabiliyordu.

Cooper döndüğünde, hala 'erde kıvrılmış haldeydi. Cooper tekrar yanına geldi. "Sana zarar verdi mi?"

Rusty robot gibi başını iki yana salladı.

"Lanet olsun, cevap ver! Sana zarar verdi mi?"

Rusty ateş saçan gözlerle ona baktı. "Hayır!"

"Sana tecavüz edecekti. Bunun farkında mısın? Yoksa, gözlerindeki yıldızlar yüzünden gerçeği göremiyor musun?"

Rusty'nin gözlerinde sadece yaşlar vardı. Yaşadığı dehşete yeni tepki vermeye başlamıştı. "Neden geri döndün? Reuben nerede? Döndüğünde ona ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey. Reuben dönmeyecek."

Rusty titreyen dudaklarını ısırp gözlerini yumdu. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. "Onu da öldürdün, değil mi? Üzerindeki onun kanı."

Cooper, "Kahretsin, evet," diye tslayarak ona doğru eğildi. "Kendimi korumak için yaptım. İkimizi ayıracak kadar ormada ilerledikten sonra, beni öldürüp seni 'kadını' yapmak niyetiyle tüfeğini üzerime doğrulttu." Rusty'nin başını aptalca bir hayretle iki yana sallaması Cooper'i deliye çevirdi. "İnanmıyor numarası yapma sakın. Onları şehvetten deliye çevirdiğinin pekala farkındasın."

"Ben mi? Nasıl, peki? Ne yaptım?"

"Kahretsin, saçlarını fırçalayarak!"

"Saçlarımı fırçalayarak!..."

"Kadın olman yeterliydi."

"Bana bağırma!" diye hıçkırdı Rusty. "Bir şey yapmadım."

"İki adamı öldürmeme neden olmaktan başka!" diye bağırды Cooper. "Ben onları gömerken, bunu biraz düşün."

Cooper öfkeyle kulübeden çıktı. Şöminedeki ateş sönmüş, içerisi soğumuştı, ama Rusty farkıyla bile değildi.

Cooper döndüğünde, Rusty hala yerde kıvrılmış ağlıyordu. Çok yorgundu. Vücudunda yerde yatmaktan, koltuk değnekleriyle yürümekten ve Quinn Gawrylow'un miniciklamalarından ağrımayan tek yer yoktu.

Doğru dürüst, lezzetli bir yemeğe hasretti. Bir bardak süt için lüks otomobilini seve seve verirdi. Giysileri ağaç dalları ve katlanmak zorunda olduğu barbar yüzünden yırtılmış, sevgili kürkü sedye olarak kullanılmıştı.

Ve ölüme tanık olmuştu.

Beşi uçak kazasında, ikisi yanındaki adamın ellerinde ölmüştü. Cooper nasırlı parmaklarıyla çenesini kaldırdı.

"Kalk ve yüzünü kurula. Bütün gün burada çocuk gibi ağlayamazsın."

Rusty çenesini onun elinden kurtardı. "Cehenneme kadar yolun var!"

Cooper öfkeyle konuşurken dudakları hiç kımlıdamamış gibiydi. "Bak, Reuben ve babasıyla aranızda gelişen bir şeyler vardıysa, bana söyleyebilirdin. İşini bozduğum için kusura bakma."

"Seni kahrolası piç."

"Seni bu cennette bırakıp, tek başıma nehre gitmeyi çok isterdim, ama seni uyayım, Reuben bir sürü çocuk sahibi olmayı düşünüyordu. Tabii, bu çocukların ondan mı, yoksa babasından mı olduğunu asla bilemeyecektin."

"Yeter!" Rusty onu tokatlamak için elini kaldırdı, ama Cooper elini havadayakaladı. Bir an bakiştılar. Sonunda Cooper nefretle ayağa kalkıp, sandalyelerden birini tekmeledi. "Ya onlar ölecekti, ya ben." Sesi öfkeyle çınlıyordu. "Önce Reuben ateş etti. Şansım yaver gitti ve tüfeğini tam zamanında ittim. Başka çarem yoktu."

"Onları öldürmek zorunda değildin."

"Öyle mi?"

Rusty'nin aklına başka olasılık gelmiyordu, ama düşündürse bulacağına emindi. Şimdilik yenilgiyi kabullenip, bakışlarını yere indirdi. "Neden yola devam etmedin?"

Cooper'in gözleri kısıldı. "Bunu düşünmedim, sanma."

"Ya?" diye tısladı Rusty. "Senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Duygularımız karşılıklı. O güne kadar birbirimize tahammül etmekten başka çaremiz yok. Önce burasını temizleyeceğiz. Bu lağım deliğinde bir gece daha geçiremem."

Rusty'nin ağzı açık kalmıştı. Bakışlarını leş gibi kulübede gezdirdi. "Temizlemek mi?"

"Evet. Bir an önce işe koyulalım. Akşama çok kalmadı."

Cooper biraz önce tekmelediği sandalyeyi düzeltip, Reuben'in yatağına gitti. Rusty gülmeye başladı. İsteri krizinin eşiğindeydi. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim."

"Geceyi burada mı geçireceğiz, yani?" "Kurtarılanlara kadar her geceyi burada geçireceğiz."

Cooper varaklardaki çarşafları kulübenin ortasına yığarken, Rusty tek koltuk değneğine dayanarak ayağa kalktı. 'Ya nehir?'

"Yalan olabilir."

"Mackenzie Nehri gerçek, Cooper." "Peki, buraya gerçek uzaklığı nedir?" "Bulana kadar, söyledikleri yönde ilerleyebilirsiniz."

"Yolumu tamamen de kaybedebilirim. Yaralanıp yan volda kalabilirim. Sen de gelersen, ilk kar fırtınası başladığında oraya yaramayabiliriz. Sen burada kalıp, ben ormanda ölürsem, kış bitmeden açlıktan ölebilirsin. Üstelik, Reuben'in gösterdiği yönün doğru olduğuna da emin değilim. Bu kulübeden 359 farklı yön seçeneği var, ve hepsini kontrol etmek bir yıldan fazla sürer."

Cooper ellerini beline dayayıp, ona baktı. "Bu seçeneklerin hiçbirisi cazip gelmiyor; ama burayı oturulur hale getirirsek, hayatta kalma ümidimiz artır. Beverly Hills Oteli olmasa da, en azından bir sığınak ve devamlı suyu var."

Rusty'nin yüz ifadesi onun alaylı imasından hiç hoşlanmadığını belli ediyordu. Cooper onu açıkça söylenmeden hiçbir şeyi anlayamayacak kadar aptal ve kolayca pes edecek biri sanıyordu. Rusty ona aksini kanıtlayacaktı. Süveterinin kollarını sıvadı. "Ben ne yapacağım?"

Cooper başıyla arka tarafı gösterdi. "Sobadan başla." Başka bir şey söylemeden, pis çarşaflarla yatak şiltelerini alıp dışarı çıktı. "Rusty öfkesini siyah demir sobadan çıkarıncasına, baştan aşağı hırsıyla oymaya koyuldu. Bir yandan koltuk değneğine dayanmak zorunda olduğu için, bu çok zordu. Sobadan sonra evyeyi, pencereleri ve mobilyaları temizledi.

Cooper çarşaflarla yatak şiltelerini dışarıdaki kazanda iyice kaynatıp, kuruması için astıktan sonra, içeri girip şömineyi temizlemeye başladı. Ateş yanan kısmın altında yüzlerce ölü böcek vardı. Şöminenin hiç temizlenmediği belli olduğu için, böceklerin ihtiyarlıktan öldükleri kesindi. İçeriye havalandırmak için kapıyla pencereleri açtıktan sonra, verandayı temizleyip, kışın ayazından korumak için odunları kulübenin güney duvarına dizdi.

Rusty yapacak durumda olmadığı için, yeri o süpürdü. Cooper'in işi bitince, Rusty elleriyle dizleri üzerinde yerleri silmeye başladı. Manikürlü tırnakları birer birer kırılıyordu. Eskiden en ufak çizikle paniğe kapılırken, şimdi omuz silkip işine devam etti.

Cooper akşam yemeği için iki kuş getirdi. Rusty Gawrylowlar'ın erzak stoklarını kontrol etmiş, bol miktarda konserve olduğuna sevinmişti. Yellowknife'ye ekim ayı turunu yaptıkları ve kışa hazırlandıkları ortadaydı. Rusty iyi bir aşçı sayılmazdı, ama kuşları iki konserve sebze ve tuzla pişirmek fazla yetenek gerektirmiyordu. Tencereden yükselen kokular ağzını sulandırmıştı. Cooper yatakları içeri taşıdığından karanlık çıkmekteydi.

"Bitler ölmüş mü?" diye sordu Rusty.

"Sanırım. İyice kaynatmış. Tam kurumamışlar, ama dışarıda biraz daha kalırlarsa, buz gibi olurlar. Yemekten sonra da kurumazlarsa, şöminenin önüne asarsız."

Cooper eski haline göre pırıl pırıl olan evyede ellerini yıkadıktan sonra, Rusty'nin iyice ovduğu masaya oturdular. Cooper onun çoraptan yaptığı peçeteyi kucağına yayarken gülümsedi, ama Rusty'nin pratik zekası hakkında bir yorumda

bulunmadı. Rusty'nin masa süsü olarak bir kavanoza koyduğu sonbahar yaprakları için de öyle... İki porsiyon yediği yemek için de bir şey söylemedi.

Rusty'nin bütün sevinci sönmüştü. Cooper hiç değilse bir nazik söz edebilirdi. Bir köpek yavrusunun bile ara sıra başının okşanmasına ihtiyacı vardı.

Yemekten sonra tabakları evyeye götürdü. Üzerlerine pompadan su koyarken, Cooper tam arkasında durdu. "Bugün çok çalıştın."

Sevecen, alçak sesi Rusty'nin başının üzerinden geliyordu. Çok yakındılar. Sıcaklığı Rusty'yi alt üst etti. "Sen de öyle."

"Bir ödülü hak etmedik mi?"

Rusty midesinin kasıldığını hissetti. Sabahki öpüşmelerini hatırlayınca, kanı tıuşur gibi olmuştu. Yavaşça dönüp, Cooper'in gözlerine baktı. "Aklında ne var?"

"Banyo."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

"BANYO MU?" Rusty'nin sesi özlem doluydu.

"Gerçek bir banyo. Sıcak su. Sabun." Cooper kapıyı açıp, büyük'bir küveti içeri sürükledi. "Bunu kulübenin arkasında bulup, iyice temizledim."

Rusty babasının hediyesi olan uzun, kızıl tilki kürkü mantoyu gördüğünde bile bu kadar mutlu olmamıştı. "Oh, Cooper, teşekkür ederim!"

"Hemen sevinme," dedi Cooper aksi bir sesle. "Yıkanmazsak, Gawrylowlar kadar iğrenç oluruz. Her gün değil, tabii."

Ne söylese, Rusty'nin mutluluğunu bozamazdı. Cooper insanları teşekkür etmeleri için bile yaklaştırmıyordu. Bu onun sorunuydu. Rusty için çok güzel bir şey yapmıştı, ve Rusty de ona teşekkür etmişti. Cooper onun ne kadar mutlu olduğunu anlamıştı, mutlaka.

Rusty pompadan birkaç kapla demliğe su doldurdu; Cooper de bunun ısınması için sobanın üzerine koyduktan sonra, küveti şöminenin önüne çekti. Küvet buz gibiydi, ama birkaç dakika içinde ısınırdı.

Rusty'nin heyecanı endişeye dönüşmüştü. "Şey... yıkanırken..."

Cooper yıkadığı çarşaflardan birini Gawrylowlar'ın büyük olasılıkla et asmakta kullandıkları, tavani destekleyen kalaslardaki kancalara bir sandalyeye çıkarak küvetin arkasına perde gibi astı.

"Sağ ol." Rusty alevlerin arkadan vuran ışıyla, çarşafın yarı saydam olduğunu gördü. Cooper'in ellerini sinirli bir biçimde pantolonuna sürmesinden, onun da bunu fark ettiği anlaşıyordu. "Su ısınmıştır, herhalde."

Rusty sabun, küçük bir şişe şampuan ve jiletten oluşan değerli tuvalet malzemelerini küvetin yanındaki sandalyeye koydu.

Az sayıdaki giysilerini biri Cooper, diğeri kendisi için olmak üzere iki ayrı rafa yerleştirmişti. Kendi rafından bir uzun külotla fanila alıp, aynı sandalyenin arkasına astı.

Cooper taslarla demliklerdeki sıcak suyu küvete boşalttı. Rusty suyun yeterince sıcak olmayacağını biliyordu. Üzerinde dört günün tozunu, kirini ve yorgunluğunu atabilmek için uzun bir banyo yapacaktı. "Neyle kurulacağını?"

Cooper ona sert bir havlu attı. "Dışarıda asılı iki havlu buldum. Hiç yumuşatıcı yüzü görmemişler, ama hiç yoktan iyidir."

Havlu zımpara kağıdına benziyordu, ama Rusty sesini çıkarmadı. Cooper son tasları da küvete boşaltıp, "Bu kadarı işini görür," dedi aksi aksi. "Küvete yavaşça gir, yoksa haşlanırın."

"Olur." Küvetin iki tarafından birbirlerine baktılar. Sudan yükselen buhar Rusty'nin saçlarının kıvrılmasına, teninin pembeleşip parlamasına neden olmuştu.

Cooper birden arkasını dönüp, hisımla perdenin öbür tarafına geçti. Bir an sonra kulübeden çıktı.

Rusty huzursuzca iç çekti. Banyoya girip doyusıya yıkanırken bu konuyu fazla düşünmeye niyeti yoktu. Cooper'in dengesiz hareketleri keyfini bozamayacaktı.

Ağırlığını sağ bacağına veremediği için, soyunması tam bir eziyet oldu. Küvete girerken daha da zorluk çekti. Sonunda iki taraftan tutunarak yavaşça suya girdi.

Cennette gibiydi. Cooper suyun sıcaklığı hakkında uyarmakta haklıydı, ama sıcaklık rahatsız edecek kadar fazla değildi. Küvetin oluklu tabanına alışması biraz uzun sürdü, ama biraz sonra sıcak suyun rahatlığı bunu unutturdu.

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. O kadar gevşemişti ki, bir süre sonra Cooper'in içeri girmesi bile huzurunu bozmadı. Sadece bir anlık soğuktan rahatsız olmuştu.

Kolunu sudan çıkarıp, sabunu aldı. Uzun uzun, tadını çıkararak sabunlanmak istiyordu, ama sabunu idareli kullanmak zorundaydı.

Önce bir bacağına, sonra öbürünü kaldırıp jiletle tüylerini alırken, Cooper'in diktiği yaraya değmeme-ye özen gösterdi. Yaranın çirkinliğini görünce, züppeliği yüzünden kendine kızdı. Hayatta olduğu için çok şanslıydı. Beverly Hills'e dönünce, bir estetik cerrahı Cooper'in iyi niyetli, ama çirkin eserini düzeltirdi.

Birden, Cooper'in gereğinden fazla gürültü ettiğini fark etti. "Cooper, ne yapıyorsun?"

"Yatakları yapıyorum." Cooper soluk soluğaydı.

"Meşe ağacından yapıldığı için çok ağır."

"Üzerinde yatmak için sabırsızlanıyorum."

"Yer yatağından daha rahat sayılmaz. Şilte yerine branda kullanılmış, ama şilteler pire barındıracağından, böylesi daha iyi."

Rusty başını suya daldırdıktan sonra, avucuna azıcık şampuan döktü. Şampuanı sabundan daha idareli kullanmak zorundaydı. Kafasını iyice ovup tekrar suya daldırdı ve saçlarındaki suları olabildiğince akıttı.

Başını geriye dayayıp saçlarını kuruması için arkaya attı. Suyun döşemeye damlaması önemli değildi, çünkü yere çok daha kötü şeyler düşmüş olmalıydı.

Gözleri kapalı suyun içinde yatarken, şampuan ve sabun kokularıyla temizliğin tadını çıkarıyordu.

Suyun soğuduğunu fark edince, çıkmaya karar verdi. Cooper'in ondan önce yatmayacağını biliyordu. Cooper sabahtan beri adamakıllı yorulmuş olmalıydı.

Rusty'nin saatten haberi yoktu. Uçak düştüğünde ikisinin de saatleri durmuştu. Tek zaman ölçüsü, güneşin doğuşu ve batışıydı. Kış olduğu için günler kısaydı, ama o gün hem fiziksel hem ruhsal açıdan oldukça uzun geçmişti.

Rusty küvetin iki yanına dayanarak kalkmaya çalışınca, kolları bükülüyordu. Sıcak suda çok kaldığı için, kasları gevşemişti. Birkaç kez denedi, ama boşuna. Kolları onu taşıyamıyordu. Başka yollar düşündü, ama yaralı bacağının üzerine basamadığı için hiçbirine işe yaramazdı. İyice üşümeye başlayınca, kaçınılmazı ertelemeinin yararı olmadığını anlayıp, Cooper'e seslendi.

"Ne var?"

Cooper'in sinirli sesi hiç cesaret verici olmasa da, Rusty'nin başka çaresi yoktu. "Küvetten çıkamıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ha?" Rusty gözlerini yumup, "Küvetten çıkamıyorum," diye tekrarladı.

"Nasıl girdiysen, öyle çık."

"Sıcak su yüzünden kaslarım gevşemiş. Kollarımdan güç alamıyorum."

Cooper'in art arda sıraladığı küfürler öyle yüz kızartıcıydı ki, Rusty bunları hiç duymamış olmayı diledi. Ayak seslerini duyunca, göğüslerini kollarıyla örtüp, gözlerini alevlere dikti. Cooper'in bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Cooper bir süre hiçbir söylemeden öylece durdu. Sonunda konuşmaya başladı. Rusty soluğunu tutmaktan patlayacak hale gelmişti. "Ben seni koltuk altlarından tutarken, sen de sol bacağını kullanarak ayağa kalk, sonra da yere bas, tamam mı?"

Cooper'in sesi alçak ve haşındı. "Tamam." Rusty kollarını iki yana açtı. Hazırlıklı olmasına rağmen, Cooper'in ilk dokunuşuyla soluğunu içine çekti.

Cooper koltuk altlarından kavrayıp bacaklarını iki yana açarak onu kaldırdığı anda, Rusty inledi. "Ne oldu?"

Rusty, "Koltuk altlarım acıyor," diye soludu. "Koltuk değnekleri yüzünden." Cooper berbat bir küfür savurup, ellerini Rusty'nin göğüslerinin altına kaydırды. "Bir de böyle deneyelim. Hazır mısın?"

Rusty sol bacağına dayanınca, Cooper onu sudan kaldırdı. "Buraya kadar tamam mı?" Rusty başını salladı. "Hazır mısın?" Rusty yine sessizce başını sallayarak, ağırlığını ona verip sol ayağını yere bastı. "Oh!"

"Şimdi ne oldu?" Cooper tam onu bırakacağı anda tekrar sarılmıştı.

"Yer çok soğuk."

"Sakın beni bir daha böyle korkutma!"

"Özür dilerim. Elimde değildi." Rusty sandalyeye tutunup, havluyu çabucak vücudunun ön tarafına tuttu. Gerçi arkası tamamen çıplaktı, ama Cooper'in her şeye karşın bir centilmen olduğunu ve bu durumdan yararlanmayacağını umuyordu.

"Tamam mı?" diye sordu Cooper.

"Evet."

Cooper onu hala bırakmamıştı. "Emin misin?" Rusty, "Evet," diye tekrarladı boğuk bir sesle. "İyiyim."

Cooper ellerini çekince, Rusty rahat bir soluk aldı; ama biraz acele etmişti. "Bu da ne?"

Cooper kalçasına dokununca, Rusty soluğunu içine çekti. Cooper dikkatle bakıyordu. "Gawrylow'un sana zarar vermediğini söylemiştin."

"Ne demek istediğini anlamadım." Rusty omuzu-nun üzerinden ona baktı. Cooper'in kaşları çatıktı.

"Popon mosmor olmuş."

Rusty bakışlarını aşağı kaydırınca ilk gördüğü, beyaz teni üzerinde Cooper'in ellerinin yarattığı soluk kesici görünüm oldu. Cooper başparmağını oynatınca, morlukları gördü. "Ha, onlar sedyede yolculuk yaparken oldu."

Bakışları karşılaştı. Cooper'in gözleri alev alevdi. Sesi dokunuşu kadar yumuşaktı. "Bana söyleyebilirdin."

Rusty, "Bir şey değişir miydi?" diye fısıldadı.

Saçından ince bir tutam onun hafifçe uzamış sakallarına takılmıştı. Böyle bir bağ ihtiyaçları yoktu. Bakışları yıkılmaz bir köprü gibiydi. Şöminedeki kütüklerden birinin yer değiştirmesiyle büyü bozuldu. Suçlulukla sıçradılar.

Cooper her zamanki ters ifadesini takınıp homurdandı. "Hayır, değişmezdi."

Birkaç saniye sonra perdenin öbür tarafına geçmişti. Rusty titriyordu. Soğuktan, diye düşündü. Cooper yüzünden, banyodan çıkar çıkmaz, hemen kurulanıp giyinmemişti. Havluya sarınıp hızla kurulanmaya başladı. Havlu o kadar sertti ki, teni karıncalanıyordu. Kurulanmayı bitirdiğinde göğüs uçları kızarmış, dikleşmiş, sızlamaktaydı.

Uzun, ipek külotunu giyerken, "Havlü yüzünden," diye homurdandı.

"Yine ne var?"

"Ne?"

"Bir şey dedin."

"Bu havludan iyi bir zımpara olur." "Daha iyisini bulamadım." "Eleştirmek için söylemedim." "Hangi dağda kurt öldü?"

Rusty bu kez ona duyurmadan küfür etti, çünkü Cooper'in soyu sopuyla ilgili çok ağır bir laftı.

Rusty sert hareketlerle fanilasını giydi. Bedenine yapışan giysinin yumuşak kumaşı hassaslaşan göğüs uçlarını daha rahatsız etmişti.

Sandalyeye oturup eğilerek saçlarını öne attı ve hem havluyla hem fırçalayarak kurutmaya başladı. Beş dakika sonra başını geriye attığında, yarı yarıya

kurumuş saçları alev rengi bukleler halinde omuzlarına döküldü. Pek şekilli olduğu söylenemezdi, ama hiç değilse, temizdi.

Fırçasını makyaj çantasına koyarken tırnaklarının halini gördü. Hepsî taraz taraz olup kırılmıştı. Elinde olmadan inledi.

Cooper anında yanına geldi. "Ne oldu? Bacağın mı?"

Rusty'nin ağrısı olmadığını fark ettiğini anladığı an gerisini getiremedi. Böyle olmasaydı bile, onu alevlerin ışığı arkadan vururken saçları başının çevresinde kızıl bir hale gibi, içini belli eden fanilasıyla gördüğünde soluğu kesilecekti, zaten. Kumaşın altından belli olan göğüs uçları mıknaş gibi bakışlarını çekti. Birkaç dakika önce o göğüslerin kollarının üstündeki ağırlığını hissetmişti.

Kanı bir anda erimiş lava dönüşerek, bacaklarının arasındaki noktaya hücum edip doğal, ama istenmeyen tepkiye neden olmuştu. Çok yoğun, acı veren bir tepkiydi.

Cooper bu tepkiyi doyuramayacağına göre, ancak öfkeyle giderebilirdi. Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Dilini Rusty'yi tatmak için kullanamayacağı için, ona bağırarak kullanacaktı. "Kahrolası tırnakların için mi inliyordun?"

Rusty, "Hepsi kırılmış," diye bağırdı.

"Boynunun kırılmasından iyidir, sersem!"

"Bana sersem demekten vazgeç, Cooper."

"O iki dağ adamının sana tecavüz edeceklerini bile anlamaktan acizsin."

Rusty'nin dudaklarının gerilmesi onu iyice çileden çıkardı. Bu dudakları öpmek için yanıp tutuşuyordu. Doyuramayacağı ihtirası onu daha kırıcı şeyler söylemeye zorladı. "Onları baştan çıkarmak için elinden geleni yaptın, değil mi? Gözleriyle tenini nasıl parlatacağını bile bile ateşin yanına oturdun. Parlatana kadar saçlarını fırçaladın. Bunlar bir erkeği ihtirastan çıldırtır." Bunların aslında bir itiraf olduğunu anlayınca, yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Nasıl oldu da, dün gece zavallı Reuben'in önünde soyunmadın?"

Rusty'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Cooper onu sadece ayakbağı değil, bir fahişe olarak görüyordu. "Bunları kasıtlı yapmadığımı sen de biliyorsun."

Cooper birden önünde çömelip, belindeki bıçağı çekti. Sol elini sıkıca tutup bıçağı yaklaştırdı, Rusty dehşetle inledi. Cooper tırnaklarını bir çırpıda kesi vermişti. Rusty eline bakakaldı. "Çok kötü görünüyor."

"Burada onları görecektik tek kişi benim ve benim için bir sakıncası yok. Öbür elini ver."

Başka çaresi olmayan Rusty elini uzattı. Cooper ile baş edemezdi. Fanilanın saklayamadığı göğüsleri artık tamamen Cooper'in gözü önündeydi. Cooper göğüslerine bakarken, gözlerinde öfke, ya da, soğukluk yoktu. Bakışlarındaki erkeksi ilgi, Rusty'nin içinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Cooper sağ elinin tırnaklarını daha yavaş ve özenle keserken, Rusty onun biraz önce söylediği korkunç şeylere rağmen elini onun saçlarının arasına sokmak istedi.

Cooper'in sert bir ifadeyle gerilmiş dudaklarına bakarken, onların öpüşürken ne kadar yumuşak, sıcak ve ıslak olduğunu hatırladı. Bıyığını üst dudağında hissetmek bu kadar muhteşemse, vücudunun başka kısımlarında kim bilir, nasıl olurdu?

Cooper bıçağını kılıfına soktu, ama elini bırakmadı. Bir süre Rusty'nin eline baktıktan sonra bacağına üzerine koyup, kendi eliyle üzerine bastırdı. Rusty'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Cooper ellerine bakarken, Rusty'ye göre gözleri kapalı gibiydi. Gür, kalın kirpiklerinde de bıyığıyla kaşları gibi altın renkli teller vardı.

"Rusty." Cooper'in boğuk sesinde ilkel, ham bir duygunun neden olduğu bir isyan seziliyordu. Rusty'nin kalp atışları çılgınca bir ritme ulaşmıştı.

Cooper ellerini sandalyenin iki yanına dayayarak onu oturduğu yere hapsedti. Bakışları hala Rusty'nin elindeydi. Sanki, her an başını eğip yanağını ona dayayacak, ya da, öpecek, ya da, parmaklarını teker teker dudaklarıyla okşayacak gibiydi.

Rusty'nin ona engel olacak hali yoktu. Vücudu adeta alev almıştı. Olacaklara hazzıydı.

Hayır, değildi.

Cooper aniden ayağa fırladı. "Artık yatsan, iyi olur."

Rusty tam anlamıyla şoke olmuştu. Büyü mahvolmuş, yakınlıkları sona ermişti. Karşı çıkmayı düşündü; ama ne diyecekti? 'Beni tekrar öp, Cooper?' 'Dokun bana?' Bunları söyleyecek olsa, Cooper'in gözünde iyice küçülürdü.

Reddedilmenin öfkesiyle eşyalarını toplayıp perdenin öbür tarafına geçti. İki yatağa da yeni çarşafarla battanierler serilmiş gibiydi. İkisinin ayakucunda birer post vardı. Rusty evindeki rahat, kuştüyü yatağın bile bu kadar davetkâr görünmediğini düşündü.

Yatağa oturdu. Cooper küvetteki suyun büyük bölümünü önce kovalarla boşaltıp, sonra küveti verandaya götürüp kalanını toprağa döktü. Küveti tekrar içeri alıp perdenin arkasına yerleştirdikten sonra, pompadan taslarla demliklere su doldurmaya başladı.

"Sen de mi banyo yapacaksın?" diye sordu Rusty.

"İtirazın mı var?"

"Hayır."

"Odun kırdığım için sırtım ağrıyor. Üstelik, leş gibiyim."

"Hiç fark etmemiştim."

Cooper başını hızla çevirdi, ama onun içten olduğunu görünce hafifçe gülümse-di. "Yıkandıktan sonra fark edecektin."

Taslardaki su kaynamaya başlamıştı. Cooper ikisini alıp küvetin yanına gitti. Rusty, "Sırtına masaj yapmamı ister misin?" diye sordu masumca.

Cooper sendeleyince, sıcak su bacaklarına sıçradı. "Ne?"

"Masaj yapayım mı, dedim." Cooper dehşetle ona bakıyordu. "Sırtına."

"Ben, şey..." Cooper'in bakışları üzerinde gezindi. Fanila Rusty'nin boynuyla kızıl saçlarının örttüğü omuzlarını açıkta bırakıyordu. Cooper, "İstemez," dedi sertçe. "Uyu, artık. Yarın yapacak bir sürü iş var." Arkasını döndü.

Cooper sade incelikten yoksun bir domuz değildi, başkalarının da ona yakın olmasına izin vermiyordu. Ağrıdan geberse de, Rusty'nin çok umurundaydı. Rusty soğuk çarşafın arasına girip yattı, ama gözleri açıktı. Cooper'in diğer tasların kaynamasını beklerken yatağın kenarına oturup botlarını çıkarma sini izledi. Cooper çoraplarını diğer kirli çamaşırların üzerine atıp, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. O gün dışarıda çalıştığı için, içine başka bir şey giymemişti. Gömleğini çıkarınca, Rusty hızla doğruldu. "Omuzuna ne oldu?"

Cooper onun neyi kastettiğini anlamıştı. Omuzu ağrıdığı kadar kötü görünüyorsa, morluğu loş ışıktaki bile belli olmalıydı. "Reuben'in tüfeğini omuzumla ittim. Kendi tüfeğimi doğrultabilmem için ellerim serbest kalmalıydı."

Rusty yüzünü ekşitti. Cooper'in omuzundaki yumruk büyüklüğündeki morluk çok ağrıyor olmalıydı. "Ağrıyor mu?"

"Hem de nasıl."

"Aspirin aldın mı?"

"Hayır. Aspirini idarcli kullanmalıyız." "Ama canın yanıyorsa..."

"Sen kıçındaki morluklar için aspirin almıyorsun."

Rusty şoke olmuştu. Hemen kendini toplayıp, "İ-ki aspirin ağrını geçirir," dedi inatla.

"Yine de onları saklayacağım. Tekrar ateşin çıkabilir."

"Ha, anladım. Ben onları ateşimin düşmesi için ziyan ettiğim için, hakkından fedakarlık yapıyorsun."

"Bunu kastetmedim. Demek istediğim... Kahretsin!" Cooper okkalı bir küfür savurdu. "Uyu, artık."

Cooper üzerinde sadece kot pantolonuyla, diğer tasları da sobadan indirdi. Tekrar yatmış olan Rusty onun perdenin ardında pantolonunu çıkarıp küvete girmesini izledi. Cooper'in gölgesi, özellikle yandan, hayal gücüne iş bırakmıyordu.

Cooper küvete sığmaya çalışırken sövüyordu. İri gövdesi yüzünden bu oldukça zordu. Çıkardığı onca gürültüde Rusty'nin uyuyabileceğini nasıl düşünmüştü? Cooper banyosunu bitirdiğinde, suların yarısını yere sıçratmıştı.

Rusty onun kalan suyla vücudundaki sabunu akıtmasını soluğu kesilerek izledi. Cooper erkeğe bir dağınıklıkla kurulandıktan sonra, havluyu beline sardı.

Küvetin suyunu bir kez daha aynı şekilde boşalttıktan sonra küveti dışarıda bıraktı. Şömineye birkaç odun daha atması, çok üşüdüğünü gösteriyordu. Perde olarak kullandıkları çarşafı indirip, gaz lambasını üfleyerek söndürdü. Yatağa girmeden önce son yaptığı, belindeki havluyu çıkarıp atmak oldu.

Bir kez olsun Rusty'ye bakmamıştı. Rusty onun, iyi geceler, bile dilemeyeşine çok kırlmıştı. Söyleseydi bile, ona cevap veremezdi. Ağzı kupkuruydu.

Koyun saymak işe yaramamıştı.

Bildiği tek şiirler argo şeyler olduğu için, içinden şiir okumak da öyle...

Cooper elleri başının altında, sırtüstü yatmış, bakışlarını tavana dikmişti. Dimdik olmuştuk. Erkekliğinin ne zaman gevşeyip uyumasına izin vereceğini bilmiyordu. Yorgun kasları dinlenmek için yalvarırken, erkekliği zinde ve dimdik ayakta idi.

Cooper çaresizlik ve öfkeyle elini battaniyenin altına kaydırды. Belki... Yo, hayır. Hemen elini çekti.

Bastırmaya çalışmak, durumu daha kötülestirecekti

Buna neden olduğu için Rusty'ye lanet okuyarak, yan döndü, ama bu hareket istenmeyen sürtünmeye neden olmaktan başka işe yaramadı. Ağzından yükselen iniltiyi anında öksürüğe dönüştürdü.

Bu sorundan kurtulmak için utandırıcı olmayan bir çare bulmalıydı; ama saatlerce uğraşmasına rağmen, düşünceleri yine Rusty ile doluydu.

Dudakları: Yumuşacıktı. Ağzı: İncinebilir, ama meraklı karakterini yansıtıyordu. Bu ağız açıklıkla ona açılmıştı.

Rusty'nin ağzının onun dilini nasıl kavradığını hatırlayınca dişlerini sıktı. Cooper onun tadını alana kadar dilini her seferinde daha derinlere kaydırmak istemişti. Rusty'nin kendine has bir tadı vardı.

Yaşlı Gawrylow'u kandırmak için olsa bile, Rusty'yi öpmesi hataydı. Kimi kandırıyordu? Rusty'yi istediği için öpmüştü. Bir öpücüğün yetmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Neden kendine haksızlık ediyordu? Etrafta Rusty'den başka kadın olmadığı için onu bu kadar arzu ediyordu. Evet.

Bu mümkündü. Belki. Olabilirdi.

Ne var ki, bu Rusty'nin çok güzel bir yüzü, son derece seksi saçları, muhteşem bir vücudu, bir erkeğe zevk vermek için yaratılmış göğüsleri, soluk kesen bacakları olduğu gerçeğini değiştirmezdi ve o bacakların arasındaki...

Hayır! Bunu daha fazla düşünecek olursa, bütün gece yapmamak için kendisine engel olduğu şeyi yapacaktı.

Pekala, bu kadar yeter. Cinsellikten azmış bir herif gibi davranmayı bırakıp uyu.

Gözlerini kapalı tutmaya öyle yoğunlaştı ki, öbür yataktan gelen inlemeyi hayal ettiğini sandı önce. Rusty battaniyeyi üstünden atıp hızla doğruldu. Bunu görmezden gelemezdi.

"Rusty?"

"Neydi o?"

Cooper karanlıkta bile onun gözlerinin korkudan kocaman açıldığı görabiliyordu. Rusty kâbus görmüş olmalıydı. "Uyumana bak. Her şey yolunda."

Sulukları sıklaşmış olan Rusty battaniyeyi göğsüne bastırmıştı. "Bu ses ne?"

Cooper inlemelerini onun duyduğunu sandı. "Ne..." O anda, ulumayı duydu.

Rusty ellerini kulaklarına bastırıp, iki büklüm oldu. "Dayanamıyorum!"

Cooper yatağından fırlayıp onun yanına koştu. "Kurtlar, Rusty. Bizden uzaktalar ve zarar veremezler."

Cooper onu yavaşça yatırdı. Rusty'nin yüzünde müthiş bir dehşet vardı. Bakışlarını karanlıkta gizlenmiş şeytanları görmeye çalışırcasına kulübede gezdiriyordu. "Kurtlar mı?"

"Korkarım..."

"Cesetlerin kokusunu aldılar."

Cooper, "Evet," dedi isteksizce.

"Tanrım." Rusty ellerini yüzüne kapadı.

"Şşş. Mezarların üzerine kaya parçaları koydum. Onlara ulaşamazlar. Sonunda giderler. Hadi, uyu artık."

Cooper kendi sorununa o kadar gömülmüştü ki, ormanda gizlenen kurtların ulumalarını duyamamıştı. Rusty'nin korkusu gerçektir. Cooper'in elini kavrayıp, oyuncak ayısına sarılan bir çocuk gibi çenesinin altında tuttu.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadı Rusty.

"Biliyorum."

"Cesur davranmaya çalıştım." "Çok cesurdun."

Rusty başını inatla iki yana salladı. "Hayır, korkağım. Babam da bunu anladığı için, ondan önce dönmemi istedi."

"Çoğu insan hayvanların öldürülmesine dayanamaz."

"Bugün kendimi kaybedip, senin önünde ağladım. Başından beri, işe yaramaz biri olduğumu biliyordun. Ormana ayak uyduramam; uydurmak da istemiyorum." Rusty'nin sesi ağlamaklıydı. "Benden nefret ediyor olmalısın."

"Kesinlikle, hayır."

"Öyleyse, neden beni o adamları baştan çıkarmakla suçladın?"

"Çok kızgındım." "Neden?"

"Çünkü, beni de baştan çıkarıyorsun ve ben baştan çıkmak istemiyorum. Cooper, 'Boş ver,' dedi.

"Güven içinde, sıcak ve temiz olacağım evime gitmek istiyorum."

Cooper Los Angeles sokaklarının ormandan daha güvenli olmadığını söylemedi. Kibar şakaların bile sırası değildi. Ona iltifat etmek istemese de, Rusty bunu hak etmişti. "Çok cesur davrandın."

Rusty çekinerek ona baktı. "Hayır."

"Umdüğumdan daha cesursun."

Rusty, "Sahi mi?" diye sordu ümitle.

Cooper onun yüzündeki kadınısı çekiciliğe dayanamayacağını hissetti. "Evet. Şimdi, kurtları unutup, uyu." Elini çekip kendi yatağına gideceği anda, bir başka kurt uludu. Rusty inleyip ona satıldı. "Korkak olmak umurumdā değil. Sarıl bana, Cooper. Lütfen, sarıl bana."

Cooper içgüdüsel olarak ona sarıldı. İlk seferinde olduğu gibi çaresizdi. Rusty'yi kollarına alması çılgınlıktı, ama onu bırakması kabahatin alası olacaktı. Cooper yüzünü onun saçlarına gömerken, zevkle acıyı aynı anda hissediyordu.

Rusty'ye fısıldadığı teselli sözcükleri içtendi. Olanlara üzgün olduğunu, Rusty'nin sağ salim eve dönmesini istediğini söylüyordu. Keşke, elinden bir şey gelseydi.

"Sen elinden geleni yaptın," dedi Rusty. "Bana sarıl."

"Korkma, seni bırakmayacağım." Cooper onu okşamaya korkuyordu. Bir başlarsa, kendine hâkim olamayabilirdi. İhtirasla titredi.

"Üşüyorsun." Rusty onun kollarını okşadı.

"Ben iyiyim."

"Battaniyenin altına gir."

"Hayır."

"Aptallık etme. Üşüteceksin. Üç gecedir birlikte uyumadık mı? Hadi, gel."

"Hayır. Kendi yatağıma gideceğim."

"Beni bırakmayacağına söz verdin. Lütfen. Ben uyuyana kadar." ("Ama..."

"Lütfen, Cooper."

Cooper bir küfür savurup, çaresizce battaniyenin altına girdi. Rusty hemen ona sarılıp, yüzünü göğsüne gömdü. Vücudu yumuşaktı. Cooper dişlerini gıcırdattı.

Rusty birkaç saniye sonra hızla geri çekildi. "Tanrım! Hiç fark etmedim..."

"Çıplak olduğumu, değil mi? Artık çok geç, tatlım."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

COOPER tamamen erkek içgüdülerinin kontrolün-deydi artık.

Dudakları derin, uzun, aç bir öpücükle Rusty'nin ağzına kapanırken, vücuduyla üzerine abandı. Dili Rusty'nin ağzıyla sevişiyordu, adeta.

Rusty'nin ilk tepkisi şoktu. Cooper'in muhteşem çıplaklığıyla uğradığı şoku üzerinden atamadan, ateşli öpüşünün fırtınasına tutulmuştu.

Sonraki tepkisi büyük bir ihtiras oldu.

Özlem bütün benliğini sararken, dudaklarıyla sevişen adamdan başka her şey silindi güzünden. Cooper'in boynuna sarılıp onu kendine çekerken, vücudunu geriye bükte. Cooper'in sertleşmiş erkekliği bedenine dayanmıştı.

Cooper acı çekercesine inleyip, yüzünü boynuna gömdü. "O kadar dolu ki, neredeyse patlayacak."

"İstedğin nedir?" diye sordu Rusty.

Cooper hırlar gibi güldü. "Belli değil mi?"

"Biliyorum. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Ya her tarafıma dokun, ya da, bana hiç dokunma. Ve kararını hemen ver."

Kısacık bir duraksamanın ardından, Rusty elini onun saçlarının arasına soktu. Diğer eliyle göğsündeki kılları okşuyordu.

Dudakları tekrar ateşli bir öpücükle birleşti.

Cooper onun alt dudağını önce diliyle okşayıp sonra emmeye başladı. Rusty bu hareketin yoğun cin-selliğiyle ürperdi.

Cooper onun inleyişinden cesaret alarak, dudaklarını boynuna, oradan göğsüne kaydırırken, göğüslerinden birini yukarı kaldırdı.

"Seni arzulamaktan aklımı kaçıracaktım," diye soludu. "Sana dokunup tadamazsam, çıldıracaktım."

Rusty'nin göğsünü fanilanın üzerinden öptü. Göğüs ucunu yalarken, bir yandan da başparmağıyla okşuyordu. Rusty çıldıracak haldeydi.

"Yeter, Cooper," diye soludu. "Soluk alamıyorum."

"Soluk almanı isteyen kim?"

Cooper göğüs ucunu yalamaya devam ederken, Rusty sırtını iyice geriye bükte. Bu bile Cooper'i tatmin etmeye yetmemişti.

Cooper, "Beni istediğini söyle," diye fısıldadı.

"Seni istiyorum. Evet, evet, evet."

Rusty kontrol edemediği bir açlığın etkisinde, onu sırtüstü yatırıp, dudaklarını boynunda, göğsünde, karnında gezdirmeye başladı. Her seferinde Cooper'in adını fısıldıyordu.

Göbeğine öpücükler kondururken, "Çok, çok güzelsin," diye fısıldayarak, daha aşağılara kayıp, yanağını karnının altındaki koyu, gür kıllara bastırdı. "Cooper."

Bu yoğun arzu seli Cooper'i şoke etmişti.

Başını kaldırıp baktı. Rusty'nin saçları karnını bir perde gibi örtmüştü. Dudaklarından dökülen aşk fısıltıları o güne değin hiç işitmediği kadar erotikti. Rusty'nin dudakları tenini hafifçe ıslatıyordu.

Rusty'nin sürekli hareket eden başı o güne kadar gördüğü en erotik, en güzel manzaraydı.

Cooper korkuyla onu itip, yataktan fırladı. Şiddetle titrerken küfürleri art arda sıralıyordu. Duygusuz, yoğun şehvetli bir sevişmeye hazır, ama buna, hayır.

Sevişmeye gerçek duygularla özlemin karışmasını istemiyordu. Kadınlarla cin-selliği dolu dolu yaşamıştı, ama hiçbir kadın ona böylesine özlem duymamıştı. Rusty'nin yaptıkları, salt cinsellikten çok daha fazlasını içeriyordu.

Cooper ise kesinlikle romantizm ve aşk istemiyordu.

Rusty Carlson'un hayatta kalmasına yardım etmişti, ama duygusal hayatının istikrarından sorumlu olmayacaktı.

Rusty'nin istediği sadece cinsellikse, tamam; ne var ki, sevişmelerinin cinsellikten fazlasını içerdiğini sanmasına izin veremezdi. Hiç kimse Cooper Landry'nin duygularına el atamazdı.

Rusty şaşkın, acı dolu gözlerle ona bakıyordu. "Ne oldu?" Battaniyeyi çenesine kadar çekti.

"Hiç."

Cooper şömineye gidip ateşe bir odun attı. Yükselen kıvılcımlar odayı bir an aydınlattı. Rusty onun hala uyarılmış halde olduğunu görmüştü.

Cooper, "Uyu, artık," dedi ters ters. "Kurtlar uzaklaştı. Sana zarar veremezlerdi, zaten. Sırlı gözlülüğü bırak ve canımı daha fazla sıkma."

Cooper yatağa girip, battaniyeyi başına kadar çekti. Bir anda ~~ter~~ içinde kalmıştı. Kahretsin, vücudu hala ateş gibiydi.

Lanet olası kadın!

Neden öyle karşılık vermişti, sanki? Kendisini hiç düşünmeden, sadece Cooper'e zevk vermek istemişti. Dişlerini sıktı. Rusty'nin karşılık istemeden verdiğini almakla, aptallık mı etmişti?

Sorun da buydu, işte.

Rusty'nin beklentileri karşılıksız değildi. Yoksa, Cooper şu an onun bacaklarının arasında yatıyor olurdu. Rusty'nin yüz ifadesi, oyunun salt cinsellikle sınırlı olmadığını göstermişti. Rusty ondan veremeyeceği şeyler bekliyordu.

Oh, o muhteşem kadın vücudunun içine gömülüp, her ikisine de müthiş fiziksel zevkler yaşatabilirdi; ama hissedemezdi.

Rusty ondan duygusallık bekliyordu. Bunu hak ediyordu, aslında. Ne var ki, Cooper'in yüreği sevgiden yoksun bir çöldü.

Rusty'yi şimdi incitip olayı kapamak en iyisiydi. Aşâğılık bir herif gibi durumdan yararlanamazdı. Uzun vadeli ilişkiler ona göre değildi.

Kurtarılabacakları güne kadar dayanacaktı. Sanılanın aksine, bir erkek arzularının doyurulmamasın-dan ölmezdi. Çok rahatsız olacağı kesindi, ama yaşayacaktı.

Ertesi sabah, Rusty ağlamaktan şişmiş gözlerini zorla açınca, diğer yatağın boş olduğunu gördü. İyi.

Yüzünü soğuk suyla yıkayana kadar Cooper bu halini görmeyecekti böylece.

Gece gösterdiği zayıflık yüzünden kendine lanet okuyordu. Kurtlar onu çok korkutmuştu, nedense. Vahşi hayvanlar etraftaki tehlikelerin simgesi haline gelmişti.

Ve her nedense, korkusu arzuya dönüşüvermişti.

Cooper ile birbirlerine karşılık vermişler; ama neyse ki, Cooper tam zamanında kendine gelerek çok kötü şeylerin olmasını engellemişti.

Keşke, ilk kendine gelen o olsaydı.

Cooper onun hakkında bir sürü yanlış şey düşünüyor olmalıydı. Aslında, Rusty gece herhangi birisine ihtiyaç duymuştu ve yanında sadece Cooper vardı. Başka türlü düşünüyorsa, bu Cooper'in sorunuuydu.

Rusty yatağını düzeltip, pompadan yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamasına yetecek kadar su çekti. Pantolonunu giyerken, Karındeşen Jack'in kreasyonu, diye düşündü. Sonra temiz pamuklu bir gömlek giydi.

Saçlarını fırçalayıp, çoraplarını giyerken, koltuk değnekleri olmadan hareket ettiğini fark etti. Sol bacağındaki acı neredeyse duyulmaz olmuştu. Cooper'in dikişleri yarasını gerçekten iyileştirmişti.

Rusty ona karşı içinde tekrar baş gösteren iyi duyguları bastırıp, şöminedeki ateşe birkaç odun attı. Bir bardağa kahveyle su doldururken, evindeki otomatik kahve makinesini düşünüyordu.

Yulaf ezmesiyle kahvaltı hazırlarken, ev özlemini bastırmaya çalıştı. Kutunun yan tarafındaki tarifi okuyunca, suyu kaynatıp, gerekli miktarda yulaf ezmesi kullanmaktan başka bir şey gerektirmediğini gördü.

Ne yazık ki, sevinci kısa sürecekti.

O sırada Cooper içeri girdi. "Kahvaltı hazır değil mi?"

Rusty ona reklâmlardaki gibi krema kıvamında bir yulaf ezmesi hazırlamak istemişti; ama tencerenin kapağını kaldırıncaya gördüğü, rengi donmakta olan çimentoya benzeyen, ama daha yumuşak bir karışım oldu.

Rusty hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak, teneke tabaklara birer koca kaşık yulaf ezmesi koydu. Ezme tabaklara kurşun gibi düşmüştü. Rusty tabakları masaya koyup, Cooper'in karşısına oturdu.

"Kahve yok mu?" diye sordu Cooper.

Rusty kahvelerini doldurup, tek kelime etmeden masaya döndü. Hareketleriyle, onun ukala davranışından hiç hoşlanmadığını belli etmişti.

Cooper ezmeden bir kaşık alıp, kuşkuyla Rusty'yi süzdü. Rusty de bakışlarıyla ona meydan okudu. Cooper kaşığı ağzına götürdü.

Rusty ona nasıl yeneceğini gösterir gibi, kendi ta-bağındakinden bir kaşık aldığı anda tükürmemek için kendini zor tuttu.

Cooper'in dikkatle onu izlediğini görünce, lokmasını çiğnemeye başladı. Lokma çiğnendikçe ufala-çağına, büyüyordu. Sonunda yutmaktan başka çaresi kalmadı. Hemen ardından içtiği kahveden boğazı yandı.

Cooper kaşığını gürültüyle tabağına bıraktı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Rusty, dün gece senin yapabileceğinin en iyisi miydi? diye soracakken vazgeçti. Bir erkek cinsel yeteneklerinin aşağılanması yüzünden kolayca cinayet işleyebilir. "Fazla yemek pişirmem."

"Bir lüks restorandan diğerine gitmekten buna zaman bulamıyorsun, herhalde?"

"Evet."

Cooper yüzünü buruşturup, berbat karışımdan bir kaşık daha aldı. "Bu lüks ambalajlar içinde satılan o önceden tuzlanıp şeker eklenmiş yulaf ezmelelerinden değil; gerçek yulaf ezmesi. Bir dahaki sefere suya biraz tuz koy ve yarı oranda ezme kullanıp, üzerine şeker serp, ama fazla değil. Yiyecek stokumuzu idareli kullanmak zorundayız."

"Yemek pişirmekten bu kadar anlıyorsan, neden sen hazırlamıyorsun?"

Cooper tabağını itip, dirseklerini masaya dayadı. "Çünkü, avlanmak, balık tutmak ve odun kırmakla yeterince meşgulüm. Yemek pişirmek daha kolay. Roller

değişmek ister misin? Yoksa, bütün işleri ben yaparken, sen tembellik edip tırnaklarının uzamasını mı bekleyeceksin?"

Rusty sandalyesini geriye itip ayağa fırladı. "Payıma düşen işleri yapmaktan şikayetim olmadığını biliyorsun. Üzülüğüm, iyi niyetli çabalarımın sürekli senin tarafından eleştirilmesi."

"En iyi çabanın ürünü buysa, bir haftada açlıktan ölüyoruz."

"Daha iyisini öğrenebilirim!" diye bağırdı Rusty. "Benim için yeterli değil."

"Tanrım!" Rusty hırsla arkasını dönerken, önünü iliklemediği gömleği açılıverdi.

"Bu da ne?" Cooper onun fanilasının askısını indirdi.

Rusty onun bakışlarını izleyince, göğsünün yuka-rısındaki morluğu gördü.

"Orası... senin öptüğün..." Çaresizce ellerini salladı. "Dün gece..."

Cooper ateşe değmiş gibi elini çekti.

Rusty kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Cooper sakallarının onun yüzüyle boyunda oluşturduğu kızarıklıkları gördü. "Özür dilerim."

"Önemli değil."

"Acıyor mu?"

"Hayır."

"O zaman... fark ettin mi?"

Rusty başını iki yana salladı. "Hayır."

Bakışlarını kaçırdılar. Cooper pencereye gitti.

Sulusepken kar yağıyordu. Yakında camlar ince bir kar tabakasıyla kaplanacaktı.

"Dün geceyi açıklamam gerek."

"Buna hiç gerek yok. Gerçekten."

"Benim iktidarsız olduğumu sanmanı istemem."

"Böyle düşündüğüm falan yok."

Cooper hızla başını çevirince bakışları karşılaştı. "Hazır ve yapabilecek durumda olduğum ortadaydı."

Rusty yutkunup, başını eğdi. "Evet."

"Ama istekli değildim."

Rusty başını kaldırmadı.

Cooper, "Neden yarıda bıraktığımı merak etmiyor musun?" diye sordu neden sonra.

"Merak etmiyor değilim," dedi Rusty. "Nedenini açıklamana gerek olmadığını söyledim, sadece. Birbirimize yabancıyız. Açıklama yapmaya zorunlu değiliz."

"Ama merak ettin. Aksini iddia etme."

"Hayatında başka bir kadın olduğunu düşündüm."

"Başka kadın yok," diye gürleyen Cooper onun şaşkınlığını görünce ağzını çarpıtarak güldü. "Erkek de yok."

Rusty huzursuzca güldü. "Kesinlikle, öyle düşünmedim."

Bu esprinin etkisi uzun sürmedi. Cooper'in kaşları çatılmıştı. "Cinsel bağlantılara girmem."

Rusty çenesini kaldırdı. "Böyle bir şey istemedim."

"İstemenc gerek yoktu. Burada ne kadar kalacağımızı tanrı bilir. Büyük olasılıkla sonuç bu olacaktı. Zaten her şeyde birbirimize muhtacı. İşi daha karışık hale getirmeyelim."

Rüsty, "Aynı fikirdeyim," dedi aldırmaz görünme-ye çalışarak.

Reddedilmek çok ağırına gitmişti, ama bunu belli etmeye niyeti yoktu. "Dün gece kendimi kaybettim. Çok korkmuştum ve yorgundum. Sen de beni rahatlatmaya çalıştın. Sonuçta olay kontrolden çıktı. Bütün mesele bu."

"Evet. Başka bir yerde karşılaşsaydık, birbirimize dönüp bakmazdık bile."

"Hiç sanmam." Rusty neşesiz bir kakhaha attı. "Sen benim yaşadığım toplumda hemen dikkati çekerdin."

"Senin gösterişli kıyafetlerin de benim yaşadığım dağda gülünç olurdu."

"İyi, öyleyse." Rusty'nin sesi sert çıkmıştı. "İyi."

"Mesele halloldu."

"Evet." "Sorun yok."

Dışarıdan bakan biri neden iki boksör gibi karşılıklı durduklarını merak ederdi. Hava yoğun bir düşmanlıkla elektriklenmişti. Ateskes ilan etmelerine rağmen, hala savaşta gibiydiler.

Cooper öfkeyle ceketini giyip, tüfegini aldı. "Derede balık var mı, bakayım."

"Onları tüfekle mi vuracaksın?" Rusty'nin sesi alaylıydı.

Sesindeki alay Cooper'in kaslarını çatmasına neden oldu. "Sen bu sabah yatakta keyif çatarken, hayvan tuzakları kurdum. Dışarıdaki kazanın altına ateş de yaktım. Çamaşırları yıka."

Rusty yerdeki kirli çamaşır yığınının bakarken, şaşkınlığını gizleyemedi.

Tekrar Cooper'in bulunduğu noktaya bakınca, onun gitmiş olduğunu görüp, seke seke kapıya koştu. "Çamaşırları zaten yıkayacaktım!"

Cooper onu duyduğunu gösteren hiçbir harekette bulunmadı.

Rusty küfür edip, kapıyı çarparak kapadı. Masayı topladıktan sonra yulaf ezmesini pişirdiği kabı yıkaması yarım saatini aldı. Bir dahaki sefere önce sıcak suyla yumuşatacaktı.

Hırsla çamaşırlara saldırırken, Cooper dönmeden önce işleri bitirmeye kararlıydı. Gece olanları unutturmalıydı.

Ceketini giyip, ilk yığını dışarıda kaynayan kazanın içine attı. Böyle kazanların sadece kovboy filmlerinde var olduğunu sanırdı. Düzgün bir dalla çamaşırları karıştırmaya koyuldu. Yeterince temizlendiklerine kanaat getirince, dalla birer birer çıkarıp, Cooper'in bir gün önce temizlediği sepete koydu.

Bu ilkel yöntemle bütün giysileri yıkamayı bitirdiğinde, yorgunluktan kollan ağrımaya başlamıştı. Çamaşırları kulübeyle en yakın ağaç arasındaki dala asmayı bitirdiğinde kollarını kımıldatacak hali kalmamıştı.

Üstelik elleri donuyordu, burnu akmaya başlamıştı. Bacağı ağrıyordu.

İşi layığıyla bitirmiş olması, ağrılarına dayanma gücü vermekteydi. Kulübeye girip, şöminenin karşısında ellerini ısıttıktan sonra, yatağa girdi. Şöyle bir kestirmeyi hak etmişti.

Sandığından daha derin uyumuştı, anlaşılan.

Cooper ona seslenerek kulübeye daldığında öyle hızla doğruldu ki, başı döndü.

"Rusty! Rusty, duydun mu... Kahretsin, yatakta ne işin var?"

Cooper'in ceketinin önü açık, saçları darmadağınktı. Çılgınca koşmuş gibi soluk soluğaydı.

"Ne mi yapıyordum?" Rusty esnedi. "Uyuyordum, tabii ki."

"Uyuyormuydun? Uçağı duymadın mı?"

"Uçağı mı?"

"Söylediğim her kelimeyi tekrar etmekten vazgeç! İşaret tabancası nerede?"

"İşaret tabancası?"

Cooper öfkeden çıldırmış gibiydi. "İşaret tabancası nerede? Uçak tepemizde dolanıp duruyor!"

"Nereden bileyim?"

Cooper çılgın gibi kulübeyi aramaya başladı. Eline geçirdiği her şeyi sağa sola atıyordu. "Kahrolası... buldum!"

Cooper tabancayı kapıp dışarı fırladı. Rusty de ardından. "Görebiliyor musun?" "Sus!"

Cooper başını yana eğip kulak kesildi. Uçağın sesini aynı anda duydular. O tarafta dönünce, onları acı bir hayal kırıklığı bekliyordu.

Alçaktan uçan uçağın bir arama uçağı olduğu belliydi. Ne yazık ki, onlardan uzaklaşmaktaydı.

İşaret tabancasının mermilerini boşa harcamalarına gerek kalmamıştı. Uçağın gözden kayboluşunu çaresizce izlediler. Sessizlik korkunçtu.

Kurtuluş umutları kaybolmuştu.

Cooper yavaşça ona döndü. Gözlerinde öyle soğuk, ölümcül bir öfke vardı ki, Rusty bir iki adım geriledi.

"Uyuyarak ne halt ediyordun?"

Rusty onun avaz avaz bağırmasına kolayca aynı şekilde karşılık verirdi, ama bu yumuşak, tıslayan, yılanı andıran ses onu korkutmuştu.

"Çamaşırları yıkadım," dedi çabucak. "Çok yorgundum..."

Birden, özür dilemesine gerek olmadığını fark etti. Baştan beri, işaret tabancasının sorumluluğu Cooper'e aitti ve onu bir an beri yanından ayırmamıştı.

Rusty ellerini kalçalarına dayadı. "Suçu ne cüretle bana atarsın? Neden işaret tabancasını yanına almadın?"

"Çünkü, giderken çok sinirliydim. Onu almayı unuttum."

"O zaman, zamanında işaret veremememiz senin suçun!"

"O kadar sinirlenmemin nedeni de sensin!" "Sen öfkene hakim olamıyorsan, benim ne suçum var?"

Cooper'in bakışları karardı. "İşaret tabancasını ateşleseydim bile, göremeyebilirlerdi; ama bacadan çıkan dumanı görecektlerdi. Tabii, sen güzellik uykusuna yatıp, ateşin sönmesine neden olmasaydın!"

"Sen neden büyük bir işaret ateşi yakmadın?"

"Kulübenin bacası olduğu için, buna gerek duymadım. Senin öğlen uykusuna yatacağını düşünemedim."

Rusty'nin duraksaması çok sürmedi. "Bacadan çıkan dumanın fazla dikkat çekeceğini sanmam. Bu alışılmadık bir şey değil."

"Uygarlıktan bu kadar uzak bir yerde alışılmadık bir durum. En azından, araştırmak için biraz dolaşırlardı."

Rusty başka bir bahaneye sarıldı. "Rüzgar dumanı dağıtırdı."

"Yine de, bir ümidimiz olurdu."

"Yanına alsaydın, işaret tabancası kadar değil."

Rusty hata yaptığını geç fark etti. Onun bu ihmali vurgulamanın sırası değildi.

Cooper bir katil gibi ona yaklaştı. "O uçağın dikkatini çekemediğimiz için seni öldürebilirim."

Rusty başını arkaya attı. "Neden öldürmüyorsun? Benim yetersizliklerimi sayıp dökeceğine bunu yapmanı yeğlerim."

"Yetersizliklerin o kadar çok ki, burada yıllarca kalsak bile, hepsini sayıp dökemeye yetmez."

Rusty'nin yanakları öfkeden kızarmıştı. "Kabul ediyorum. Issız bir ormanın ortasında yaşamakta başarılı değilim. Seçtiğim hayat tarzı bu değil."

"Yemek bile pişiremiyorsun."

"Buna hiç gerek duymadım. Ben bir işkadınıyım."

"İşkadınlığının şu an bana hiçbir yararı yok, ama!"

"Hep ben!" diye bağırdı Rusty. "Sadece kendini düşünüyorsun!"

"Ha! Kuyruğumda senin olman en büyük şanssızlığım. Sen korkunç bir baş belasısın."

"Bacağımın yaralanması benim suçum değil!"

"Uçaktaki adamların sana hayran olmaları da seçin suçun değildi, herhalde?"

"Evet!"

"Öyle mi?" Cooper alayla dudak büktü. "Ama benimle yatmak için uğraşmaktan vazgeçmedin."

Çok sonra, Rusty içinde böylesine saldırgan bir ruh taşıdığına inanmayacaktı.

Çocukluğunda, diğer çocuklarla kavga etmekten hep kaçınmıştı. Çekingen bir kişiliği vardı. Kavgaдан, itişip kakışmaktan hep uzak durmuştu.

Cooper'in kasıtlı olarak onu incitmek için söylediklerinin ardından, ellerini pençe yapıp üzerine atıldı; ama bacağı altında bükülüverdi. Acı bir çığlık atarak yere düştü. Cooper anında yanına gelip onu kaldırdı. Rusty çırpınmaya başlayınca, Cooper onu zor engelleyebilirdi. "Yeter! Yoksa, seni bir yumrukta bayıltırım, mı.ı göre." Rusty, "Buna hiç şaşmam," dedi soluk soluğa.

"Evet. Hem de, büyük bir zevkle yaparım bunu."

Rusty bitkinlik ve acı yüzünden karşı koymayı bırakınca, Cooper onu içeri taşıyıp, şöminenin karşısındaki sandalyeye oturttu.

Rusty'ye öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra, ateşi canlandırdı. "Bacağın hala acıyor mu?"

Rusty başını iki yana salladı. Çok acıyordu, ama bunu asla söylemeyecekti.

Cooper'in haksız suçlamalarından sonra onunla konuşmamaya karar vermişti. Bu çocukla bir şeydi, ama kararlıydı.

Cooper pantolonun yırtık paçasını sıyrıp yarasını incelerken, Rusty sessizliğini sürdürdü.

"Bugün üzerine basma; gerekirse koltuk değneklerini kullan." Cooper ayağa kalktı. "Tuttuğum balıkları getirmeye gidiyorum. Umanm, bir ayı onları mideye indirmemiştir." Kapıda durdu. "Ben pişireceğim. Senin onları yakmanı istemem." Kapıyı ardından çarptı.

Gerçekten balıklar nefisti.

Cooper onları tam kıvamında pişirmişti. Rusty ikinci balığını yemediğine pişman oldu.

Birincisini silip süpürdükten sonra, ikincisini de mideye indirip oburluk etmek istememiş, Cooper'in onun balığını da yemesi iyice içine oturmıştu.

Rusty kılıçlardan birinin boğazına takılıp ölmesini diledi, ama Cooper parmaklarını yalayıp, midesine vurdu. "Doydum."

Rusty inatla sessizliğini sürdürdü. Cooper sertçe, "Masayı topla," deyip ayağa kalktı.

Rusty elinden geldiğince gürültü yaparak masayı topladıktan sonra, kendini yatağa atıp gözlerini tavana dikti.

Acısının mı, yoksa öfkesinin mi daha yoğun olduğunu bilmiyordu. Hiçbir erkek onu Cooper Landry kadar çileden çıkaramamıştı. Ona duyduğu hisler minnetten tiksintiye kadar değişiyordu.

Cooper, tanımak şanssızlığına eriştiği en kaba, en iğrenç herifti. Ona duyduğu güçlü nefret Rusty'yi şaşırtıyordu.

Evet, bir gece önce onunla sevişmek için adeta yalvarmıştı; ama bunun nedeni biraz rahatsızlamaktı, sadece.

Rusty bunu bilerek istememiş, olay kendiliğinden gelişmişti. Cooper'in bunu anlaması gerekiyordu, ama müthiş egosu buna engeldi.

Bir şey kesindi: Rusty bundan sonra bir rahibe kadar sade davranacaktı. Cooper onu olabildiğince az görecekti; ama bu pek kolay değildi. Aynı yerde yaşıyorlardı ve...

Sorununa çare olan şeyi fark etti birden.'

Yatağının tam üzerindeki tavan, kalasında kancalar vardı. Cooper küvetin ardına gerdiği çarşafı aynı şekilde asmıştı.

Rusty ayağa fırlayıp, raftan bir battaniye aldı. Onu gizlice izlediğini bildiği Cooper'e aldırmadan, battaniyeyi sandalyelerden birini sırayla altlarına yerleştirerek güc bela kancalara geçirdi. Bakalım, Cooper şimdi de onu sevişmek için yalvarmakla suçlayabilir miydi?

Rusty kulübe arkasına alaylı bir bakış fırlatıp, perdenin öbür tarafına geçti.

Cooper'in iğrenç suçlamasın, düşündükçe titriyordu. Soyunup yatağa girdi. Öğleden sonra uyuduğu için, uykusu yoktu. Cooper yatağına yatıp uykuya daldığında, o hala gözünü kırpmamıştı. Kurtlar ulumaya başladığında, battan.yey. baş..nın üstüne çekti. Yalnızlıktan ağlamamak, Cooper'e ona sanılmasını söylemek için parmağını ısırıyordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

COOPER heykel gibi hareketsiz, dirsekleri iki yana açık dizlerine, çenesi ellerine dayalı, gözünü kırpmadan ona bakıyordu.

Rusty ertesi sabah uyandığında ilk gördüğü bu oldu ve yerinden fırlamamak için kendini zor tuttu.

Bir gece önce asmak için o kadar uğraştığı battaniye sökülerek indirilmiş, yatağının ayak ucuna atılmıştı. Dirseği üzerinde doğrulup, saçlarını geriye itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?"

"Dün gece yağın kar her yeri kaplamış."

Rusty birkaç saniye ona bakıp, alayla konuştu. "Kardan adam yapmak istiyorsan, ben hiç havamda değilim."

Cooper gözünü bile kırpmadı, ama Rusty onun saldırmamak için kendini zor tuttuğuna emindi.

"Kış buraya ulaşınca, kurtarılmı ihtimalimiz çok azalır." Cooper'in sesi sakindi.

"Doğru. Anlamadığım, özellikle, şu an bunun neden bu kadar önem kazandığı."

"Bir arada yaşayacaksak, bazı şeyleri açıklığa kavuşturup, bazı kurallar belirleyerek anlaşma sağlamamız gerek."

Rusty battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Ne gibi?"

"Böyle saçmalıklar istemiyorum." Cooper yatağın ayakucundaki battaniyeyi gösterirken kaşları satılmıştı. "Senin bu şımarıklıklarına katlanamam."

Rusty, "Öyle mi?" dedi sahte bir tatlılıkla.

"Evet. Çocukça davranmayı bırak, artık."

"Sen beni haksızca suçlarken, tokat atman için öbür yanağımı mı uzatayım?"

Cooper ilk kez suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Dün öyle konuşmamam gerekirdi."

"Evet, konuşmamalıydın. Kafanda hangi çirkin düşüncelerin olduğunu bilmiyorum, ama bu yüzden beni suçlayamazsın." Rusty önceki geceyi hatırlayınca yeniden dizginleyemediği bir öfkeye kapılmıştı.

Cooper bıyığının ucunu çiğniyordu. "Sana çok kızgındım."

"Ya? Neden?"

"Çünkü... senden pek hoşlanmıyorum. Buna rağmen, seninle sevişmek istiyorum."

Tokat atsaydı, Rusty bu kadar şoke olmazdı. Soluğunu içine çekerken, Cooper devam etti. "Gerçeği açıkça söylemek en doğrusu."

Rusty, "Evet," diye onayladı boğuk bir sesle.

"Dürüstlüğümün seni memnun etmesi gerekir."

"Evet."

"Birbirimize cinsel arzu duyduğumuzu kabul etmeliyiz. Saçına geliyor, ama gerçek bu." Rusty bakışlarını kucağına indirmişti. Onun sessizliği karşısında Cooper'in sabrı tüken di. "Ee?" "Ee,ne?"

"Tanrı aşkına, bir şey söyle." "Sana katılıyorum."

Cooper uzun bir soluk koyuverdi. "Pekala; bu konuda elimizden bir şey gelmediğine göre, çok uzun, zor bir kış olacak, demektir. Bazı önemli konularda anlaşmalara varmalıyız."

"Evet."

"Önce, tartışmayı bırakacağız." Cooper onun buz gibi bakışlarını görünce homurdandı. "Bu konuda senden daha suçluyum. Bundan sonra birbirimizi kesinlikle lafla kırmayacağız."

"Tamam."

Cooper cevaptan hoşnut olarak başını salladı. "Kış en büyük ve tek düşmanımız. Bütün dikkatimizle enerjimizi buna harcamamız gerektiği için, birbirimizle didişmekten vazgeçeceğiz. Hayatta kalmak için işbirliği yapmak zorundayız."

"Seni dinliyorum."

Cooper düşüncelerini toparlamak için duraksadı. "İş bölümü geleneksel biçimde olacak." "Sen Tarzan, ben Jane."

"Bir bakıma öyle. Ben yemek bulacağım, sen pişireceksin."

"Senin de bildiğin gibi, ben iyi bir aşçı sayılmam."

"Öğreneceksin."

"Elimden geleni yaparım."

"Bir öneride bulunduğumda, hemen karşı çıkıp savunmaya geçmeyeceksin."

"Öyleyse, bunu küçümsercesine yapmayacaksın," dedi Rusty kararlı bir sesle. "Benim de başarılı olduğum bir sürü şey var."

Cooper'in bakışları dudaklarına ka*ydı. "Haklısın." Uzun bir sessizliğin ardından ayağa kalktı. "Sen benim özel hizmetçim değilsin."

"Sen de benim," dedi Rusty. "Bazı şeyleri kendi başıma yapmalıyım."

"Kulübeyle çamaşırlarımızı temizlemene yardım edeceğim."

"Sağ ol."

"Ben gittiğimde kendini koruyabilmen için, sana daha iyi ateş etmeyi öğreteceğim."

"Gittiğinde mi?" Rusty yerin altından kaydığını sandı. Büyük bir korkuya kapılmıştı.

Cooper omuz silkti. "Dere donduğunda, yiyecek bulmak için daha uzaklara gitmem gerekecek."

Rusty kulübede yalnız kalacağı saatler, belki günler boyunca korku ve dehşetle baş başa olacaktı. Barbar ve kaba da olsa, Cooper'in onunla olması iyiydi.

"En önemli konuya geldik." Cooper onun yüzüne bakmasını bekledi. "Burada patron benim. Kendimizi kandırmayalım. Bu ölüm kalım meselesi. Sen California'da zengin yaşam hakkında her şeyi bilebilirsin, ama burada bu bir işe yaramaz. Burada bana itaat edeceksin."

Cooper'in onun yaşam bilgisinin Beverly Hills ile sınırlı olduğunu söylemesi Rusty'yi kırmıştı. "Yanlış hatırlamıyorsam, ben seni maço ve kaba bir erkek olmakla suçlamadım."

"Suçlamaman gerekir. Bu vahşi ortamda, cinsler arasında eşitlik olamaz."

Cooper yatağın ayakucundaki battaniyeye baktı. "Böyle saçmalıklar istemiyorum. Bu kulübe çocukça oyunlar oynanmayacak kadar küçük. Birbirimizi çıplak gördük ve birbirimize dokunduk. Benden saklayacağın hiçbir şey kalmadı."

Rusty'yi baştan aşağı süzdü. "Hem, istersem, battaniyeden uyduruk bir paravan beni durduramaz. Tecavüzü düşünseydim, bunu çoktan yapmış olurdum."

Bakışları kenetlendi. Sonunda Cooper arkasını döndü. "Kalk, artık. Kahve hazır."

O sabahki yulaf ezmesi öncekinden çok daha iyi olmuştu. Cooper tabağındakini silip süpürdü, ama başarısından ötürü ona iltifat etmedi.

Rusty bu kez alınmamıştı. Cooper'in onu eleştirmeyişi iltifat kadar değerliydi. Sadece birbirlerine sözle saldırmamaya karar vermişlerdi, iltifatlar yağdırmaya değil.

Cooper bisküviyle konserve çorbadan oluşan öğle yemeği için kulübeye döndüğünde, yanında tahta ve ince dallardan yaptığı kar ayakkabıları vardı. Onları botlarına bağlayıp, Rusty'ye nasıl kullanılacağını gösterdi.

"Bunlar sayesinde, dereye kolay gidip geleceğiz."

Cooper öğleden sonrayı dışarıda geçirdi. Rusty'nin ortalığı toplayıp temizlemesi yarım saat sürmüştü, yapacak başka bir şey olmadığı için endişeyle Cooper'in dönüşünü beklemeye başlamıştı.

Cooper karanlık basmadan hemen önce, el yapımı kar ayakkabılarıyla kulübeye yaklaşırken, Rusty verandaya çıktı.

Bir bardak sıcak kahve ve çekingen bir gülümsemeyle onu karşılarken, onun sağ salım dönüşüyle bu kadar mutlu olmasının aptallık olduğunu düşünüyordu.

Cooper kar ayakkabılarını ayaklarından çözüp kulübenin dış duvarına dayadıktan sonra, tuhaf bakışlarla onu süzdü ve kahveyi aldı.

"Sağ ol."

Rusty onun dudaklarının soğuktan çatlamış, ellerinin eldivenlere rağmen kızarmış olduğunu gördü, ama hiçbir şey söylemedi. Anlaşmaları sadece birbirlerine katlanmalarını kapsıyordu.

"Derede şansın iyi gitti mi?"

Cooper, Gawrylowlar'ın balık ağını gösterdi. "Tamamen dolu. Bu gece yediğimiz dışındakileri donmaları için dışarıda bırakacağız. Dereye gidemediğimde onları yeriz. Su pompasının donması ihtimaline karşı, kovaları suyla dolduralım."

Rusty başını sallayıp, balıkları içeri taşıdı. Yiyecek stokunun arasında bulunduğu biftek konservesinin nefis kokusu ortalığı kaplamıştı.

Cooper iki koca tabak yedikten sonra, "Çok nefis olmuş," diyerek teşekkür etti.

Bu Rusty'yi çok sevindirmişti.

Günler birbirinin aynı, geçip gidiyordu. İkisi paylarına düşen işleri yaparak, birbirlerine yardım ederken nazik, ama mesafeliydiler.

Gündüzler onları saatlerce meşgul eden işleri sayesinde kolayca geçerken, akşamlar bitmek bilmiyordu. Çabucak akşam oluyordu. Erken çöken karanlık kulübede kalmalarını zorunlu kılmaktaydı.

Yemek yenip bulaşıklar yıkandıktan sonra, yapa cak hiçbir şey yoktu. Birbirlerine bakmaktan kaçınıp, şöminedeki alevleri seyretmekten başka...

İlk yağan kar ertesi gün erimiş, ama aynı gece tekrar başlayan yağış bir sonraki gün de devam etmişti.

Sürekli düşen ısı ve kar fırtınası yüzünden Cooper o gün her zamankinden erken dönmüştü. O akşam geçmek bilmedi.

Rusty onun kafese kapatılmış bir panter gibi aşağı yukarı dolaşmasını izlerken, duvarların üzerine geldiğini sandı. Cooper'in huzursuzluğu sinirini iyice bozuyordu. Cooper'in ikide bir çenesini kaşındığını fark edince sabrı taşı. "Sorun ne?"

Cooper kavgaya hazır halde hızla ona döndü. "Ne sorunu?"

"Senin sorunun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden çeneni kaşıyıp duruyorsun?"

"Kaşınıyor da, ondan."

"Kaşınıyor mu?"

"Sakalım yüzünden."

"Sürekli kaşıman beni deli ediyor."

"Şansına küs."

"Neden tıraş olmuyorsun?"

"Tıraş bıçağım olmadığı için."

"Ben..."

Rusty utanarak sustu, ama Cooper'in gözleri kuşkuyla kıstığını görünce başka çaresi kalmadı.

"Bende var. Buna çok sevinmiş olmalısın."

Rusty rafta duran makyaj çantasından tıraş bıçağını alıp Cooper'e verirken, elinde başka bir şey daha vardı. Dudak parlaticısını uzattı. "Dudakların çatlamış."

Cooper parlatici tüpünü aldı. Yorumda bulunmamaya çalıştığı belliydi. Rusty onun parlaticıyı beceriksizce sürüşünü gülerek izleyip, jileti verdi.

"Sağ ol." Cooper jileti evirip çevirdi. "El kremi de yürütmemişsindir, herhalde?"

Rusty ellerini kaldırdı. Onunkiler gibi su, rüzgar ve soğuktan çatlamıştı. "Son zamanlarda krem yüzü görmüşe benziyor mu?"

Cooper o kadar nadir gü-lümsüyordu ki, o an gü-lümsediğini görmek Rusty'nin yüreğini ısıttı.

Cooper elini tutup, parmaklarına birer öpücük kondururken, bıyığı Rusty'nin tenini gıdıkladı. Rusty'nin boğazına bir şey düğümlemiş, içinde kelekler kanat çırpmaya başlamıştı.

Cooper birden elini bıraktı. "Sabah tıraş olacağım."

Rusty onun bıyığıyla dudaklarını okşamamak için kendini zor tuttu. Kalbinin gümbürtlüsü yüzünden güçlekle konuşarak, "Neden şimdi olmuyorsun?" diye sordu.

"Aynamız yok. Bu kadar uzun sakalları tıraş ederken, çenemi kesebilirim."

"Seni ben tıraş edebilirim."

Bunu izleyen uzun sessizlikte, aralarında yoğun bir cinsel akım oldu.

Rusty bunu neden yaptığını anlayamadı. Düşünmeden harekete geçmişti, sadece. Günlerdir birbirlerine dokunmuyorlardı. Rusty yeryüzünde yapayalnız olmadığına

inanmak için, tıpkı vücudunun gıdaya ihtiyacı olduğu gibi, ona dokunmak istiyordu.

“Pekala.” Cooper’in sesi boğuktu.

Rusty heyecanlıydı. “Sen... ateşin yanına otur.

Ben gereken şeyleri hazırlarım.” “Tamam.”

“Gömleğinin yakasını açıp, bir havlu koy.”

Rusty sobanın üzerinde kaynayan demlikten bir tase su döküp, Cooper’in yanma çektiği sandalyeye bu tasla jileti koydu. Raftan sabunla temiz bir havlu aldı.

“Önce onu sıcak suyla ıslatayım.” Cooper havluyu sıcak suya daldırdı. “Ah! Lanet!” Havluyu sudan çıkardı.

Dumanları tüten havluyu bir elinden diğerine aktardıktan sonra çenesine koyarken tekrar inledi. Rusty onun nasıl dayandığını anlayamadı.

“Çok sıcak olmalı.”

Cooper başını salladı.

“Sakallarını yumuşatmak için mi?” Cooper tekrar başını salladı. “Elimden geldiğince sinekkaydı tıraş yapmaya çalışacağım.”

Rusty elini dikkatle ıslatıp, hanımeli kokulu sabunu avucunda köpürttü. Parmaklarının arasından sızan köpükler nedense Cooper’e çok seksi gelmişti.

Rusty arkasına geçti. “Hazır olduğunda söyle.”

Cooper havluyu yavaşça indirince, Rusty aynı yavaşlıkla ellerini onun yüzüne yaklaştırdı.

Yukarıdan bakınca, Cooper’in yüz hatları çok daha belirgin ve sert görünüyordu. Kırpiklerinin bu yüze kazandırdığı yumuşaklıktan cesaret alarak, ellerini onun yanaklarına bastırdı.

Bunun iyi bir fikir olmadığı keşindi.

Bunu önce hangisi itiraf edip vazgeçecekti, acaba?

Cooper hiçbir şey söylemeyince, Rusty sabunu onun yanaklarına sürmeye başladı.

Avuçlarında Cooper’in sert sakallarını hissetmek, son derece baştan çıkarıcıydı. Ellerini aşağı kaydırınca, Cooper’in çenesinin görüldüğü kadar sert hatlı olduğunu fark etti. Köşeli çenesinin ortası hafifçe çukurdu.

Köpükleri çenesinin altına kadar yaydı. Parmaklarının altında Cooper’in hızla atan nabzını hissedebiliyordu. Ellerini yukarı kaydırırken, parmakları onun dudaklarıyla bıyığına dokundu.

Rusty soluğunu tuttu. “Pardon.”

Ellerini tase daldırıp köpükleri akıttıktan sonra, eserini inceledi. Cooper’in alt dudaklarıyla bıyığına sabun bulaşmıştı. Islak parmağıyla bu köpükleri aldı.

Cooper’in göğsünden bir inilti yükseldi. Rusty kasılırken, bakışları karşılaştı. “Devam et,” diye homurdandı Cooper.

Cooper yüzünün yarısı köpük içindeyken pek tehlikeli görünmüyordu; ama gözleri alevlerin ışığında ışı ısıldı. Rusty bu gözlerde, baskı altında tutulan şiddetin yansımasını görünce, kendini emniyete almak için tekrar arkasına geçti.

Rusty jileti çenesine yaklaştırdı. “Dikkatli ol,” diye uyardı.

“Sesini kesip kıımıldamazsan, bir şey olmaz.”

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır."

"Ben de bundan korkuyordum."

Rusty bir yanağını tıraş ederken, Cooper konuşmayı kesti. "Buraya kadar her şey yolunda." Rusty jileti suya daldırdı. Cooper'in homurdanarak söylediği şeyi anlamamıştı.

Dikkatini sadece onu kesmeden tıraş etmeye verdi. Cooper'in çenesi temizlendiğinde, Rusty rahat bir soluk aldı. "Bebek poposu gibi oldu."

Cooper'in göğsünden bir kahkaha yükseldi. Rusty onun içtenlikle güldüğünü ilk kez duyuyordu. "Övünmek için erken. Daha boynumu tıraş edeceksin. Tanrı aşkına, dikkatli ol."

"Bu jilet o kadar keskin değil."

"Bu jiletler diğerlerine göre daha tehlikeli."

Rusty jileti onun çenesinin altına yaklaştırdı. "Başını arkaya yasla."

Cooper'in başı göğüslerine dayanınca, Rusty bir an kımlıdayamadı. Cooper yutkundukça gırtlığı inip kalkıyordu. Rusty'nin dikkatini işine vermesi durumu kötüleştirmekten başka işe yaramadı. Daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti. Cooper'in çenesi de temizlendiğinde, başı Rusty'nin göğüslerinin arasındaydı ve ikisi de bunun fazlasıyla farkındaydı.

"İşte, bitti." Rusty bir cinayet aletiymiş gibi jileti sandalyeye attı.

Cooper yakasındaki havluyu çekip, yüzüne götürerek uzun süre böylece kaldı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Rusty.

"Harika. Tam anlamıyla harika."

Cooper havluyu sandalyeye fırlattıktan sonra hırsıyla ceketini giydi.

"Nereye gidiyorsun?" Rusty endişelenmişti.

Cooper ateş saçan gözlerle ona baktı. "İnan bana, bunu öğrenmek hiç hoşuna gitmezdi."

Cooper'in bu öfkeli hali ertesi gün öğlene kadar sürdü.

Kar fırtınası yüzünden kulübeye kapanarak geçirdikleri sabah boyunca, Cooper onu görmezden geldi. Rusty de birkaç başarısız sohbet girişiminden sonra gergin bir sessizliğe gömülmüştü.

Kaf fırtınası dinip, Cooper dışarıya bir bakacağını söyleyince, Rusty rahat bir soluk aldı. Cooper için endişelenmesine Teğmen, bir şey söylemedi. Birbirlerinden biraz uzak kaidi3" iyi olacaktı.

Rusty'nin de biraz yahi.* kalmaya ihtiyacı vardı. Son zamanlarda tek kaşınan Cooper değildi. Rust/-nin kapanmaya başlamış yarısı gerilip kurumuştu. Dikişlerin alınması gerekiyordu. Cooper bu ruh haddeyken, bunu ondan isteyemezdi.

Cooper gittikten birkaç dakika sonra soyunup bir süngerle vücudunu temizledi. İş bitince bir battaniyeye sarınıp ateşin karşısına oturdu, ve yaralı bacağı diğerinin üzerine koyup dikkatle baktı. Dikişleri almak çok zor olur muydu, acaba?

Bu iş onu eskisi kadar korkutmuyordu. Önce dikişlerini kesecek bir şey bulmalıydı. Cooper'in verdiği bıçak çok büyüktü.

Rafta duran makyaj çantasından aldığı jileti yaraya yaklaştırmca, eli terlemeye başladı. Rusty derin bir soluk alıp jileti dikişlere değirdi.

Birden kapı açılıp, Cooper içeri daldı. Başına sarmış olduğu post yere kadar iniyordu. Soluğunun buharı bıyığının donmasına yol açmıştı. Rusty korkuyla bağırıyordu.

Şaşkınlığı Cooper kadar büyük değildi. Cooper de onun görünümünü karşısında şoke olmuştu.

Alevlerin arkadan vuran ışığı saçlarını kızıl bir hale gibi aydınlatıyordu. Bacağını yukarı kaldırdığı için, battaniye neredeyse kalçasına kadar açılmıştı. Tek göğsü ortadaydı. Cooper'in bakışları oraya kayınca, Rusty göğüs ucunun sertleşerek dikleştiğini hissetti.

Cooper kapıyı kapadı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum." "Benim yerime bir başkası olabilir-di," diye gürlledi Cooper. "Kim?"

"Şey..." Kahretsin, Cooper Kanada'nın vahşi topraklarındaki bu kulübeye dalıp, onun gördüğünü görecektir başka birini düşünemiyordu. Erkekliği anında sertleşerek pantolonunu zorlamaya başlamıştı.

Rusty onun üzerindeki etkisinin, ya gerçekten farkında değildi, ya da, bilerek onu çıldırtmaya uğraşıyordu; ama sonuç aynıydı.

Cooper başına sardığı postu öfkeyle alıp, karlarını silkeledi. Eldivenleri kulübenin öbür ucuna uçuşmuştu. Kar ayakkabılarını sökercesine çıkardı. "Ne yapıyordun?"

"Dikişlerimi alacaktım."

Cooper hızla ona döndü. "Ne?"

Ukala, çok bilmiş, küstah havası Rusty'yi çileden çıkardı. Doğruca Cooper'in gözlerine baktı. "Dikişler kaşınıyor. Yara kapandığına göre, dikişleri almanın zamanı geldi."

"Bunu jiletle mi yapacaktın?"

"Başka bir önerin var mı?"

Cooper öfkeli adımlarla yanına gelip, bıçağını çıkardı. Önünde çömeldiğinde, Rusty geriye kaçıp battaniyeye sarıldı.

"Onu kullanamazsın!"

Cooper bıçağın sapından Rusty'nin varlığından haberdar olmadığı bazı aletler çıkarırken, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Bunların arasında küçük bir makas da bulunuyordu.

Rusty sakinleşeceği yerde öfkesi kabarmıştı. "Bu makas varken, neden tırnaklarımı bıçakla kestin?"

"Canım öyle istedi. Bacağını uzat."

"Kendim yaparım."

"Bacağını uzat, dedim." Cooper her kelimeyi özenle vurgulamıştı. "Yoksa, battaniyeyi açıp kendim alırım." Sesi cinsellik yüklüydü. "Ona ulaşmadan önce karşıma kim bilir neler çıkar?"

Rusty hışımila bacağını uzatırken Cooper, "Sağ ol," dedi alayla.

"Bıyığındaki sular üzerime damlıyor."

Cooper sıcaklığın etkisiyle bıyığında eriyen buzları koluyla silerken, Rusty'nin bacağını bırakmamıştı.

Rusty içine yayılan zevki yok saymaya çalışıyordu. Cooper ayağını kucağına dayayınca, Rusty tabanında onun sertleşmiş erkekliğinin baskısını hissederek soluğunu içine çekti.

Cooper alayla ona baktı. "Ne var?"

Rusty ne olduğunu ölse bile söylemeyecekti! "Hiç," dedi rahat bir edayla. "Ellerin çok soğuk da."

Cooper'in gözlerindeki şeytani pırıltılar ona inanmadığını gösteriyordu. Başını eğip, dikişleri kolayca kesti.

Rusty bunu kendisinin de yapacağını düşünürken, Cooper ipliklerden birini cımbızla çekince,

Rusty en kötüsünün sona kaldığını anladı.

Cooper, "İğne batmış gibi hissedeceksin, sadece," diye uyardı. İpliği hızla çekince, Rusty ayağını onun kucağına bastırdı.

Cooper inledi. "Sakin yapma bunu."

Haklıydı. Rusty bundan sonra ayağını kımıldatmamaya özen gösterdi. Son iplik de alındığında, gözleri korku ve endişe gözyaşlarıyla dolmuştu. Elini minnetle Cooper'in omuzuna koydu. "Teşekkürler."

Cooper omuzunu silkip elini itti. "Giyin ve hemen yemeği hazırla." Ancak bir mağara adamı kadar kibardı. "Çok acıktım."

Hemen ardından içmeye başladı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

VİSKİ ŞİŞELERİ Gawrylowlar'ın yiyecek stoklarının arasındaydı. Cooper onları kulübeyi ilk temizlediklerinde bulmuş, heyecanla dudaklarını saklanmıştı. Ne var ki, viskiden koca bir yudum aldığı anda, midesinin alev aldığını hissetmişti.

Rusty onun aksınıp tıksırma nöbetine kahkahalarla gülmüş, Cooper konuşma yeteneğini tekrar kazandığında, bunun hiç de komik olmadığını belirtmişti öfkeyle.

O güne kadar viski şişelerine elini sürmemişti. O akşam ne olursa olsun, sarhoş olmak istiyordu.

Ateşi canlandırdıktan sonra, şişenin kapağını açtı. Rusty şaşkınlığına rağmen, onun ilk yudumu alışı sessizce izledi. Yudumlar birbirini izlemeye başladı. Rusty önce onun kısa süre dışarıda kalmasına rağmen üşüdüğü için içtiğini sanmıştı.

Cooper'in içmeye devam ettiğini görünce, fikrini değiştirdi. Cooper şişeyle birlikte şöminenin karşısına oturup, Rusty onu sofraya çağırana kadar epey içti. Cooper kahve bardağına tepeleme viski koyunca, Rusty endişelenmeye başladı. Cooper tavşan yahnisinden her lokma alışında viskiyi yudumluyordu. ^

Rusty önce onu uyarmakta tereddüt etti; ama Cooper'in aralıksız içişi sinirini bozunca, bir şey söylemek istedi.

Ya sızıp kalırsa? Rusty onu uçağın enkazından çıkarırken çok zorlanmıştı. Ya Cooper bu halde dışarı çıkıp kaybolursa? Rusty'nin aklına bir sürü korkunç olasılık hücum edince dayanamadı. "O viskinin içilmeyecek kadar kötü olduğunu sanıyorum."

Cooper onun endişesini yanlış anlamıştı. "Bunu içecek kadar büyük değil miyim?"

Rusty şaşırıldı. "Büyüksün, ama tadını beğenmediğini sanmıştım."

"Tadı için içmiyorum. Elimde sadece bu olduğu için içiyorum." Cooper yine kavgaya kaşınıyordu. Rusty bu oyuna gelmeyecek kadar zeki idi. Ne kadar zor olsa da, onu kıskırtmamalıydı. Sırf sarhoş olmak için o berbat şeyi içmenin mantıksızlığını belirtmekten vazgeçti.

Cooper'in niyeti de sarhoş olmaktı. Masadan kalkarken neredeyse sandalyeyi devirecekti. Eğitimli refleksleri sayesinde sandalyeyi son anda yakaladı. Tekrar şöminenin karşısına oturup, Rusty bulaşıkları yıkarken içmeye devam etti.

Rusty bulaşığı bitirince, boş durmamak için yerleri süpürdü. Kulübenin temizliği ona gurur veriyordu.

Yapacak bir şey kalmayınca, kulübenin ortasında durup ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Cooper kamburunu çıkarmış alevleri seyrederken, içiyordu. En akıllıcası, Rusty'nin varlığını unutturmasıydı, ama kulübede başka oda yoktu ve yürüyüşe de çıkamazdı. Uykusu yoktu, ama tek çare yatmaktı. "Ben yatıyorum, Cooper. İyi geceler."

"Otur şuraya."

Rusty yarı yolda durdu. Cooper'in söylediği şeyden çok, söyleyiş biçimi onu şoke etmişti. Bu alçak sesle söylenmiş emirdense, Cooper'in bağırmasını yeğlerdi. Şaşkınlıkla ona baktı.

"Otur," diye tekrarladı Cooper.

"Ama..."

"Otur, dedim." Cooper onun karşı koymasını bekliyordu, ama Rusty aptal değildi. Bu haldeyken Cooper'e karşı koymanın tehlikeli olacağını farkındaydı. Hışım la karşısındaki sandalyeye oturdu. "Sen sarhoşsun."

"Haklısın."

"İyi. Kendini aptal konumuna düşürmeye devam et. Umurumda değil, ama seyretecek zorunda değilim. Sakıncası yoksa, yatmaya gidiyorum."

"Sakıncası var. Otur oturduğun yerde."

"Neden? Oturmanı neyi değiştirecek? Dardin ne?"

Cooper bardağın üzerinden ona baktı. "Sarhoş olurken, seni seyredip hayal etmek..." Dili iyice pel-teklemişti. "... çıplak olduğunu..."

Rusty hızla ayağa fırladı, ama sarhoşluk Cooper'in müthiş reflekslerini köreltmemişti, anlaşılan. Rusty'yi kolundan yakaladığı gibi, sertçe sandalyeye oturttu. "Olduğun yerde kalmanı söyledim şana!" "Bırak beni!" Rusty kolunu kurtarmaya çalıştı. Artık hem öfkeli, hem endişeliydi. Cooper'in hali aptalca, ya da, kavgacı bir sarhoşluk değildi. Ona zarar vermeyeceğine emin olamazdı. Belki de, alkol alınca içindeki şiddet ortaya çıkacaktı. Rusty, "Bırak beni," dedi hissetmekten uzak olduğu bir cesaretle.

"Sana dokunmayacağım." "Niyetin ne, öyleyse?"

"Buna... mazoşist bir tatmin yöntemi diyebilirsin." Cooper gözlerini yarı kapadı. "Senin uygun ad bulacağına eminim."

Rusty utançla kızardı. "Sana uygun bir ad var. Hatta, birkaç tane."

Cooper güldü. "Nefesini harcama. Hepsini daha önce duydum. Benden değil..." İkisini yudumladı. "Senden bahsedelim. Saçlarından, örneğin."

Rusty kollarını göğsünde kavuşturup, abartılı bir sıkıntıyla gözlerini tavana dikti.

"Saçlarını ilk gördüğümde ne düşündüm, biliyor musun?" Cooper onun isteksizliği karşısında cesaretini yitirmemişti. Öne eğilip, "Saçlarının temasını karnımda hissetmenin ne büyük bir zevk olacağını düşündüm," diye fısıldadı.

Rusty bakışlarını ona çevirdi. Cooper'in gözleri camlaşmıştı, ama bir sarhoşun ifadesi yoktu bu gözlerde. Cooper'in bakışları ateş saçıyordu; sesi de birden berraklaşmıştı. Rusty'nin onun ne demek istediğini anlamamış rolü yapması imkansızdı.

"Uçak pistinde, güneşin altında durmuş, o adamlar... babanla konuşuyordun. O zaman onun baban olduğunu bilmiyordum, tabii. Ona sarılıp yanağını öptüğünü görünce, 'Bu şanslı herif o saçların temasını çok iyi biliyor' diye düşündüm."

"Yeter!" Rusty yumruklarını sıkmış, fırlatılmaya hazır bir roket gibi dimdik oturuyordu.

Cooper, "Uçağa bindiğinde, saçlarına dokunmak istedim," diye devam etti insafsızca. "Saçlarını kavrayıp, başını kasıklarına eğmek istedim."

"Yeter!"

Cooper birden susup viskisini içti. Bakışlarında çok daha karanlık, ürkütücü bir ifade belirmişti. "Duymak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Hayır!"

"Erkekler üzerinde böyle güçlü bir etki yaratmak hoşuna gidiyor."

"Yanılıyorsun; hem de çok. O uçakta tek kadın yolcu olmak beni çok rahatsız etmişti."

Cooper bir küfür savurup, viskisinden koca bir yudum daha aldı. "Bugünkü gibi mi?"

"Bugün mü? Ne zaman?"

Cooper tek damla dökmeden bardağı bıraktı. Çok sarhoştı, ama aklı başındaydı. Öne eğilip, yüzünü onunkiye yaklaştırdı. "Biraz önce seni o battaniyenin içinde çıplak gördüğümde olduğu gibi."

"Senin o kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Her zaman saatlerce dışarıda kalıyorsun. Bu yüzden temizlendim."

"İçeri girer girmez, banyo yaptığını anladım." Cooper'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Teninden yükselen sabun kokusunu duyabiliyordum." Bakışlarını içini görüyormuş gibi Rusty'nin vücudunda gezdirdi. "Bana göğsünün gösterdin."

"Hayır!"

"Evet."

"Hayır! Battaniyenin kaydığını fark edince..."

"Geç kalmıştın. Göğüs ucunu görmüştüm. Pespembe, sert."

Rusty üst üste derin soluklar almaya çalıştı. Bu garip sohbet üzerinde tuhaf bir etki yaratmıştı. "Sus, artık. Birbirimizi kırmayacağımıza söz vermiştik."

"Belki kendimi kırıyorum, ama seni değil." "Beni de kırıyorsun. Lütfen, yeter, artık. Bilmiyorsun..."

"Ne dediğimi mi? Yo, biliyorum." Rusty'nin gözlerine baktı. "Göğüslerini bir hafta aralıksız öpsem, yine bıkmam."

Sesi iyice alçalmıştı, ama Rusty onu kolayca duyabiliyordu. Cooper'in söyledikleri ruhunu zehirler gibiydi. Kelimelerle onların yarattığı etkiden kaçmak istencesine gözlerini yumup, inledi.

Dili yumuşak, ıslak, nazik ama ateşli, sert ama heyecan veren dokunuşlarla tenini okşuyordu.

Rusty gözlerini açıp, öfkeyle ona baktı. "Benimle böyle konuşamazsın."

"Nedenmiş?"

"Hoşuma gitmiyor da, ondan."

Cooper alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Her tarafına dokunmak istediğimi, bacaklarını bana nasıl açıldığını hayal ettiğimi, her gece soluk alışlarını dinleyerek içinde olmak için nasıl^yanıp tutuştuğumu duymaktan hoşlanmıyor musun?"

"Yeter!" Rusty ayağa fırlayıp, kapıya atıldı^Dışarı-nın soğuğu Cooper'in yakıcı öfkesinden çok daha iyiydi.

Cooper ondan çok daha atikti. Rusty kapıya iki adım attığı anda, Cooper onu mengene gibi kavradı. Rusty'nin sırtını geriye bükerken, sıcak soluğu tenini yakıyordu.

"Eğer bu kulübeye tıklamak kaderimse, neden senin gibi güzel bir kadınla oldu? Hmm?" Rusty'yi sarstı. "Bu kadar güzel, seksi olmak zorunda mıydın? Ağzının bir erkeğe zevk vermek için yaratılmış olması

şart mıydı?"

Rusty çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni!"

"Neden senin yerinde çirkin bir kadın yok? Sevişmekten pişmanlık duymayacağım bir kadın? Erkekleri çıldırtmaktan zevk duyan sığ bir sürtük değil, ilgidinden hoşnut olacak bir kadın. Senin gibi bir sosyete züppesi değil."

"Seni uyarıyorum, Cooper." Rusty çırpınmaya devam etti.

"Daha az çekici, ama işe yarar bir kadın. Yemek pişirmesini bilen biri." Cooper pis pis sırıttı. "Ama senin hünerlerin yatakta kendini gösteriyor. En büyük becerilerini orada gösterdiğine eminim."

Cooper ellerini onun kalçalarına kaydırarak, sertçe bedeninin alt kısmına bastırıldı. "Bana bunu yapmak sana zevk vermiyor mu?"

Evet, veriyordu, ama Cooper'in sandığı biçimde değil. Onun sertliğini bedeninde hissetmek Rusty'nin soluğunu kesmişti. Cooper'in omuzlarına tutundu. Bir an bakiştiler.

Rusty onu iterek uzaklaştı. Yaptıkları yüzünden Cooper'den nefret ediyordu, ama daha çok kendi tepkisinden. Her an ona boyun eğebilirdi.

"Benden uzak dur." Rusty'nin sesi titriyordu, ama kararlıydı. "Yoksa, verdiğin bıçağı kullanmakta tereddüt etmem. Beni duydun mu? Bir daha sakın bana dokunma." Kendini yüzükoyun yatağa atıp yüzünü battaniyeye bastırıldı.

Cooper odanın ortasında kalakalmıştı. Saçlarını hırsla geriye ittikten sonra sandalyeye çöküp, içmeye devam etti.

Rusty cesaretini toplayıp bakınca, onu böyle gördü.

Ertesi sabah öbür yatağı bozulmamış görünce paniğe kapıldı. Cooper gece o halde dışarı çıkmış, başına kötü bir şey mi gelmişti? Gece üzerine çektiğini hatırlamadığı battaniyeyi atıp, kapıya koştu.

Onu görür görmez ferahlayarak kapıya yaslandı. Cooper dışarıda odun kırıyordu. Gökyüzü açıktı. Gece kulübenin saçaklarından sarkan buzlar erimekteydi. Hava biraz ısınmıştı. Cooper'in üzerinde sadece önünü açmış olduğu gömleği vardı. Rusty'yi görünce o tarafa döndü.

Cooper kirdığı odunları diğerlerinin üzerine atarken hiçbir şey söylemedi. Yüzü solgundu, gözlerinin altlarında koyu renk halkalar vardı.

Rusty temiz hava girmesi için kapıyı açık bırakıp içeri girdi. Güneş ışığı, kulübenin loş köşelerine sinmiş düşmanlığı yok edecekti.

Rusty çabucak yüzünü yıkayıp, saçlarını fırçaladı. Sobanın ateşi sönmüştü. Artık deneyimli olduğu için, ateşi hemen yakıp, kahve hazırlamak için üzerine su koydu.

O sabah değişik bir kahvaltı hazırlayacaktı. Bir domuz budu konservesi açıp, kestiği dilimleri tavada kızarttı. Ağız sulandıran kokunun Cooper'in de iştahını körükleyeceğini umuyordu. Yulaf ezmesi yerine pilav yaptı. Keşke, tereyağ da olsaydı. Tavada kızarttığı etlerin yağını pilavın üzerine döktü.

Tatlı olarak şeftali konservesi açıp, masaya koydu. Dışarıdaki sesler kesildiğine göre, Cooper her an kahvaltıya gelebilirdi. Tahmininde yanılmamıştı. Cooper hantal adımlarla içeri girdi. Ellerini yıkarken, Rusty iki aspirin çıkarıp, onun tabağının yanına koydu. Cooper bir an aspirinlere bakıp, bir bardak suyla yuttu. "Sağ ol." Yavaşça sandalyeye oturdu.

"Bir şey değil." Rusty gülmek için kendini zortuttu. Cooper'in berbat biçimde akşamdan kalma olduğu belliydi. Bir bardağa koyu kahve doldurup ona verdi. Cooper bardağı alırken elleri titriyordu. Odun kırarak, akşamki sarhoşluğu için kendisini cezalandırmış olmalıydı. Neyse ki, ayağını ya da, başka bir tarafını doğramamıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Rusty.

Cooper başını oynatmadan ona baktı. "Kırpıklarım bile ağrıyor."

Rusty gülmek ve uzanıp onun alındaki saçları itmemek için kendini zor tuttu. "Bir şeyler yiyebilecek misin?"

"Sanırım. Yemem gerek. Saatlerce içtim. Midemden geriye bir şey kaldıysa, iyi."

Cooper hareketsiz beklerken, Rusty tabaklara yemek koydu. Cooper'in tabağını önüne koymadan önce, etleri küçük küçük kesti. Cooper derin bir soluk alıp, ilk lokmayı ağzına götürdü. Yemeğin midesinde kalacağını anlayınca, normal şekilde yemeye başlayıp, "Çok nefis," dedi.

"Afiyet olsun. Yulaf ezmesinden daha iyi, hiç olmazsa."

"Doğru."

"Hava biraz ısınmış." Rusty onun göğüs kıllarının nemden iyice kıvrıldığını fark etmişti. İçeri girerken birkaç düğmesini iliklediği gömleği bunu saklayamıyordu.

"Şansımız varsa, havalar birkaç gün iyi gider." "Çok iyi olurdu."

"Hımm. İşimiz kolaylaşır." Daha önce böyle amaçsız bir sohbet yapmamışlardı. Bu tartışmalarından daha huzursuz edici olduğundan, konuşmaktan vazgeçtiler. Sessizlik öyle derindi ki, saçaklardan damlayan suların sesi duyuluyordu. Yemekten sonra birer bardak kahve daha içtiler.

Rusty masayı toplarken, Cooper, "Aspirin işe yaradı," dedi. "Başımın ağrısı geçti."

"Çok sevindim."

Cooper öksürüp boğazını temizlerken, çatal bıçağıyla oynuyordu. "Bak, dün gece... şey, yaptığım bağışlanmaz bir şeydi."

Rusty anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "O viskiden ben de içseydim, çok kötü şeyler yapardım. Kazadan sonra defalarca sarhoş olmak istedim. Özür dile-* mene gerek yok."

Rusty onun tabağını almak için uzanınca, Cooper bileğini kavradı. Bu kez kendinden pek emin değildi. "Söylediklerim için senden özür dilemek istiyorum."

Rusty, "Söylediklerinde içten miydin?" diye fısıldadı.

Cooper'i sevmeye davet ettiğinin farkındaydı. Kendini kandırmanın anlamı yoktu, artık. Cooper'i hiçbir erkeği arzulamadığı kadar arzuluyordu ve bu arzusu karşılıksız değildi.

Fiziksel ihtiyaçlarını tatmin etmezlerse, akıl sağlıklarını koruyamayacakları kesindi. Bunu yapmadan kışı atlattırlardı belki, ama bahar geldiğinde çıldırması olurlardı. Arzularını daha fazla bastıramazlardı.

İlişkileri normal şartlarda yürümezdi, ama olağanüstü koşullar içindeydiler. Yaşam tarzlarının, politik, ya da, felsefi görüşlerinin farklı olması bu koşullarda önemini kaybediyordu. Önemli olan, iki karşı cinsin birbirine duyduğu hayvani ihtiyacı.

Cooper başını yavaşça kaldırdı. "Ne dedin?"

"Dün gece söylediklerinde ciddi olup olmadığını sordum."

Cooper hiç duraksamadı. "Evet, ciddiydim." Eylem adamı olduğu için, başka bir şey söylemeden onu kendine çekerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. Bunu yaparken, boğazından hayvani bir inilti yükselmmişti. Rusty onun dilini diliyle karşıladı.

Cooper ayağa kalktığı anda, bu kez sandalyenin düşmesifte aldırmadı. Onun kolları Rusty'nin beline, Rusty'ninkiler de onun boynuna sarıldı. Vücutları birbirine yapışmıştı.

"Tanrım." Cooper dudaklarını boynuna kaydırırken, parmaklarını da saçlarının arasına soktu. Rusty'nin başını geriye çekip yüzüne baktı. Kendi yüzü arzuyla kasılmıştı.

Rusty'nin yüzünde hiçbir utangaçlık belirtisi yoktu. "Öp beni."

Cooper büyük bir açlıkla dudaklarına kapandı. Rusty'nin soluğu kesilmişti. Cooper'in eli onun pantoion fermuarına gitti. Eli külotundan içeri kaydığında, Rusty soluğunu tuttu. Cooper'in ön sevişme yapacağını sanmıştı.

Yapmamasından hayal kırıklığına uğramadı. Cooper'in cesaretiyle sabırsızlığı ihtirasını körüklemişti. Rusty kalçalarını öne iterek, yumuşaklığıyla onun avucunu doldurdu.

Cooper ihtirasının derecesini belli eden bir diz küfür savurdu. Kendi pantolonunun önünü açtığı da, sıcak, sert erkekliği Rusty'nin bacaklarının arasını doldurdu. Cooper, "Seni hissediyorum," diye soludu kulağına. "Çok yumuşaksın."

Rusty bu erotik mesajla kendinden geçerek, masaya dayanıp onu kendine çekti. "Lütfen, Cooper, şimdi."

Cooper hızlı, sert bir darbeyle içine girince, Rusty bu muhteşem zevk ve acı karışımıyla sarsıldı. Cooper soluğunu tutmuştu. Birbirlerinden ayrılırlar-sa yaşayamayacak gibiydiler. Hayatta kalmaları tek vücut olmalarına bağlıydı, sanki.

İlk önce kimin hareket ettiği belli değildi. Belki de, aynı anda olmuştu. Cooper ona sahip olduğu ilk anın tatlı şokunu atlatınca, daha derinlere doğru hareket etmeye başladı. Rusty'nin ruhunun özüne ulaşmak ister gibiydi.

Rusty bir zevk çılgılığıyla başını geriye attı. Cooper boynunu, kazağının üzerinden göğüslerini öpüyordu.

Aşk oyunlarına gerek yoktu, aslında. İhtiras alevleri bedenlerini sarmıştı. Cooper'in bedeni her vahşi darbeye daha da ısınıp sertleşiyordu.

Aynı anda doruğa ulaştılar.

"Çok güzelsin."

Rusty gözlerini aralayıp erkeğine bakarken, bir kolu başının altında, öbürü Cooper'in omuzundaydı. Çok kışkırtıcı bir pozdu bu. Rusty'nin istediği buydu, zaten. Göğüslerinin çıplak ve davetkar oluşu, Cooper'in ona her bakışında gözlerinin kararması hoşuna gidiyordu.

Cooper haklıydı, belki de. Rusty onunla karşılaştığından beri şuh davranmaktaydı. Cooper'i başından beri arzuluyor olmalıydı. Onunla sevişmenin tatlı rehabetini yaşamak istemişti.

Rusty vamp bir edayla; "Beni güzel mi buluyorsun?" diye sorarken, onun saçlarını okşayıp gülümsedi.

"Bunu biliyorsun."

"Bunu itiraf etmek seni neden kızdırıyor?"

Cooper elini onun karnına kaydırdı. "Kızdırıyor, işte. Senin cazibene boyun eğmek istemedim, ama kendimle yaptığım savaşta yenik düştüm."

"Buna sevindim." Rusty onu hafifçe öptü.

Cooper onun karnını okşuyordu. "Şimdilik ben de öyle."

Rusty ilişkilerinin bir zaman dilimiyle sınırlanmasını istemiyordu. "Neden 'şimdilik'?"

Soyunup, şöminenin karşına bir yer yatağı yapmaları uzun sürmemiştir. Üst üste konmuş postların üzerine uzanmış, kızıl bukleleri dağınık, öpüşmekten dudakları kızarıp ıslanmış, bakışları sevişmekten uykulu bakan Rusty bir barbarın savaş ganimeti gibiydi. Şair bir ruha sahip olmayan Cooper bu düşünceyle gülümsedi. Bakışları Rusty'nin muhteşem vücudunda geziniyordu. "Boş ver."

"Bilmek istiyorum."

"İkimizin yaşam tarzlarının ve alışkanlıklarının farklı olması yüzünden. Şimdi bundan bahsetmek istemiyorum." Cooper başını eğip, bacaklarının arasına kızıltıyı öptü. Kendi kokusunu duyunca, vücudu anında uyandı. Rusty'nin boğuk iniltisiyle iyice coşmuştu. Zevkle iç geçirdi. "Bana göre çok dar olduğunun farkında mısın?" Soluğu Rusty'nin bacaklarının arasında gezinirken, Rusty bacaklarını araladı. Cooper'in parmakları içine kaydılar.

"Öyle miyim?"

"Evet."

"Pek deneyimli sayılmam."

Cooper onu kuşkuyla süzdü. "Hayatına kaç erkek girdi?"

"Bunu sorman ne ayıp!" "Kaç tane?"

Rusty kısa bir an duraksayıp, "Bir elin parmaklarından az," dedi gözlerini kaçırarak. "Bir yılda mı?" "Hepsi bu kadar."

Cooper doğruluğuna emin olmak için gözlerine baktı. Rusty'ye inanmayı çok istiyor, ama bir türlü inanamıyordu. Vücudu mantığının kabul etmeye yanaşmadığı şeyi çoktan anlamıştı, ama önyargısını ye-nemiyordu. "Beşten az mı?"

"Evet."

"Üçten de mi az?" Rusty gözlerini kaçırdı. "Sadece bir mi?" Rusty sessizce başını sallayınca, Cooper yüreğinin mutlulukla çarptığını hissetti. Mutluluğu çok az tattığı için buna emin değildi. "Onunla birlikte yaşamıyordun?"

"Hayır." Rusty onun okşamalarına dayanamayarak, başını sağa sola çevirmeye başladı. Cooper bir kadına nasıl zevk vereceğini iyi biliyordu.

"Neden?"

"Babamla ağabeyim hoş karşılamazdı," dedi.

Rusty.

"Yaptığın her şeyde babanın onayını almak zorunda mısın?"

"Evet... Hayır... Ben... Cooper, lütfen, dur." Rusty soluk soluğaydı. "Sen böyle yaparken düşünmüyorum."

"Düşünme, öyleyse."

"Ama... biliyorsun... oh, lütfen... hayır..."

Günün son ışıkları kaybolurken, Rusty gözlerini açtı. Cooper gülümsüyordu. "Hiç de fena sayılmazdı, değil mi?"

Rusty ona gülümseyip yüzünü okşayacak gücü zor buldu. "İlkinin hemen ardından tekrar sevişeceğimizi ummamıştım. Seni biraz seyretmek istemiştin."

"Böylece, senden ve babandan konuşmamış olduk."

Rusty kaşlarını çatı. "Çok kaşık bir durum, jeff'in ölümü babamı çok sarsmıştı. Beni de. Jeff..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Harika bir insandı. Elinden her şey gelirdi."

Cooper bıyığıyla dudağını okşadı. "Her şey değil. O..." Kulağına fısıldadığı şey Rusty'nin saç diplerine kadar kızarmasına neden oldu; ama bunun nedeni utanç değil, zevkti. "Gördün mü? Ağabeyin senden üstün değilmiş."

Rusty'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "Beni seyretmek de nereden çıktı, bakayım?"

Rusty derin bir soluk aldı. "Sana doya doya bakamadım." Bakışlarını Cooper'in göğsüne kaydırdı. İzin istercesine yüzüne bakıp, elini onun göğsüne koydu.

"Devam et, korkak. Seni ısırırım." Cooper onun şehvetli bakışlarını gördü. "Tamam. Isırırım, ama her zaman değil." Sesi fısıltıya dönüştü. "Sadece içine gömüldüğümde."

Rusty onu okşarken, Cooper de onun kulağıyla boynunu hafifçe dişliyordu. Rusty'nin parmaklarını göğüs ucunda hissedince soluğunu tuttu. Rusty elini hemen çekti. Cooper elini yakalayıp göğsüne bastırdı.

"Canımı yakmadın." Cooper'in sesi boğuktu. "Sadece, iki elektrik telinin temas etmesi gibi bir his. Şoka hazır değildim. Devam et. İstedğin gibi."

Rusty bunu fazlasıyla yaparken, Cooper'in solukları sıklaştı. "İlgini bekleyen başka bir şey daha var, ama sonra." Cooper onun aşağı kaymakta olan elini yakaladı. "Acelen varsa, başka."

"Sana dokunmak istiyorum." Cooper buna karşı koyamadı. Rusty'nin okşayışları dayanılmaz hale gelene kadar, gözlerini açmadı. Semra, Rusty'nin dudaklarına ikisini de titreten ateşli bir öpücük kondurdu.

"Sıra bende." Rusty'nin kolu hala başının üstündeydi. Göğüsleri her solukta inip kalkıyordu. Cooper onları kavrayıp, hafifçe sıktı. "Çok mu sıktım?"

"Hayır. Çok güzel." Rusty iç geçirdi.

"O gece seni öpmüştüm... tam buradan..." Cooper'in dudakları göğsünün yuvarak kıvrımına dokundu.

"Evet?"

"Seni damgalamak istemiştin." Rusty gözlerini açtı. "Neden?" "Ben bir erkeğim de, ondan."

"Herkesin seni öyle görmesini istiyorsun."

"İşe yarıyor, ama, değil mi?"

Rusty gülmüştü. "Bazen de, senin çok kaba olduğunu düşünüyorum. Böyle davranarak, acıdan kurtulmak istiyor olmalısın. Herhalde, Vietnam'dan kalma bir alışkanlık."

"Belki."

"Cooper?"

"Beni yine damgalayabilirsin."

Bakışları kenetlendi. Cooper onun dudaklarına kapanırken, göğüslerini okşama-ya devam etti. Dudakları aşağılara, göğüslerine indi. "Popondaki morluklar benim yüzümden oldu. Sonra, göğsün. Seni en ilkel biçimde damgaladım. Başkasına gerek yok. Artık bana aitsin. En azından, şimdilik."

Rusty istediği kadar ona ait olacağını söylemek istedi, ama Cooper'in elleri düşünmesini engelliyordu. Cooper uçları dışında göğüslerinin her tarafını öptü. Sonra, uçlarını aç bir bebek gibi yalayıp emmeye başladı. Rusty dayanamayarak, başını tutup göğüslerine bastırdı.

Cooper'in diliyle dudakları ustalıklarını gösterirken, Rusty başını bir o yana, bir öbür yana çeviriyordu. Cooper göğüs ucunu ağzına alıp hafifçe çekince, Rusty inledi.

"Çok güzelsin." Cooper ağzıyla göğüslerine zevk vermeye devam etti.

"Cooper?"

"Hımm?"

"Cooper?" Rusty onun başını kaldırdı. "Neden yaptın?"

"Neyi?" Cooper gözlerine bakmaktan kaçınıyor du.

"Neyi olduğunu biliyorsun." Rusty huzursuzca dudaklarını ıslattı. "Neden... geri çekildin... o anda..."

Rusty onun son anda geri çekilerek, içine boşalmasını hissetme zevkinden yoksun bıraktığında olduğu gibi, hayal kırıklığı içindeydi.

Cooper kaskatı kesildi. Rusty onun kızdığından, kalkıp gideceğinden korktu; ama Cooper tekrar gözlerine baktı. "Bilmeye hakkın var." Rusty bir şey söylemedi. "Burada uzun süre kalabiliriz. Besleyecek başka bir boğaza ihtiyacımız yok."

"Bir bebekten mi bahsediyorsun?" Rusty'nin ağzı açık kalmıştı. Bir bebekleri olması ona hiç de ürktücü gelmiyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ben düşündüm. İkimiz de genç, sağlıklı insanlarız. Yanında doğum kontrol araçlarından olmadığını biliyorum."

"Evet." Rusty'nin sesi cılızdı.

"Ben de kampa gelirken yanıma almaya gerek duymamıştım."

"Hamile kalmayabilirim."

"Bundan emin olamayız. İş şansla bırakamam. Bu yüzden..."

Rusty heyecanla sözünü kesti. "Olursa da, çocuk doğmadan kurtarılız." "Belki, ama..."

"Kurtarılmasak bile, onu beslemek benim sorumluluğum."

Bebek konusu Cooper'in midesinin kasılmasına neden olmuştu. İnce bir çizgi halinde alan ağzı, Rusty'nin içtenliğini görünce yumuşadı. "Konu kapanmıştır." Dudakları Rusty'nin göğsüne yaklaştı.

"Seni başkasıyla paylaşmam." "Ama..."

"Üzgünüm, ama böyle olması gerekiyor."

Rusty ona karşı koymak istedi, ama Cooper'in usta elleri, dudakları ve diliyle aynı anda doruğa ulaştılar. Cooper yine tam zamanında geri çekilmişti.

Birbirlerini cinsellikle öylesine doydurmuşlardı ki, açlığı, soğuğu, ya da, yorgunluğu hissetmiyorlardı. O gün ve akşam sürekli seviştiler. Sonunda bitkin bir halde postlara sarınıp uykuya daldılar.

Rüyalarını bölen, bir helikopterin gürültüsü oldu.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

HELİKOPTERE yetinemeyecekti, bunu biliyordu. Hep öyle olurdu. Yine de, koşmaya devam etti. Yetişmek için hep koşardı. Yolunu kesen sık çalılarla dalları elleriyle ayırarak koştu, koştu. Öyle hızlı koşuyordu ki, bacakları ağrımaya başlamıştı. Kulaklarında kendi soluğunun gürültüsü vardı.

Bu kez helikopterin sesi uzaklaşmamıştı. Yakından geliyordu. Çok yakından. Gürültülü.

Bu kez başarmalıyım, diye düşündü. Yoksa, beni tekrar yakalayacaklar.

Yine de, başaramayacağını biliyordu. Koşmaya devam etse de, başaramayacaktı. Koştu, koştu...

Cooper kâbustan her zamanki gibi sıçrayarak uyandı. Ter içindeki göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Bu seferki öylesine gerçekti ki. Helikopter pervanelerinin gürültüsü...

Birden, helikopter gürültüsünü hala duyduğunu fark etti. Uykuda olmadığına emindi. Rusty yanında mışıl mışıl uyuyordu. Burası Vietnam değil, Kana-da'ydı, ve bir helikopter sesi duyuyordu!

Ayağa fırlayıp, kapıya koştu. Arama uçağını kaçırdıkları günden beri, işaret tabancası kapının yanında ki rafta duruyordu. Cooper onu kapıp dışarı fırladı. Çırlı-çıplaktı, ama tabancayı iki eliyle sıkıca kavramıştı.

Sol elini gözlerine siper ederek gökyüzüne baktı. Güneş ağaçların ardında kaybolmak üzereydi. Hiçbir şey göremedi. Sadece altı mermisi olduğu için, ziyan edemezdi. Helikopterin sesini hala duyuyordu. Tabancayı kaldırıp, havaya iki el ateş etti. "Cooper, bu bir..."

"Helikopter."

Rusty verandaya fırlayıp, ona kot pantolonunu attı. Sevgilisinin yanında olmadığını hissedip, helikopterin sesiyle uyanır uyanmaz, pantolonuyla süveterini çabucak giymişti. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Cooper, "İşaret atışını gördüler," dedi heyecanla. "Geri geliyorlar."

"Göremiyorum. Nereden biliyorsun?"

"Ses yaklaşıyor." Gerçekten, birkaç saniye sonra helikopter ağaçların tepesinden geçip, kulübenin tepesinde durdu. Pilotun onları görmüş olmasına rağmen, Cooper ile Rusty kollarını sallayıp bağırırmaya başladılar. Helikopterdeki iki adamın gülümstediklerini görebiliyorlardı.

"Bizi gördüler!" Rusty, Cooper'e sarılınca, Cooper onu kaldırıp döndürdü. "Başardık, bebeğim! Başardık!"

Helikopter kulübenin önündeki açıklığa inince, Cooper ile Rusty o tarafa koştu. Rusty bacağının sızlamasına aldırımıyordu bile. Sağ taraftaki pilot aşağı inerek, pervanelerin altına eğilip onlara koştu.

"Ms. Carlson?" Sesinde belirgin bir Güneyli aksa nı vardı. Rusty ani bir utangaçlığın etkisinde, başını salladı.

"Cooper Landry." Cooper ile pilot sevinçle el sıkıştılar. "Sizi gördüğümüze çok sevindik, çocuklar."

"Biz de. Ms. Carison'un babası bizi onu aramızız için tuttu. Yetkililer işi yeterince iyi yapamıyorlarmış."

Rusty, "Tam babamdan beklenecek şey," diye bağırdı pervanelerin gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Kazadan sadece ikiniz mi kurtuldunuz?" Cooper ve Rusty sessizce başlarını salladılar. "Burada oyalanmak istemiyorsanız, sizi evinize götürelim, artık. Babanız sizi görünce çok sevinecek."

Genç pilot endişeyle Cooper'e baktı. Cooper'in önünü iliklemeye zaman bulamadığı pantolonundan, kulübeden aceleyle çıktıkları ve çıplak olduğu anlaşıyordu. Rusty'nin de geceyi sevişerek geçirdiği ortadaydı.

Kulübeye dönüp, doğru dürüst giyindiler. Çıkarken, yanlarında sadece Cooper'in pahalı av tüfeği vardı. Rusty kulübeye son kez hüzünlü bir bakış gönderdi. Önce-ri buradan nefret etmişti, ama şimdi yüreği buruktu.

Cooper'in aynı duyguları paylaştığı söylenemezdi. Pilotla şakalaşırken, ikisinin de Vietnam gazisi oldukları ortaya çıkmıştı. Rusty koşar adım peşlerin-deydi. Cooper ona sarılıp gülümsedi. Her şey yoluna girmişti.

Pilot helikoptere binmelerine yardım ederken, "Adım Mike," dedi. "Bu da, ikiz kardeşim, Pat." Kısa sürede havalandılar.

Mike aşağıyı gösterdi. "Kazanın olduğu yeri bir kaç gün önce bir arama uçağı buldu."

Rusty aşağı bakarken, o kadar yolu yürüyerek nasıl kat ettiklerine hayret etti. Üstelik, Cooper onu sedyeyle çekmişti. Rusty onsuz hayatta kalamayacağını biliyordu. Ya Cooper de kazada ölseydi? Rusty titreyerek başını onun omuzuna dayadı. Cooper ona sarılıp kendine çekti.

Cooper, "Diğer beş kişi kazada öldü," diye açıkladı pilotlara. "Rusty ve ben en arkada oturduğumuz için kurtulmuş olmalıyız."

"Uçağın yanmadığı raporu gelince, Mr. Carlson hayatta kalanların aranması gerektiğinde ısrar etti," dedi Mike. "Benimle kardeşimi Atlanta'da kiraladı. Kurtarma operasyonlarında uzmanız." Onlara döndü. "Kulübeye nasıl ulaştınız?"

Cooper ve Rusty huzursuzca baktılar. Cooper, "Sakıncası yoksa, bunu daha sonra anlatalım," dedi.

Mike başını salladı. "Kurtarıldığınızı telsizle haber vereceğim. İnsanlar dört gözle sizi bekliyor. Hava berbattı. Hava açınca, bu sabah araştırmaya başladık."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Cooper.

"Yellowknife'ye."

"Babam orada mı?"

"Los Angeles'te," dedi Mike. "Gür* bitmeden sizi oraya çağıracağına eminim."

Rusty buna sevinmişti. Nedenini bilmesede, babasına başından geçenlerin ayrıntılarını anlatmak istemiyordu. Önceki gece olanlar yüzündendi. Bunu önce kendi başına düşünmeliydi.

Kurtarılmaları, Cooper ile ilişkilerini kesintiye uğratmıştı. Rusty kurtulmalarına seviniyordu; ama dü şünceleriyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Cooper'in dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Suçluluk duygusuyla Cooper'e sokuldu.

Cooper aklından geçenleri anlamış gibi, dudaklarına bir öpücük kondurup, Rusty'nin başını göğsüne yasladı. Hareketleri koruyucu ve sahipleniciydi.

Yolculuğun sonuna kadar öyle kaldılar. Pilotlar buna saygı gösterip, sustular. Sorular bekleyebilirdi.

"Amma kalabalık toplanmış." Mike küçük hava alanında bekleyen insanları gösterdi.

İnsanlar uçak pistine kadar girmişti. Televizyon kanallarının araçları arka arkaya sıralanmıştı. Kuzeybatı Toprakları'nın bu ücra köşesine böylesine bir gazeteci ve televizyoncu akını görülmuş şey değildi. Cooper sövdü. "Kimin*başının altından çıktı bu?" Mike öfür dilercesine gülümsedi. "Uçak kazası büyük yankı uyandırdı. Tek kurtulanlar sizsiniz. Herkes anlatacaklarını merak ediyor."

Helikopter piste iner inmez, gazeteci ordusu geçici bariyerlere hücum etti. Polisler kalabalığı engellemekte zorlanıyordu. Birkaç resmi görünümlü adam helikoptere koştu. Pervaneler sonunda durmuştu.

Mike aşağı atlayıp, Rusty'nin inmesine yardım etti. Georgia'lı iki pilota içtenlikle teşekkür ettikten sonra, Cooper ile Rusty el ele tutuşup, yürümeye başladılar.

Onları karşılayan adamlar Kanada Uçuş Güvenlik Kurulu ve Ulusal Ulaştırma Güvenliği Kurulu yetkilileriydi. Yolcuların hepsi Amerikalı olduğu için, Amerikalı yetkililer kaza alanında araştırma yapmaları için çağırılmıştı. Yetkililer onları vahşi

hayvanlar gibi üzerlerine gelen gazeteci ordusunun arasından geçirip, terminal binasının personel girişinden onlara ayrılmış ofise götürdüler. "Babanıza haber verildi, Miss Carlson." "Teşekkür ederim."

"Sağ salım kurtulmanıza çok sevindi." Yetkili gültümsedi. "Mr. Landry, sizin için haber vermemizi istediğiniz kimse var mı?"

"Hayır."

Rusty onun bir ailesi olmadığını tahmin etmiş olmasına rağmen, Cooper'in dönüşünü bekleyen kimse olmadığına üzülmişti. Yetkililerin varlığı, onu sevgiyle öpmesine engel oldu.

Yetkililerden biri öne çıktı. "Kazadan kurtulanlar sadece ikinizsiniz, değil mi?"

"Evet. Diğerleri kaza anında öldüler."

"Ailelerine haber verildi. Bazıları dışarıda. Sizinle konuşmak istiyorlar." Rusty'nin yüzü bembeyaz oldu. Adam onun halini görünce, "Aeelesi yok," dedi hemen. "Kazanın nedeni hakkında bilginiz var mı?"

"Ben pilot değilim," dedi Cooper. "Fırtınanın büyük etkisi olduğuna eminim. Pilotlar ellerinden geleni yaptılar."

Adam, "O halde, kaza onlar yüzünden olmadı?" dedi.

Rusty, "Su alabilir miyim?" diye sordu usulca.

"Ve yiyecek bir şeyler," diye ekledi Cooper sertçe. "Bu sabah kahve bile içmedik."

"Tabii." Kahvaltıları hemen ısmarlandı.

"Polise de haber verin," dedi Cooper. "İki adamın daha ölümünü bildireceğim."

"Hangi iki adam?"

"Öldürdüğüm iki adam." Herkes donup kaldı.

"Haber verilmesi gerekiyor. Önce, birer kahve." Cooper'in sesi otorite ve sabırsızlık doluydu. Yetkililer harekete geçti.

Kahvaltıları biflekle yumurtadan oluşuyordu. Rusty'nin en hoşuna giden, üst üste birkaç bardak içtiği taze portakal suyu oldu. Yemek yerlerken, sorular peş peşe geliyordu. Pat ve Mike çağrılıp, kulübenin yeri sorulduktan sonra, enkazı araştırmak ve Cooper'in gömüldüğü adamların cesetlerinin çıkarılması için ekipler gönderildi.

Birisi Rusty'nin eline telsiz telefon sıkıştırdı. Arayan babasıydı. "Rusty, şükürler olsun! İyi misin?"

Rusty'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir an konuşamadı. "İyiyim. Bacağım da iyileşti."

"Bacağın mı? Bacağına ne oldu? Kimse bana bir şey söylemedi!"

Rusty olanları kısaca açıkladı. "Gerçekten, iyiyim."

"Sana inanıyorum. Hiçbir şey için endişelenme. Ben buradan her şeyi hallederim. Bu gece Los Ange-les'e getirileceksin. Seni hava alanında karşılayacağım. Kurtulman mucize!"

Rusty Cooper'e baktı. "Evet, gerçekten mucize."

Öğleyin, caddenin karşısındaki otele götürülüp, odalarına yerleştiler. Kanadalı yetkililer onlara temiz giysiler sağlamıştı.

Rusty odasının kapısında duraksadı. Cooper'den ayrılmak istemiyordu. Etrafındaki her şey gerçek dışı görünürken, Cooper olmadan kendini yapayalnız hissedecekti.

Cooper de ayrı odalara yerleştirilmelerinden hoşnut değildi; ama aynı odayı paylaşamazlardı. "Hemen yandaki odadayım."

Rusty kapısının kilitledikten sonra Cooper kendi odasına gidip, içerideki tek sandalyeye oturdu ve ellerini yüzüne kapadı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu boş duvarlara.

Keşke, bir gece daha sabretseydi. Keşke, Rusty önceki sabah o soruyu sormasaydı. Keşke, bu kadar arzu uyandıran bir kadın olmasaydı. Keşke, aynı uçakta olmasalardı. Keşke, uçak düşmeseydi. Keşke, onlardan başkaları da kurtulup, yalnız kalmasalardı.

Daha binlerce 'keşke' vardı, ama sonuç değişmiyordu: Bir gün öncesiyle geceyi sevişerek geçirmişlerdi.

Cooper bundan kesinlikle pişman değildi. Tek bir soluksuz saniyesinden bile.

Bundan sonra ne yapacağını bir bilseydi! En doğrusu, hiçbir şey olmamış gibi davranıp, Rusty'nin gözlerinde ışıldayan arzuyu görmezden gelmesiydi; ama bunu yapamazdı.

Rusty'nin ondan güç almasını da görmezden gelemezdi. Kulübede koydukları kurallar hala geçerliydi. Rusty ortama henüz uyum sağlayamadığı için korkuyordu. Bir şoku yeni atlatmışken, Cooper onun yenisini yaşamasına izin veremezdi. Rusty onun gibi dayanıklı değildi. Cooper yaptığı onca haksızlıktan sonra bunu ona borç-luydu.

Rusty ona kendiliğinden sırtını dönecek olursa, Cooper onu incittiği için vicdan azabı çekmeyecekti.

Rusty'nin bunu yapmayacağını biliyordu. Daha ayrılık zamanı gelmemiştir. O zamana kadar, Cooper, aptallık olduğunu bilse de, onun koruyucu şövalyesi ve sevgilisi olacaktı.

Kahretsin, bu rolü oynamak çok hoşuna gidiyordu.

Geçici olması ne kötüydü.

Sıcak duş bedensel ve ruhsal yorgunluğundan kurtulmasını sağlamıştı. Rusty saçlarını iki kez şampuanlayıp, gıcırdayana dek çalkaladı. Kendini biraz olsun normal hissetmeye başlamıştı.

Tam değil. Eskiden, otel havlularının ne kadar yumuşak olduğunu fark etmezdi bile. Başka yönlerden de değişmişti. Bacağındaki yaradan başka, ruhunda çok daha derin yaralar vardı. Rusty Carlson bir daha asla aynı kadın olmayacaktı.

Onlara verilen giysiler ucuz ve biraz büyüktü, ama kendini tekrar insan ve kadın gibi hissetmesini sağlamıştı. Ayakkabılar uymuştu, ama çok hafifti. İki haftadır ilk kez bottan başka bir şey giyiyordu. Kazadan beri sadece iki hafta mı geçmişti? Cooper onu kapının önünde bekliyordu. Duş yapmış, tıraş olmuştu. Hala ıslak olan saçları düzgünce taranmıştı. Giysileri yapılı bedeninde bir garip duruyordu.

"Değişmişsin," diye fısıldadı Rusty. "Hayır. Farklı görünebilirim, ama hala aynı adamım."

Cooper onu bekleyen insanlardan uzağa çekti. "Onca hengamede, sana bir şey söylemeyi unuttum."

Sabun ve tıraş köpüğü kokan Cooper bu haliyle çok yakışıklıydı. Rusty arzuyla ona baktı. "Evet?"

Cooper kulağına eğildi. "Dilini göbeğimde hissetmek çok harika bir şey."

Rusty soluğunu tuttu. Bakışları biraz ötede onları bekleyen insanlara kaymıştı. Hepsı merakla onlara bakıyordu. "Korkunç bir adamsın."

"Umurumda değil." Cooper iyice yaklaştı. "Onlara ilginç bir şey gösterelim." Elini Rusty'nin boynuna koyup başparmağıyla çenesini kaldırarak, dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Hiç acelesi yoktu. Dili seksi bir ritimle ağzında dolaşıyordu.

Sonunda inleyerek geri çekildi. "Her yerini böyle öpmek istiyorum, ama..." Hayretle onları izleyenlere baktı. "Daha sonra." Rusty hava alanına nasıl gittiklerini hatırlamıyordu bile. Aklında sadece Cooper'in öpüşü kalmıştı.

Akşam saatleri geçmek bilmiyordu. Rusty ikinci yemek servisinde koca bir tabak salata ısmarladı; ama sadece yarısını yiyebildi. İştahsızlığının nedeni birkaç saat önceki kahvaltıyla, Quinn ve Reuben Gawrylow'un ölümleri hakkında sorguya çekilmeleri idi.

Cooper'in ifadesini alması için mahkemeden bir yetkili çağırılmıştı. Cooper iki adamla nasıl karşılaşmalarını, kulübeye davet edilmelerini, adamların onlara yardımı söz verdiklerini ve saldırıya uğramalarını anlattı. "Hayatımız tehlikedeydi. Meşru müdafaaadan başka çarem yoktu."

Polislerin yüz ifadeleri ona inandırıcıları gösteriyordu. Aralarında fısıldaşıp, Cooper'e kuşkulu bakışlar gönderiyorlardı. Vietnam'daki geçmişini sorunca, savaş esiri olduğunu öğrenmişlerdi. Esir kampından kaçışını tekrar anlatmasını istediler. Cooper konuyla bir ilgisi olmadığını söyleyip, bunu reddetti.

"Ama siz... o zaman mecbur kalıp..."

"Öldürdüm." Cooper'in ses tonu sertti. "Evet, kaçarken bir sürü düşman öldürdüm. Aynı şeyi tekrar yapardım."

Anlamlı bakışmalar oldu. Birisi huzursuzca öksürdü.

Rusty, "Önemli bir konuyu atladi," diye araya girdi.

"Rusty, hayır." Cooper bakışlarıyla susması için yalvarıyordu. "Buna mecbur değilsin."

Rusty ona sevgiyle baktı. "Mecburum. Beni korumak için yaptın. Onları, laf olsun, diye öldürdüğünü düşünmelerine izin veremem." Adamlara döndü. "Gawrylowlar Cooper'i öldürüp... beni kullanacaklardı."

Adamlar şoke olmuşlardı. "Nereden biliyorsunuz, Miss Carlson?"

"Biliyor, tamam mı? Benim yalan söylediğimi sanabilirsiniz, ama ondan kuşkanmanız için bir neden yok."

Rusty sakinleştirmek için Cooper'in kolunu tuttu. "Quinn Gawrylow bana saldırmıştı." O sabah yaşlı Gawrylow'un ona yaptıklarını yalın bir dille anlattı. "Baçağım hala acıyordu ve kendimi koruyamayacak durumdaydım. Cooper tam zamanında yetişerek, beni tecavüze uğramaktan kurtardı. Gawrylow silahına uzanma,

Cooper harekete geçti. Bunu yapmasaydı ölecekti; ben de Gawrylow'un insafına kalacaktım."

Cooper ile aralarında anlam dolu bir bakışma oldu. Cooper onun Gawrylowlar'ı bilerek baştan çıkarmadığının hep farkındaydı. Bakışlarıyla Rusty'den

özür dilerken, Rusty de bakışlarıyla ondan korkmuş olduğu için özür diledi.

Cooper ona sarılıp, başını göğsüne çekti. Odadaki adamları unutup, öylece durdular.

Yarım saat sonra, Cooper, Gawrylowlar'ın ölümlerindeki yasal sorumluluktan kurtulmuştu Sırada kaza kurbanlarının aileleriyle görüşme vardı. Gözü yaşlı, kerderli insanlar odaya alındı. Cooper ve Rusty bir saat boyunca onlara ellerinden geldiğince bilgi vermeye çalıştılar. Aileler yakınlarının acı çekmeden öldüklerini öğrenince biraz huzur bulmuşlardı. Teşekkür ederlerken, herkesin gözlerinde yaşlar vardı.

Ne var ki, basın toplantısı bundan çok farklıydı. Rusty ve Cooper basın toplantısına ayrılan büyük odaya alındıklarında, aç kurtlar gibi bekleyen bir gazeteci ordu-suyla karşılaştılar. İçersi sigara dumanı içindeydi.

Mikrofonların bulunduğu masaya oturup, sorulara açık, ama olabildiğince üstü kapalı cevaplar vermeye başladılar. Kimi sorular saçma, kimileri akıllıca, ama bazıları da kırıcı olacak kadar kişiseldi. Bir gazeteci bir yabancıyla aynı kulübede kılınanın nasıl bir şey olduğunu sorunca, Cooper yetkililerden birine döndü. "Bu kadarı fazla Rusty'i buradan çıkarın."

Yetkili gerektiğince hızlı davranmayınca, Cooper, Rusty'nin koluna girip kapıya yürüdü. O anda bir adam yanlarına koşup kartını Cooper'in yüzüne uzattı. Bir haber dergisinin muhabiriydi. Hikayelerini satın almak için muazzam bir para teklif etti.

Cooper'in buz gibi, yüz ifadesini görünce, "Bu yeterli değilse miktarı yükseltebiliriz," dedi hemen. "Resim çekemediniz, değil mi?"

Cooper göğsünden yükselen bir homurtuyla adamı itip, dergisiyle yapacağı şeyi açık bir dille belirtti.

Los Angeles uçağına bindiklerinde, Rusty'nin yorgunluktan ayakta duracak hali kalmamıştı. Cooper onu neredeyse taşıyarak yerine oturttu. Birinci sınıf bölümde Rusty'nin pencere kenarındaki koltuğunun emniyet kemerini bağlayıp, yanına oturdu. Hostesten hemen brendi getirmesini istedi.

Rusty içkiden birkaç yudum aldı. "Sen içmiyor musun?"

"Hayır. Bir süre içmemeye karar verdim." Cooper ağzını çarpıtarak gülümsedi.

"Çok yakışıklısınız, Mr. Landry." Rusty ona sanki ilk kez görüyormuş gibi bakı-yordu.

Cooper brendi kadehini elinden aldı. "İçtiğin için böyle konuşuyorsun."

"Gerçekten öylesin." Rusty onun saçlarına dokundu.

"Böyle düşünmene sevindim." "Akşam yemeği ister misiniz, Mr. Landry, Miss Carlson?"

Uçağın havalanmış olduğunu fark edince şaşırdılar. Birbirlerinden başka hiçbir şeyin farkında olmayışları iyiydi, aslında. Beklenmedik bir zamanda olduğu için, helikopter yolculuğu Rusty'yi yormamış, ama sabahtan beri düşündüğü için uçak

yolculuğu onu huzursuz etmişti. Uçak korkusunu atabilmesi için zaman geçmesi gerekiyordu.

Cooper soruyu tekrarlayınca, Rusty başını iki yana salladı. Cooper hostese döndü. "Hayır, teşekkürler. Bugün iyi yemek yedik."

Hostes bir şeye ihtiyaçları olursa onu çağırmasını nı söyleyip, yanlarından ayrıldı. Uçağın o bölümünde onlardan başka yolcu olmadığı için yalnız kalmışlardı.

"Biliyor musun," diye başladı Rusty. "Ayrılacağımız zaman sevineceğimi sanıyordum. Başka insanlarla tekrar bir arada olmayı..." Durdu. "Ama bugün etrafımızı saran kalabalıktan nefret ettim. Seni ne zaman gözden kaçırırsam korkuyordum."

"Bu doğal." Cooper onun saçlarını kulağının arkasına itti. "Uzun zaman bana muhtaç olduğun için. Zamanla geçer."

Rusty başını yana eğdi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Sence öyle olmayacak mı?"

"Böyle olmasını istediğimi sanmıyorum."

Cooper adını fısıldayarak dudaklarına kapandı. Bu son şansymış gibi, tutkuyla, umutsuzca öpüyordu onu. Rusty onun boynuna sarılıp, başını omuzuna koydu.

"Hayatımı kurtardın," dedi Rusty. "Sana teşekkür ettim mi? Sen olmasaydın, hayatta kalamazdım."

Cooper boynuna, kulaklarına, saçlarına ateşli öpücükler konduruyordu. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Seni korumak istedim."

"Bunu çok iyi yaptın." Dudakları yeniden birleşti. Soluk almak için durduklarında Rusty, "Dokun bana," diye fısıldadı.

Rusty'nin dudakları ıslaktı. "Nerene?" diye sordu Cooper. "Nasıl?"

"Lütfen, Cooper. Çok korkuyorum. Yanımda olduğunu hissetmek istiyorum."

Cooper elini onun mantosunun içine kaydırıp, göğsünü kavradı. Kazağın altında çok kadınsı, sıcacık ve dolgundu. Yanağını Rusty'ninkine dayadı. "Ucu dikleşmiş." Kazağın üzerinden okşamaya başladı. "Hiç şaşırmadın." "Evet."

"Göğüslerin hep böyle miydi? Ben on dört yaşındayken neredeydin?"

Rusty hafifçe güldü. "Hayır, hep böyle değildi. Dün gece aklıma gelince oldu."

"Dün gece çok uzundu. Daha açık konuş."

"Tam olarak..." Rusty kulağına bir şey fısıldadı.

Cooper inledi. "Bundan bahsetmenin sırası değil."

"Neden?"

"Yoksa, kucağıma oturmak zorunda kalırsın." "Bunun üzerine mi?" Rusty onun bacaklarının arasına dokundu.

Cooper dişlerini sıktı. "Hayır, Rusty." Kucağında oturursa olacakları söyleyince, Rusty elini çekti.

"Burada hiç uygun olmazdı. Sen de dürsan, iyi olur." Cooper elini iyice dikleşmiş göğüslerinden çekti. Bakışları kenetlendi. "Keşke, sevişmek için dün geceye kadar beklemeseydik."

Cooper iç geçirdi. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Rusty'nin boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Sarıl bana." Cooper onu kendine, çekip, yüzünü saçlarının arasına gömdü. "Beni bırakma."

"Bırakmayacağım. Şimdi değil."

"Hiçbir zaman. Söz ver bana." Rusty onun karşılığını duymadan uykuya dalmıştı. Böylece, Cooper'in yüzündeki boş ifadeyi de göremedi.

Bütün Los Angeles halkı hava alanında toplanmıştı, sanki. Uçak Seattle'ye indiğinde, aktarma yapmak/orunda kalmamışlar, sorunsuzca havalanmışlardı.

Hostes kalabalığı görünce, diğer yolcuların uçaktan inmelerini beklemelerini önermişti. Rusty'nin bu gecikmeden şikayeti yoktu. Heyecandan avuçları terlemişti. Böyle bir şey ilk kez başına geliyordu. Her sosyal faaliyette rahatça toplum içine girdiğinden, bu heyecan ve endişesinin nedenini anlayamadı. Ara sıra güvenle gülümsemesine rağmen, Cooper'in kolunu bırakmıyordu. Keşke, normal yaşantısına rahatça uyum sağlayabilseydi.

Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Terminale adım attığı anda, en büyük korkuları gerçekleşmeye başladı. Kameralarla mikrofonlar yüzüne uzanmış, bir kamera çantası yaralı bacağına çarpmıştı. Gürültü kulaklarını sağır edecek gibiydi. Onca karmaşanın arasında tanıdık bir yüz çarptı gözüne. "Baba?"

Bir an sonra babasının kollarındaydı. Kolu Cooper'in kollarından koparılcasına çekilmişti. Rusty kör gibi ona uzandı, ama Cooper'i kaybetmişti. Birden, paniğe kapıldı.

"Sana bir bakayım." Bili Carlson onu geriye itip süzerken, gazeteciler biraz uzaklaştılar, ama işlerini yapmayı sürdürdüler. "Koşullar göz önüne alınırsa, çok kötü değil." Kızının sırtındaki mantoyu çıkardı. "Kanada hükümetine şükran borçluyum, ama bunun içinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Adamlarından biri kocaman bir kutuyla yanlarında belirince, babası kutudan uzun, kızıl tülkü kürkü bir manto çıkardı. Mantoyu Rusty'nin omuzlarına yerleştirirken, "Öbür mantona neler olduğunu duydum," dedi. "Bu onu telafi etmek için."

Kalabalıktan hayranlık dolu sesler yükseldi. Kurk sıcak California akşamı için fazlaydı, ama Rusty bakışlarıyla çılgınca kalabalığı tararken, bunun farklıda değil, baba, tanışmanı istediğim..."

Bacağın için endişelenime. Uzman doktorlar tarafından muayene edilecek. Hastanede sana bir oda a} ırttum. Hemen oraya gidiyoruz."

"Ama Coop tı

"Ha evet, Cooper I andry, değil mi? Diğer kazazede Qna da şükran borçluyum, tabii. Hayatını kurtardığını asla unutmayacağım " Carlson kalabalığın du-ıbilmesi için yüksek şe'le konuşuyordu.

Adamlarından bin kocaman kutuyu kullanarak kalabalığın arasında yol açarken, Carlson, "Baylar, bayanlar, yeni bir gelişme olursa, size haber verilecektir." Rusty'yi onları terminal binasına götürülecek golf arabasına bindirdi.

Rusty, Cooper'i hiçbir yerde göremiyordu. Birden, onu peşinde gazetecilerle uzaklaşırken gördü. "Cooper!" Araba ileri atılınca, Rusty düşmemek için tutundu. "Cooper!" Ama gürültüden sesini duyuramadı.

Rusty "arabadan atlayıp peşinden koşmak istedi; ama hızlanmışlardı ve babası bir şeyler söylüyordu. Rustv dinlemeye çalıştı, ama tek kelimesini anlayamadı.

Rusty'nin paniği gittikçe yükseliyordu. Sonunda Cooper'i tamamen gözden kaybetti.

Babasının onun için oda ayırttığı hastaneye gitmek için limuzine bindiklerinde, adam Rusty'nin buz kesmiş elini tuttu. "Seni de yitirdiğimi sanıp, çok korktum."

Rusty başını babasının omuzuna yasladı. "Biliyorum."

"Uçağa bindiğin gün yaptığımız tartışma..."

"Lütfen, Baba. Şimdi bunu düşünmeyelim." Rusty başını kaldırıp gülümsedi. "Geyiğin derisinin yüzül-mesine dayanamadım, ama uçak kazasına dayandım."

Carlson kıkırdadı. "Hatırlar mısın, bilmem, ama Jeff bir kez izci kampından kaçıp, geceyi ormanda geçirmişti. Onu ertesi gün bulduğumuzda, hiç korkmuşa benzemiyor, kamp kurmuş, balık avlıyordu."

Rusty başını tekrar babasının omuzuna yaslarken, gülümsemesi silindi. "Bunları benim için Cooper yaptı."

Babasının gerginliğini hissetti. Hoşuna gitmeyen bir olduğunda hep böyle tepki gösterirdi. "Bu Cooper Landry ne biçim bir adam, Rusty?"

"Ne biçim mi?"

"Bildiğim kadarıyla, bir Vietnam gazisiymiş." "Evet. Savaşta esir düşmüş, ama kaçmayı başarmış."

"Sana... iyi davrandı mı?"

Hem de nasıl. Rusty içinde kabaran duyguları bastırdı. "Evet, Baba. O olmasaydı, hayatta kalamazdım."

Babasına Cooper ile ilişkisini bu kadar çabuk açıklamak istemiyordu. Babası gerçeği zamanla kabul etmeliydi. Bili Carlson çok sabit fikirli, inatçı bir adamdı.

Aynı zamanda çok dikkatliydi de. Rusty olabildiğince normal bir ses tonuyla, "Bu gece onu bulabilir misin, Baba?" diye sordu. Babasının kentin her tarafında haber kaynakları vardı. "Ona yerimi bildir. Hava alanında onu kaybettim."

"O adamı tekrar görmek neden bu kadar önemli?"

Babası soluk almasının neden önemli olduğunu sormuştu, sanki. "Hayatımı kurtardığı için teşekkür etmek istiyorum," diye yalan söyledi.

Limuzin özel hastanenin önünde dururken, "E-limden geleni yaparım," dedi Carlson.

Babası bütün hazırlıkları önceden yapmış olmasına rağmen, Rusty'nin lüks bir apartman dairesini andıran odasında yalnız kalması iki saat sürdü. Başının altında yumuşak yastıklarla, mekanik hastane yatağında yatıyordu şimdi. Babasının onun için hazırladığı bavulda bulduğu şık geceliği giymişti. Banyoda en sevdiği bakım ve makyaj malzemeleri vardı. Personel emrindeydi. Buna rağmen, inanılmayacak kadar mutsuzdu.

Bacağı cerrahın muayenesi yüzünden tekrar sızlamaya başlamıştı. Neyse ki, röntgenler kırık olmadığını ortaya koymuştu. "Cooper kırık olmadığını söylemişti," demişti Rusty. Cerrah berbat görünlü dikiş izlerine dehşetle bakarken, Rusty, Cooper'i savunmak için atılmıştı. "Bacağımı kurtarmaya çalışıyordu."

Birden, yarısıyla gurur duymuş, üç ameliyat sonucu yok edilmesi gözüne hiç de cazip görünmemeye başlamıştı. Bu yara onun için bir cesaret nişanı gibiydi.

Cooper bir gece önce yarayı defalarca öperken, bunun onu tiksindirmediğini, aksine 'arzudan çıldırt-tığını'söylemişti. Rusty züppe doktora bunu söyleme mek için kendini zor tutmuştu.

Şimdi uyuyup dinlenmek için yatağında yatarken, kuşkular, korkular ve mutsuzluk uyumasını engelliyordu. Cooper neredeydi? Neden peşinden gelmemişti? Hava alanında tam bir karmaşa vardı, ama Cooper isteseydi yanında kalabilirdi.

Hemşire yanına gelip sakinleştirici verince, Rusty hapları memnuniyetle yuttu. Yoksa, yanında Cooper'in sağlam, sıcak varlığı olmadan kesinlikle uyuyamayacağını biliyordu.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

TANRIM, inanamıyorum! Rusty'miz uçak kazası geçirdi, ha?"

"Çok korkunç olmalı."

Rusty şık giyimli iki kadına bakarken, buhar olup . uçmalarını diliyordu.

Kahvaltı tepsisi işinin ehli, sıcakkanlı, güler yüzlü hemşire tarafından götürülürken, iki arkadaşı odaya dalmışlardı.

Buram buram egzotik parfüm kokan iki mcraklı kadın teselli etmek için geldiklerini söylemişlerdi, ama Rusty asıl niyetlerinin 'Kanada macerasını' ilk ağızdan duymak olduğunu biliyordu.

Rusty, "Hiç de heyecanlı değildi," dedi bıkkınlıkla.

Uyku hapları sayesinde deliksiz uyumuş, artık şafakla uyanmaya alıştığı için, kahvaltı servisinden çok önce uyanmıştı.

Bıkkınlığıyla isteksizliği yorgunluk değil, bir kaçış belirtisiydi. Arkadaşlarının onu neşelendirme çabaları ters etki yapmış, sinirini bozmaya başlamıştı.

"Buradan çıkar çıkmaz, seni doğruca bir güzellik salonuna götürceğiz. Şu zavallı tırnaklarının haline baksana."

Rusty, Cooper'in av bıçağıyla tırnaklarını kesmesine nasıl kızdığını hatırlayınca hafifçe gülümsedi. "Orada manikurcu yoktu." Arkadaşları sesindeki acı alayı anlamamışlardı. "Sadece hayatta kalmayı düşünüyordum."

Arkadaşlarından biri, özellikle dağınık bir görünüm verilmiş sarı saçlı başını salladı. "Çok cesursun, Rusty. Ben olsaydım, ölmeyi tercih ederdim."

Rusty tam karşı çıkacağı anda, yakın geçmişte kendisinin de aynı şeyi söyleyebileceğini düşünüp vazgeçti.

"Ben de öyle sanırdım, ama öyle bir durumda insanın içindeki hayvani kurtuluş içgüdüleri nasıl harekete geçiyor, şaşarsınız."

Ancak, arkadaşları felsefe değil, işin 'sıcak' yönünü duymak istiyorlardı. Tıpkı, avları yenilgiyi kabullendiği anda pençelerini geçirip parçalamaya hazır leş kargaları gibiydiler.

Kazayla onu izleyen olaylarla ilgili haberler o sabahki gazetelerin ilk sayfalarında manşetten verilmiş, muhabir bir iki ufak ayrıntı dışında olayı doğru anlatmıştı.

Ne var ki, insanlar satır aralarından olayın açıklanmayan taraflarını anlamak istiyorlardı.

Arkadaşları da bunun dışında değildiler. "Ne kadar korkunçtu, kim bilir," dedi kadınlardan biri. "Güneş battığında kapkaranlık olmuyor muydu?"

"Kulübede birkaç lamba vardı."

"Kulübeye sığınmadan önce, dışarıda uyuduğunuz geceleri sormuştum."

Rusty iç çekti. "Evet, karanlıktı, ama ateş yakıyor duk."

"Ne yiyordunuz?" "Çoğunlukla tavşan."

Kadın dehşetle elini ağzına kapadı. "Tavşan mı? Ben olsam, öldürdüm!"

"Ben ölmedim," diye tersledi Rusty. "Sen de ölmezdin."

Rusty neden sert davrandığını anlayamadı. Arkadaşları kırgın ve şaşkınlıkla bakıyorlardı. Onlara kentin en lüks restoranlarında da tavşan eti olduğunu söyleyebilir, işi şakaya vurarak konuyu tatlılıkla kapayabilirdi, pekala.

Cooper'i düşününce, içine bir sızı yayıldı. "Çok yorgunum." Ağlamak istiyor, ama nedenini bilmiyordu.

Arkadaşları bunun gitmeleri için bir uyarı olduğunu anlamadılar. "Zavallı bacağın." Kadın bileziklerini şingirdatarak elini dehşetle yanağına bastırdı, isminin, doktor onu düzeltir."

Rusty gözlerini yumdu. "Herhalde."

"O korkunç yaranın kaybolması için kaç ameliyat gerekecek? Affedersin, şekerim, öyle demek istemedim. Aslında..."

"Ne demek istediğini biliyorum." Rusty gözlerini açtı. "Korkunç, ama topal kalmaktan iyidir. Eğer Cooper..."

Rusty ondan bahsetmek istemiyordu, ama leş kargaları atılıp, bu fırsatı pençeyle kavrıdılar.

"Cooper mi?" diye sordu biri masumca. "Diğer kazazede değil mi o?"

"Evet."

İki kadın bundan sonraki ilk soruyu hangisinin soracağına karar vermek istercesine sessizce bakiştılar. "Onu dün televizyonda gördüm, Rusty," dedi bilezikleri şingirdayan. "Çok yakışıklı." "Yakışıklı mı?"

"Tamam, klasik anlamda yakışıklı sayılmaz, ama son derece erkeksi, haşın, sert ve seksi anlamda yakışıklı."

Rusty, "Hayatını kurtardı," dedi hafif bir sesle.

"Biliyorum, tatlım. İnsanın hayatının Cooper Landry gibi biri tarafından kurtarılması daha da güzel."

"Omuzları görüldüğü kadar geniş mi?" diye sordu öbürü ellerini iki yana açarak. "Evet, aslında..."

"Kalçaları da o kadar dar mı?" Kadın ellerini biraz birbirine yaklaştırdı, diğeriyle birlikte kıkırdadı.

Rusty avaz avaz bağırarak istiyordu. "Benim hiç aklıma gelmeyen şeyleri yaptı. Ağaç dallarıyla kürk mantomdan sedye yapıp, beni kilometrelerce taşıdı."

"Onda çok tehlikeli, ama hoş bir yan var." Kadın hazla titredi. Rusty'nin söylediklerini duymamıştı bile. "Gözlerindeki o tehlikeli bakışlar. Bu ilkel yanı hep çılgınca seksi bulmuştumdur."

Diğeri bayılır gibi gözlerini kapadı. "Yeter, yoksa kendimi kaybedeceğim."

"Bu sabah gazetede senin için girdiği kavgada iki adamı öldürdüğü yazıyor."

Rusty neredeyse yataktan fırlayacaktı. "Gazetede böyle yazmıyor!"

"İkiyle ikiye toplamak zor değil, şekerim."

"Kendisini korumak için yaptı!"

"Sakin ol, tatlım." Kadın Rusty'nin eline dokundu. "Öyle diyorsan, öyledir." Göz kırptı. "Dinle, er

kek arkadaşım Bili Friedkin'i tanıyor ve başından geçenlerin müthiş bir film olacağını düşünüyor..."

"Film mi?" Rusty dehşet içinde kalmıştı. "Hayır. Lütfen, arkadaşın Friedkin'e bundan bahsetmesin. Her şeyi unutup, hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

"Seni üzmemek istemedik, Rusty." Kadın elini onun omuzuna koydu. "Biz senin arkadaşınız. İşin içinde... babana anlatamayacağın özel bir şeyler varsa, dinlemeye hazırız."

"Ne gibi?" Rusty omuzunu silkeleyerek kadının elini itti. Kadınlar bundan bambaşka anlamlar çıkararak manalı manalı bakiştılar.

"O adamla iki hafta baş haşaydın." "Ee?"

Kadın derin bir soluk aldı. "Gazetede kulübenin tek odalı olduğu söyleniyor." "Ne olmuş, öyleyse?"

Sonunda kadının sabrı taştı. "Hadi, Rusty. Olay ortada. Sen çok güzel, genç bir kadınsın, o da genç ve sağlıklı bir erkek. Issız bir yerde yalnızdınız. Sen ona muhtaçtın. O da seni iyileştirdi. Orada kış sonuna kadar kalmanız olasılığı vardı."

Öbürü arkadaşının varmak istediği noktayı anlayıp, aynı heyecanla devam etti. "Issız bir yerde yalnız ve bu kadar yakın olunca... Bugüne kadar duyduğum en romantik şey. Ne demek istediğimizi anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum." Rusty'nin sesi buz gibiydi, ama gözleri ateş saçıyordu. "Cooper ile sevişip sevişmediğimi merak ediyorsunuz."

O anda kapı açılıp, söz konusu adam içeri girdi.

Rusty'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Arkadaşları yüzünü aydınlatan gülümsemeyi görünce hızla kapıya döndüler.

Cooper onların orada olduklarını fark etmemiştir bile. Bakışları Rusty'ye kenetlenmişti. Aralarındaki ateşli bakışma, yakınlıklarının derecesini açıkça ortaya koyuyordu.

Rusty sonunda kendini toparladı. "Cooper, bunlar arkadaşlarım."

Cooper adlarıyla ona tanıştıran kadınları ilgisizce selamladı.

"Mr. Landry, sizinle tanıştığıma çok sevindim." Kadınlardan biri öne atıldı. "Gazetede eski bir savaş esiri olduğunuzu okudum. Bundan sonra bir de uçak kazası ne korkunç."

"Rusty hayatını kurtardığınızı söylüyor."

"Rusty iyileşince, kocamla ben ikinizi yemeğe davet etmek istiyorum. Kabul edin, lütfen."

"Buna ne zaman karar verdiniz?" diye atıldı öbürü. "Onları ben yemeğe çağıracağım."

"Önce ben davet ettim."

Bu saçma konuşmalarıyla, Külkedisi'ndeki iki çirkin üvey kız kardeşi andırıyordu. Rusty Cooper'in sabırsızlığını görünce, "Cooper'in burada uzun kalacağını sanmam," diye araya girdi.

Kadınların bir an önce gitmelerini, Cooper ile baş başa kalmayı istiyordu.

Kadınlardan biri bunu anlamış gibi çantasıyla mantosunu aldı. "Biz gidelim, artık."

Dudaklarını değdirmeden Rusty'yi yanağından öperken, "Seni kurnaz, elimizden bu kadar kolay kurtulamazsın," diye fısıldadı kadın.

Diğeri de onu öperken, "Onun gibi bir erkekle karşılaşmak için uçak kazasına değer," diye fısıldadı. Çok haşın bir erkek. Anlarsın, ya."

Kapı arkalarından kapanınca, Cooper yatağa yaklaştı. "Onlara yemeğe gitmeye niyetim yok."

"Benim de. Daha sonra ona bunu unutmamasını söyleyeceğim."

Rusty ona bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. Elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. "Ne oldu?" diye sordu Cooper. "Hayır, ben..."

Rusty duraksadı, ama sır saklayamayacak kadar yakınlaşmışlardı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Cooper'in bakışları onu baştan aşağı okşuyordu, adeta. Bu bakışlar Rusty'nin göğüslerinde takıldı kaldı.

Rusty kıyafetinden utanırcasına, elini geceliğinin dantelli yakasına götürdü. "Şey, hastaneye geldiğimde bu geceliği odada buldum."

"Çok güzel bir gecelik."

"Uzun donlardan daha iyi."

"Uzun donla da çok güzel görünüyordun."

Rusty'nin gülümsemesi silinir gibi oldu.

Cooper yanındaydı. Onun temiz kokusunu, sesini duyuyordu. Üstünde kumaş pantolonla günlük ceket vardı. Rusty'den çok uzaktaydı, sanki.

Rusty, "Geldiğin için sağ ol," dedi sessizliği bozmak için. "Babamdan seni bulup yerimi söylemesini istemiştin."

"Seni kendim buldum."

Rusty umutlandı. Cooper onu belki bütün gece boyunca arayıp durmuştu.

Birden, umutları yıkılıverdi. Cooper, "Gazetede bu hastanede olduğun yazıyor," diye açıkladı. "Sanırım, bir estetik doktoru yaptığım dikişlerin izlerini yok edecek."

"Senin yaptığın dikişleri savundum ben."

Cooper aldırılmaz bir edayla omuz silktili. "Önemli olan, o an için işe yaramasaydı."

"Aynı fikirdeyim."

"Eminim."

"Öyle!" Rusty öfkeyle doğruldu. "Hava alanından doğruca buraya gelmek benim değil, babamın fikriydi. Ben hemen evime gidip, yatağıma uzanmak istiyordum."

"Kocaman kızsın. Neden öyle yapmadın?"

"Sana söyledim. Babam her şeyi önceden ayarlamış. Değiştirmesini isteyemezdim."

"Hayret."

"Aksileşme. Hem, neden o yara izini bacağımda taşımak isteyim?"

Cooper bakışlarını kaçırdı. "Haklısın."

Rusty arkasına yaslanıp, çarşafın ucuyla gözlerini kuruladı. "Neyimiz var bizim? Neden böyle davranıyoruz?"

Cooper onun saflığına açıyormuş gibi, hüzünle baktı. "Hayatın boyunca bacağında o izle yaşayamazsın."

"Ben yaradan bahsetmiyorum, Cooper. Genel konuşuyorum. Neden dün gece ortadan kayboldun?" "Gözünün önündeydim."

"Ama yanımda değildin. Neden çağırdığımda duyup yanıma gelmedin?"

Cooper buna doğrudan cevap vermedi. "İlgiden yoksun görü umuyordun."

"Senin ilgini istiyordum. Uçaktan inene kadar bundan yoksun olmadım."

"Uçakta yaptığımızı o kalabalığın önünde yapamazdık." Cooper'in bakışları inciterek üzerinde dolaştı. "Zaten, oldukça meşguldün." Rusty seviştiklerinden beri, onun yüzünde bu alaylı ifadeyi ilk kez görüyordu.

Fena halde şoke olmuştu. İlişkileri ne zaman bozulmuştu? "Los Angeles'e indigimizde neyle karşılaşacağımızı bekliyordun? Başımıza gelenler önemli haber. Basının orada olması benim suçum değildi. Babam benim için çok endişelenmişti. Onun sayesinde kurtulduk. Dönüşümü hiçbir şey olmamış gibi karşılayacağını mı sanıyordun?"

Hayır." Cooper elini saçlarından geçirdi. "Ama neden olay bir şova dönüştü? Bir de, o kürk manto gösterisi."

Babamın onu alması çok düşünceli bir hareketti"

Rusty babasının gösterişli davranışından utansa da, onu savunma gereği duymuştu. Kürk manto, babasının ona kavuşmaktan duyduğu sevincin bir ifadesiydi. Bunu gereğinden gösterişli biçimde ifade etmesi önemli değildi. Önemli olan, Cooper'in bunu anlamamasıydı.

Cooper kafese kapatılmış bir aslan gibi odada dolaşıyordu. Huzursuz olduğu belliydi. "Artık gitmem gerek."

"Şimdi mi? Ama neden? Nereye gideceksin?"

"Evime."

"Roeers Gap'a mı?"

"Evet. Ait olduğum yere. İlgilenmem gereken bir çiftliğim var. Kim bilir, gittiğimde nasıl bulacağım."

Cooper o anda hatırlamış gibi onun sağ bacağına baktı. "Bacamın nasıl?"

Rusty, "Yakında hiçbir iz kalmayacak," dedi düz bir sesle. Cooper gidiyor. Benden çok uzağa. Belki de, sonsuza kadar. "İlk ameliyat yarın."

"Umarım, sana yarardan çok zarar vermemişimdir."

Rusty'nin boğazı daralmıştı. "Vermedin."

"Eh, veda zamanı geldi." Cooper gitmeye fazla hevesli görünmemeye çalışarak yatağa yaklaştı.

"Belki, bir gün Rogers Gap'a gelip, sana uğrarım."

"Tabii. Çok sevinirim." Cooper'in zoraki gülümsemesi, hiç de öyle düşünmediğini gösteriyordu.

"Sen... Los Angeles'e sık gelir misin?"

Cooper, "Çok sık değil," dedi dürüstçe. "Hoşça kal, Rusty." Kapı koluna uzandı.

"Cooper, bekle!" Rusty ardından fırlamak için doğruldu. "Böyle mi bitecek?"

Cooper bir kez başını salladı.

"Bitemez. Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Öyle olmak zorunda."

Rusty inatla başını iki yana salladı. "Artık beni kandıramazsın. Kendini korumak için duygusuz numarası yapıyorsun. Senin de bana sarılmaya can attığını biliyorum."

Cooper çenesini sıkarken, ellerini yunruk yapmıştı. Birden, atılıp, Rusty'ye sıkıca sarıldı. Öne arkaya sallanmaya başlamışlardı. "Rusty. Rusty."

Rusty onun sesindeki acıdan güç alarak, "Dün gece ancak sakinleştiriciyle uyuyabildim," dedi. "Senin soluklarını dinleyerek uyumaya alışmıştım."

"Ben de senin popon kucağında olmadan uyuyamadım."

Dudakları aynı anda birbirini buldu. Umutsuz, tutkulu bir öpüşmeydi. "Dün gece seni çok arzuladım," dedi Cooper.

"Benden ayrılmayı istemiyor muydun?"

"Bu şekilde değil."

"Öyleyse, neden hava alanında bana cevap vermedin?"

Cooper acı dolu bir ifadeyle başını salladı. "O sirkte gösteri yapamazdım, Rusty. Vietnam'dan döndüğümde kahraman gibi karşılanmıştım, ama kendimi böyle hissetmiyordum. Cennemden yeryüzüne çıkmıştım, sanki. Yapmak zorunda olduğum şeyler... hiç kahramanca değildi. Öyle görülmeyi hak etmiyordum. Sadece unutmak için yalnız kalmayı istemiştim."

Cooper'in gri gözlerinde delici bakışlar vardı. "Şimdi de öyle. Hayatlarımızı kurtarmak için gerekeni yaptım."

Rusty onun bıyığını okşadı. "Herkes senin yaptığını yapamazdı."

Cooper omuz silkti. "Bu konuda tecrübeliyim; hepsi bu."

"Hak ettiğin övgüyü duymak istemiyorsun, değil mi?"

"İstedğin bu mu, Rusty? Hayatta kaldığım için övgüleri kabul etmemi mi istiyorsun?"

Rusty babasından böyle bir övgü yerine, Jeff'in izci kampından kaçışının kahramanca övgüsünü dinlediğini hatırladı.

Aslında, babası onu ağabeyinden aşağı görmüyordu, ama sözleri bu etkiyi yaratmıştı.

Rusty için babasının hayranlığını kazanmak eskisi kadar önemli değildi, artık. Hatta, hiç önemi kalmamıştı. Cooper'in onun için ne düşündüğü bundan çok daha önemliydi. "Ben övgü istemiyorum. İstedğim..." Başını Cooper'in göğsüne yasladı. "Neden peşimden gelmedin? Beni artık istemiyor musun?"

Cooper onun göğsünü okşamaya başladı. "İstiyo- rum:"

Rusty de onun sesine yansıyan ihtirasi hissediyordu. "O halde, neden?"

"Kaçınılmazı geciktirmek istemedim." "Kaçınılmazı mı?"

"Rusty." Cooper'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Birbirimize duyduğumuz cinsel ihtiyaç geçirdiğimiz kazadan sonra doğal. Rehineler bile onları kaçırana karşı bazen böyle hisler duyarlar."

"Biliyorum, ama bizim durumumuz farklı."

Cooper kuşkuyla kaşlarını çatı. "Bir çocuk ona bakan herkesi sever. Vahşi bir hayvan bile onu besleyen insanlara yakınlık duyar. Ben de sana baktığım için..."

Rusty onu öfkeyle itti. Gözleri ateş saçıyordu. "İ-lişkimizi bu fiziksel zırvalarla açıklamaya kalkma. Sana olan hislerim gerçek!"

"Gerçek olmadığını söylemedim." Rusty'nin ateşli hali onu da ateşlemişti. Cooper onu hızla kendine çekti. "Birbirimizi hep arzuladık." Geceliğin üzerinden göğüs ucunu okşadı.

Rusty onun alırdımadığı zayıf bir itirazın ardından gözlerini yumdu.

"Bir araya geldiğimizde, ben sertleşiyorum, sen yumuşuyorsun. Uçakta karşılaş-tığımızdan beri bu böyle."

"Evet," diye itiraf etti Rusty.

"Seni o zamandan beri arzuluyorum."

"Ama bana gülümsemedin bile."

"Doğru."

"Ama neden?" Rusty onun ellerini itti. "Açıkla."

"Çünkü, o zaman gerçeği görmüştüm. İkimiz ayrı dünyaların insanlarıyız. Sade-ce coğrafi açıdan değil."

"Beni arkadaşlarım gibi züppe sanıyorsun, ama değilim!"

Rusty yalvarırcasına ona baktı. "Beni de sinirlendirdiler! Çünkü, onlarda eski ha-limi gördüm. Onları, ilk karşılaştığımızda senin beni gördüğün gibi gördüm. Ama onlara ve bana karşı hoşgörülü ol. Burası Beverly Hills. Burada her şey gerçek dışı görünür. Gawrylowlar'ın kabini bile başka bir dünya gibiydi. Artık sahiden değiş-tim. Onlar gibi değilim."

"Hiçbir zaman da olmadın, Rusty. Şimdi buna eminim, ama bu senin yaşam bi-çimin. Sen benim hayatıma ait olamazsın."

Bu sözlerin doğruluyla incinen Rusty onun ellerini itti. "Hayatın, ha? Dış dünya-dan kaçarak yaşadığın hayat! Yapayalnız, tek başına! Buna hayat mı, diyorsun? Haklısın. Ben böyle yaşayamam."

Cooper'in dudaklarının kısılması hedefi vurduğunu gösteriyordu, ama Rusty bu zaferine sevinmedi.

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi Cooper. "Yatakta mükemmel uyum sağlıyoruz, ama birlikte yaşayamayız."

"Çünkü, buna gayret etmevecek kadar inatçısın!" "Evet. Bunun bir parçası ol-mak istemiyorum." Cooper ellerini açarak, lüks odayı gösterdi. "Sen züppenin tekisin." "Züppe mi?"

"Evet. Çünkü, kendini herkesten üstün görüyorsun. Bir yandan da, yaşamdaki yanlışları gördüğün için kuşkucusun. Kendini dağına kapatıp, yukarıdan bizi izli-yorsun."

"Yanılıyorsun," diye homurdandı Cooper.

"Öyle mi? Hiç sanmam. Dünya bu kadar kötüyse, neden değiştirmek için bir şey-ler yapmıyorsun? Geri çekilmekle başarılı olamazsın. Toplum seni değil, sen top-lumu dışlamışsın."

"O kadın beni terk edene kadar..."

"O kadın mı?"

Cooper'in yüzü maske halini almış, gözlerindeki ışık sönmüştü.

Rusty elini kalbinin üzerine koydu. Cooper'in duygusuzluğunun nedeni bir kadındı. Ama kimdi bu kadın?

Rusty'nin beynine binlerce soru üşüşmüştü. Cooper'in buz gibi bakışları kendisine ve ona kızgın olduğunu gösteriyordu. Rusty onun geçmişe gömmek istediği bir şeyi açığa çıkarıp, kapanmış yarasını deşmişti.

Rusty damarlarındaki kanın kıskançlıkla tutuştuğunu hissetti. Kadının biri Cooper'i yaşamını değiştirecek kadar etkilemişti.

Cooper bundan önce neşeli, huzurlu bir adamdı, mutlaka. Hala acı dolu olduğuna göre, kadın çok etkileyici olmalıydı. Cooper onu çok mu sevmiştii?

Cooper gibi bir erkeğin uzun süre kadınsız olamayacağı ortadaydı, ama ilişkileri sadece cinsellikten ibaret olmalıydı. Rusty onun hayatında başka bir kadının olabileceğini daha önce aklına bile getirmemişti.

"Kimdi o kadın?" diye sordu Rusty. "Unut gitsin."

"Onunla Vietnam'a gitmeden önce mi tanışmıştın?"

"Unut gitsin."

"Sen esirken başkasıyla mı evlendi?" "Unut, dedim, Rusty." "Ona aşık mıydın?"

"Bak, yataкта iyiydi, ama senin kadar değil, tamam mı? İkinizi kıyaslamamı istiyorsun, değil mi? Kızıl saçlı olmadığı için, senin kadar ateşli değildi. Vücudu da..."

"Yeter!"

"Göğüsleri daha iriydi, ama dokunuşlarıma senin-kiler gibi karşılık vermiyordu. Bacakları da seninkiler kadar muhteşem değildi." Cooper onun bacaklarının arasına baktı. "Sen bir erkeği tüketirsin."

Rusty hıçkırmamak için elini ağzına kapadı. İhtirasları kadar yoğun bir öfkeyle birbirlerine baktılar. Bili Carlson tam o anda içeri girdi. "Rusty?"

Rusty sıçradı. "Baba! Günaydın, Bu..." Boğazı kurumuş, elleri titriyordu. "Cooper Landry."

"Ah, Mr. Landry." İki adam el sıkıştılar.

Cooper oldukça isteksizdi. Carlson, "Sizi aratıyordum," deyince, Cooper geceyi nerede geçirdiği konusunda bir açıklama yapmadı. Carlson onun sessizliği karşısında söze devam etti. "Kızımın hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmek istiyorum."

"Buna gerek yok."

"Elbette, var. Rusty benim için her şey, demek. Siz onun için ölümle yaşam arasındaki sınırsınız. Sizi bulmamı da o istedi."

Carlson ceketinin cebinden çıkardığı zarfı Cooper'e uzattı. "Rusty size çok özel olarak teşekkür etmek istedi."

Cooper zarfı alıp içine bakınca, buz gibi, küçümseyen gözlerini Rusty'ye çevirdi.

Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirmişti. Birden, zarfı iki parça halinde yırtıp, yatağa attı.

"Aynen teşekkür ederim. Miss Carlson, anı dün gece hizmetlerimin karşılığını fazlasıyla ödediniz."

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

COOPER hisımla odadan çıkınca, Carlson kızına döndü. "Ne aksi bir adam."

Rusty, "Ona nasıl para verirsin?" diye inledi.

"Benden bunu beklediğini sanmıştım."

"Bunu nereden çıkardın? Cooper... Mr. Landry... çok gururlu bir adam. Hayatımı para için mi kurtardığını sanıyorsun?"

"Buna hiç şaşmazdım. Duyduğum kadarıyla, pek sevilmeyen biriymiş."

"Onun hakkında soruşturma mı yaptırdın?" Rusty şoke olmuştu.

"Elbette. Diğer kazazedenin o olduğunu öğrendiğimde yaptırdım. Onunla başa kalmak hiç kolay olmamalı."

Rusty onunla geçirdiği günleri hatırlayıp, "Birbirimizden farklıydık," dedi acıyla gülümseyerek. "Ama beni bırakmayıp kurtardı."

"Karşılığında alacağı ödülü düşününce, bunu yapmazdı."

"Bundan haberi bile yoktu."

"Çok zeki bir adam. Seni kurtarmak için her şeyi yapacağını sezmıştır. Belki, miktar az geldi. Sandı ğımdan açgözlü olmalı."

Rusty gözlerini kapayıp, arkasına yaslandı.

"Baba, o senin paranı istemiyor. Benden kurtulduğu için çok mutlu."

"Bu karşılıklı." Carlson yatağın kenarına oturdu. "Başından geçenlerden yararlanamamamız çok kötü."

Rusty gözlerini açtı. "Yararlanmak mı? Neden bahsediyorsun?"

"Beni dinlemeden peşin yargılara varma."

Rusty hiçbirinden hoşlanmadığı birkaç peşin yargıya varmıştı bile.

"O film işinden bahsetmiyorsun, değil mi?" Arkadaşı bundan söz ettiğinde, Rusty dehşete kapılmıştı.

Carlson kızının eline dokundu. "Böylesine ufak bir şey değil, hayatım. Sen bundan çok fazlasına layıksın."

"Nedir, öyleyse?"

"Senin en büyük sorunun dar görüşlü olman, Rusty." Babası sevgiyle çenesine dokundu. "Ağabeyin bu durumun bize getirdiği yararları hemen görürdü."

Yine Jeff! Rusty ağabeyinin lafı geçince, her zamanki gibi aşağılık duygusuna kapılmıştı. "Ne gibi?"

Carlson sabırla açıklamaya başladı. "Borsa ve emlak işinde adını zaten duyurdun. Hem de, benim adımdan yararlanmadan. Sana bazı fırsatlar yaratmama gerek kalmamıştı. Her şeyi kendin basardın."

"Sağ ol, ama nereye varmak istiyorsun, Baba?"

"Bu kentte oldukça ünlüsün." Rusty'nin başını iki yana salladığını görünce, "Doğru," diye üsteledi. "Son günlerde de adın gazetelerin manşetlerinden ve televizyon ekranlarından eksik olmuyor. Adeta bir halk kahramanı oldun. Böylesi bir reklam parayla yapılamaz. Bu felaketi yararıma çevirebiliriz."

Rusty panik içinde dudaklarını ıslattı. "Yani, uçak kazasından kurtulmamdan ticari olarak yararlanmamızı mı öneriyorsun?"

"Ne zararı olur?"

"Şaka yapıyorsun!"

Hayır, babası çok ciddiye. Halinde, duruşunda şaka yaptığını gösteren hiçbir şey yoktu. Rusty başını eğip iki yana salladı. "Hayır, Baba. Kesinlikle olmaz."

Carlson, "Hemen reddetme," dedi patronluk taslayan bir edayla. "Reklam şirketimizin birkaç fikir üret-mesini bekleyeceğim ve senin onayını almadan hare-kete geçmeyeceğim." İBabası birden gözüne yabancı gibi görünmeye başlamıştı. Yüzü, görünüşü, giyim tarzı hala aynıolan, ama ruhu ona tamamen yabancı bir adam. Rusty onu hiç tanımıyor gibiydi.

"Asla onaylamayacağım," dedi Rusty kararlı bir sesle. "O kazada beş kişi öldü, Baba. Hepsinin aileleriyle konuşup teselli ettim. Acılarından yararlanmak..." Titredi. "Hayır, Baba. Yapamam."

Bili Carlson düşünceli bir ifadeyle alt dudaklarını dişledi. "Pekala. Şimdilik bu fikri askıya alacağız. Aklına başka bir şey geldi."

Kızının elini avuçları arasına hapsetti. Sanki, Rusty'nin kontrolünü yitireceğinden korkar gibiydi. "Dediğim gibi, dün Mr. Landry hakkında kapsamlı bir araştırma yaptır-dım. Sierra Daglan'nda büyük bir çiftliği varmış."

"Bunu söylemişti."

"Etrafındaki topraklarda herhangi bir şey yapılmamış."

"Oranın güzelliği de bu, zaten. Bölge olduğu gibi korunmuş; ama bunun bizimle ne ilgisi var, anlayamadım."

"Rusty, senin neyin var?" Babasının sesi alaylıydı. "Ormanda geçirdiğin günlerden sonra bu kadar tutucu mu oldun? El değmemiş toprakları geliştirenlere karşı gösteri falan yapmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki, hayır, Baba."

Rusty babasının onu kınadığını sezmişti. Carl-son'un gülümseyişinin ardında hafif bir öfke ve sabırsızlık gizliydi. Rusty babasını hayal kırıklığına uğratmak istememesine rağmen, Cooper ile ilgili fikirlerinden caydırmak için atıldı. I

"Mr. Landry'nin arazisinde ticari girişimlere kalkışmayacağını umarım. Bunu hiç hoş karşılamayacağını bilmelisin. Seninle sonuna kadar savaşıacaktır."

"Emin misin? Ortaklığa ne dersin?"

Rusty esefle babasına baktı. "Cooper ile benim aramda mı?"

Carlson başını salladı, "Bir savaş gazisi. Bu fikre sıcak bakacaktır. Kazadan sağ kurtulup, kurtarılanlara kadar bir sürü zorluğu atlattınız. Bu felaketin pazarlan-ma gücü çok yüksek. Toplum bundan çok etkilenir."

Babası da dahil, herkes kazayı ve atlattıkları ölüm tehlikesini bir macera olarak görüyordu.

Babası onun olumsuz tepkisini fark edemeyecek kadar hayallere kapılmıştı. "Akşama kadar, orada evler inşa etme fikrine bayılacak kişilerle temasa geçebilirim. Rogers Gap'ta teleferik var, ama iyi işletilmiyor-muş. Onu ve çevresindeki yapıları modernize edebiliriz.

"Landry de işin içinde olacak, tabii. Oranın halkı bunu görünce yumuşayacaktır. Landry sevilen bir insan değil, ama halk üzerinde büyük etkisi var. Evlerin inşası devam ederken, onları satabilirsin. Milyonlar kazanırız."

Rusty'nin itirazları o kadar çoktu ki, bunları tek tek dile getirmeye uğraşmadı bile. Yalnız, bu fikir hayata geçirilmeden mutlaka durdurulmalıydı.

"Baba, Mr. Landry para kazanmakla ilgilenmiyor." Yurtuk çeki alıp, babasının suratına salladı. "Orayı vahşi, el değmemiş haliyle seviyor ve doğayla baş başa kalmaktan hoşlanıyor. Gelişimcilerin oraya el atmasına kesinlikle karşı çıkacaktır."

"Herkesin bir fiyatı vardır," dedi Carlson alayla.

"Cooper Landry'nin yok."

Carlson kızının yanağını okşadı. "Saflığına hayranım."

Bakışlarındaki ısıltı Rusty'yi ürküttü. Babası Büyük İş'in kokusunu almış gibiydi. Kapitalistlerin dünyasında babası en keskin dişli köpekbalığıydı.

Rusty babasının eline sarıldı. "Bunu yapmayacağına söz ver bana. Onu tanımtıyorsun."

"Sen tanıyor musun?" Babası gözlerini kıstı. Rusty onun elini bıraktı. Carlson bulaşıcı hastalığı varmış gibi kuşkuyla ondan uzaklaştı.

"Sana utandırıcı sorular sormadım, Rusty, ama kör değilim. Landry maço erkekliğin sembolü. Her kadının karşısında evcilleştirilmek isteyen vahşi bir hayvan gibi hissedeceği bir erkek."

Carlson kızının çenesini kaldırarak gözlerine baktı. "Sen buna kolayca kanacak bir kadın değilsin. Bu ulama duygusal bir şey duymadığını umarım. Bu büyük talihsizlik olurdu."

Babası ile farkında olmadan, Cooper'in şartlar gereği birbirlerine bağlandıkları savını öne sürmüştü. "O koşullarda, bu doğal değil mi?" diye sordu Rusty.

"Evet, ama artık koşullar değişti. Burada aptalca bir bağıllık yüzünden tehlikeye atamayacağın bir yaşamın var. Orada olanlar unutulmalı, artık"

Cooper de aynı şeyi söylemişti. Ama, hayır. Rusty, bitmedi, diye düşündü inatla. Orada olanları unutamazdı. Cooper'e olan duygulan zamanla azalmayacaktı, çünkü sadece cinsellikten ibaret değildi.

Cooper'e aşık olmuştu. Cooper artık sadece koruyucusu değildi; onun için çok daha büyük önemi vardı. Aynı da olsalar, bu değişmeyecekti.

"Endişelenme, Baba. Mr. Landry'ye karşı ne hissettiğimi çok iyi biliyorum."

Bu doğrudu. Babası bu itirafından istediği sonucu çıkarabilirdi.

"Aferin." Babası omuzuna vurdu. "Bu olayı her zamankinden güçlü ve akıllı olarak atlatacağını biliyordum. Tıpkı Jeff gibi çok akıllısın."

Rusty baldırına yapılan ilk ameliyattan bir hafta sonra evine gitti.

Yara izi eskisinden iyi görünmüyordu; ama doktor birkaç ameliyattan sonra hiç fark edilmeyeceğini söylemişti.

Bacağındaki çok hafif sızı dışında, kendini çok iyi hissediyordu. Artık bandaj yoktu. Doktor bacağını açıkta bırakıp, koltuk değnekleriyle yürümesini iste misti.

Rusty kazanın ardından kaybettiği birkaç kiloyu almıştı. Her gün birkaç saat yüzme havuzunun kenarında güneşlenip, teninin bronzluğunu geri kazanıyordu.

Arkadaşları sözlerinde durmuşlar. Rusty gidemediği için güzellik salonunu ayağına getirmişlerdi. Bir kuaför saçlarına bakım uygulayıp yeniden parlamasını sağlarken, bir manikürcü tırnaklarını tekrar biçimlendirmişti.

Manikürcü kupkuru, kızarmış ellerine bakım yaparken, Rusty elleriyle yıkadığı çamaşırları hatırlamıştı. Onların rüzgarda kuruyup kurumayacaklarını beklemek bir meydan okuma gibiydi. Bu hiç de kötü sayılmazdı. Hem de hiç. Her şeyi gereğinden fazla iyimserlikle mi görüyordu, yoksa?

Bu pek çok açıdan geçerli olabilirdi. Cooper'in öpücüklerinin dünyasını sarstığı, kollarıyla fısıltılarının gecenin en karanlık saatlerini aydınlattığı da mı hayaldi? Öyleyse, neden her gece onun yakınlığıyla sıcaklığını arayarak uyanıyordu?

Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Arkadaşları onu neşelendirip güldürmek için getirdikleri hediyelerle her gün ziyaret ettiği için yalnız sayılmazdı, ama ruhu hiç olmadığı kadar yalmızdı.

Kazadan sonra eski neşesini yitirdiği için, herkes onun adına endişeleniyor, ama getirdikleri en ünlü marka çikolatalarla, kentin en tanınmış lüks restoranlarının onun damak zevkini çok iyi bilen baş aşçılarına onun için özel olarak hazırlattıkları yemekler bile neşesini yerine getirmeye yetmiyordu.

Çok boş zamanı olmasına rağmen, boş durmuyor du. Babasının kehaneti doğru çıkmış, kazadan sonra kentin en ünlü emlakçı-borsacılarından biri olmuştu. Kentte bir şeyler alıp satmak isteyen herkes onu arıyor, her an değişen piyasa Trentleri hakkında önerilerini soruyorlardı.

Aralarında televizyon ve sinema yıldızlarının da bulunduğu müşterileriyle yaptığı konuşmalar yüzünden kulakları sızlar olmuştu. Bu kadar büyük müşteri listesi eskiden başını döndürürken, şimdi adlandırı-madığı ve yenemediği bir bıkkınlığa yol açıyordu.

Babası artık Rogers Gap ile ilgili planlarından bahsetmiyordu. Rusty konunun bir daha açılmamak üzere kapandığını düşünmeye başlamıştı. İyileşmesini görmek için her gün uğruyordu, ama Rusty asıl niyetinin işi tekrar gündeme getirmek için uygun zamanı kollamak olduğuna emindi.

Babası gittikçe öfkelenmeye, sabırsızlanmaya başlamıştı. Ağzının iki yanındaki çizgiler daha derinleşmiş, neşesi gittikçe zoraki görünür olmuştu. Rusty bu yüzden, iyileşme dönemini olabildiğince uzatıyordu. Kendini tamamen iyi hissedene kadar ofisine dönmeyecekti.

O gün öğleden sonra kapı çalınca, bıkkınlıkla homurdandı. Babası o gün bir randevusu olduğu için gelemeyeceğini söyleyince, Rusty çok sevinmişti. Babasını sevmesine rağmen, ziyaretleri bıktırıyordu. Belli ki, babasının randevusu iptal edilmiş, Rusty'nin evde kafa dinleme ümidi suya düşmüştü.

Koltuk değneklerine dayanıp sekerek kapıya yürüdü. Üç yıldır oturduğu bu California tarzı küçük beyaz ev kayalık bir yamaca yaslanmış, rengarenk begonvillerle çevrelenmişti. Kapıyı açtı.

Cooper hiçbir şey söylemedi. Rusty de öyle. Upuzun bir an bakıştıktan sonra, Rusty çekilip ona yol verdi. Cooper onun kapıyı kapamasını izledi.

"Merhaba," dedi Rusty.

"Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" "Bacığın nasıl, diye bakmaya geldim." Rusty onun görmesi için bacağına biraz kaldırdı

ca, Cooper, "Henüz iyileşmemiş," dedi. "İyileşecek."

Cooper kuşkuyla ona bakınca Rusty, "Doktor garanti verdi," diye üsteledi.

Cooper üzerinde durmayıp, etrafına bakındı. "Çok güzel bir evin var."

"Sağ ol."

"Benimkine benziyor.", "Sahi mi?"

"Benimki daha kaba döşenmiş, ama benziyor. Bütün yük odalar, bir sürü pencere."

Rusty ilk şoku atlattı. Sağlam dizi titriyordu. Kendini toparlayınca, Cooper'e onu izlemesini işaret etti. "Bir şey içmek ister misin?" "Alkolsüz bir şey olsun."

"Limonata?" "Tamam."

"Hemen hazırlarım." "Zahmet etme."

"Zahmet olmayacak. Ben de susamıştım." Rusty mutfağa giderken, Cooper de peşinden geldi. "Yardım edeyim."

"Gerek yok. Kendim idare etmeye alıştım." Rusty gülümseyerek ona dönünce, Cooper'in ba-caklarına baktığını gördü.

O gün kimsenin gelmeyeceğini düşündüğü için, kot bir şortla, uçlarını belinde bağladığı bir gömlek giymiş, saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmıştı.

Onun kusursuz, pürüzsüz bacaklarına bakarken yakalanan Cooper huzursuzca kııldadı. "Acıyor mu?"

"Ne?"

"Bacağıın."

"Oh, hayır. Zaman zaman. Henüz koltuk değnek-siz yürüyüp, araba kullanacak durumda değilim." "İşine döndün mü?"

Rusty başını iki yana salladı. "İşimi evimde telefonla yürütüyorum. Sayemde telefon servisi oldukça meşgul."

Rusty limonata konsantresini buzdolabından çıkardı. "Eve dönünce çok meşgul-dün, herhalde?"

Rusty limonataya soğuk soda eklerken birazı eline sıçrayınca, elini ağzına götürüp yaladıktan sonra, soru dolu bakışlarla Cooper'e döndü.

Cooper şahin gibi bakışlarla her hareketini izliyordu. Bakışları şimdi dudaklarında-ydı. Rusty raftan bardak alırken elleri titriyordu.

"Evet, meşguldüm."

"Döndüğünde çiftliği nasıl buldun?"

"İyi durumdaydı. Komşulardan biri sürülerime bakmış."

"Ne iyi komşu."

Rusty bütün gayretine rağmen sesinin çatlak çıkmasını engelleyememişti. Hava çok nemliydi ve rahat soluk almasını engelleyecek kadar yoğundu. "Çiftlikte insanların yok mu?"

"Geçici eleman çalıştırıyorum. Böylesi daha iyi." "Etrafında insan istemiyorsun, değil mi?" "Evet."

Rusty içini saran yoğun umutsuzluğu yenmek için başka konuya geçti. "Kayak yapıyor musun?" "Bazen. Sen?"

"Eskiden yapardım." Rusty bacağına baktı. "Bu sezonu evde geçireceğim." "Sanmam. Kırık yok." "Belki."

Söyleyecekleri burada bitmiş gibiydi. Konuşmayı kesip deminden beri yapmayı istedikleri şeyi gerçekleştirerek birbirlerini izlemeye başladılar. Cooper saçlarını biraz kestirmişti. Rusty onun saçlarının hafifçe uzun olmasından hoşlanıyordu. Tıraş olmuştu, ama bıyığı yine yerindeydi. Alt dudağı hala sert, acımasız bir karakteri yansıtıyordu. Ağzının iki yanındaki çizgiler yüzüne iyice erkeksi bir hava vermişti. Bu çizgilerin derinleşmesinin nedeni neydi, acaba? Kıyafeti son moda değildi, ama Rodeo Drive'deki herkesin dikkatini çekecek nitelikteydi. Kot pantolonu erkeksi fiziğini büsbütün vurgulamış, sıvıdığı gömleği güçlü kollarını açığa çıkarmıştı. Rusty onun bacaklarının birleştiği yerdeki kabarıklığı görünce midesinin kasıldığını hissetti. Cooper kahverengi montunu sandalyenin arkasına astığı yerde unutmuştu. Birkaç adım yakınında, ama binlerce ışık yılı uzağındaki kadından başka her şeyi unutmuş gibiydi. Bakışlarıyla Rusty'yi soyuyordu, adeta. Rusty tenninin alev aldığını sandı. Cooper'in bakışları şortun paçalarının hızında durduğunda, alevler Rusty'nin her yanını sarmıştı.

Cooper bakışlarını yüzüne çevirince, orada kendisininkinden az olmayan bir ihtiras gördü. Bakıştan mıknaş gibiydi. Rusty gözlerini ondan ayırmadan yaklaştı. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Cooper inleyerek, başını onun göğüslerinin arasına gömdü. "Rusty, kahretsin, senden uzak duramadım."

Rusty gözlerini yumdu. Başını bu garip adama duyduğu aşka yenilgiye eğerken, adını fısıldadı.

Cooper ona sarılıp, yüzünü göğüslerinin arasındaki çukura sürttü. Rusty'yi sıkıca tutuyordu.

Rusty, "Seni özledim," diye itiraf etti boğuk bir sesle. Cooper'in aynı itirafı yapmasını beklemiyordu. Ona sarılışı aynı duyguyu paylaştığının sessiz itirafıydı. "Sanki yanımdaymışsın gibi hissedip, sonra öyle olmadığını fark ediyorum." "Çok güzel kokuyorsun." Cooper ağzını açarak, göğüslerinin iç kıvrımlarını hafifçe dişlemeye başladı. Rusty onun saçlarını öptü. "Sende de dağların kokusu var."

"Ben..." Cooper onun gömleğinin belindeki düğümü çözmeye uğraştı. "Sadece..." Gömleği iki yana açtı. "Bir öpücük almak istiyorum." Dudaklarını Rusty'nin sutyenden taşan göğüslerinin üst kısımlarına bastırdı.

Rusty inleyerek sırtını geriye bükte. Koltuk değneklerini bırakıp, onun saçlarını kavramak istiyordu. Cooper'in dudakları sutyenin ince kumaşı üzerinden göğüs uçlarına kaymıştı.

Rusty'nin gırtlığından hıçkırığa benzer bir ses yükseldi. Ellerini kullanamamak onu çileden çıkarıyordu. Bu çaresizlik aynı zamanda çok güçlü bir afro-dizyak gibiydi.

Cooper sutyenin kopçasını açıp, gömlek kollarının izin verdiği ölçüde indirdi. Önce gözlerini doyurup, sonra dikleşmiş, pembe uçlarından birini dudaklarıyla kavradı. Emiyor, dilinin ucuyla yalıyor, bıyığıyla kuruluyordu. Rusty onun adım sayılamaktaydı.

Cooper, "Bana ne istediğini söyle," dedi boğuk bir sesle.

"İstiyorum."

"Bana sahipsin, işte. Başka?"

"Sana dokunmak, dokunulmaja istiyorum."

"Nerene?"

"Cooper..."

"Nerene?"

"Neresi olduğunu biliyorsun," diye inledi Rusty.

Cooper onun şortunu aşağı indirince, incecik külotun bacaklarının arasındaki tüylü üçgeni saklaya-madığını gördü. İhtirası gülümsemesini engellemiştir. Külotu da aşağı indirip, dudaklarını ona yaklaştırdı.

Rusty'nin bütün gücü tükenmişti. Koltuk değneklerini yere bırakıp, düşmemek için Cooper'in omuzlarına tutundu. Cooper önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Kadınlığını ayırıp diliyle dokunduğunda, Rusty bağırarak için dudağını dişledi. Cooper onu doruğa çıkardıktan sonra da durmadı. İkincisinde de. Rusty'nin gücü tamamen tükenince de durmadı.

Sonunda ayağa kalkıp, onu kucığına aldı. "Yatak odan ne tarafa?" Yüzündeki o soğuk, uzak ifade yerini, Rusty'nin aşk olduğunu umduğu güçlü bir duygunun ısıltısına bırakmıştı. Rusty eliyle doğru yönü işaret edince, Cooper odayı kolayca buldu. Rusty'nin son günlerde zamanının çoğunu geçirdiği odanın sıcak atmosferini çok beğenmişti. Onu dikkatle yere bırakıp, yatak örtüsünü açtı.

Rusty yatağa oturup, onun banyoya gidişini izledi. Birkaç dakika sonra ıslak bir havluyla döndüğünde, bakışları çok şey anlatıyordu. Rusty onun karşısında çırılçıplak durmaktan hiç utanmıyordu.

Cooper ıslak havluyla onun kollarını, omuzlarını, boynunu; sonra sırtüstü yatırıp koltuk altlarını ovdu. Rusty'nin boğazından zevk dolu mırıltılar yükselince, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Havluyu göğüslerine kaydırıp, uçlarının dikleşmesini zevkle izleyip, tenindeki kızartıya dokundu. "Her seferinde üzerinde izimi bırakıyorum. Üzgünüm."

"Ben değilim."

Cooper'in yakıcı bakışları karnına kaymıştı. Tenini yaladıktan sonra, havluyla sildi. Yaraya dikkat ederek bacaklarına da aynı işlemi uyguladı. "Arkanı dön."

Rusty dediğini yapınca, Cooper ağır ağır sırtını ovdu. Poposuna inince, Rusty iç çekti. "Asıl iç çekmesi gereken benim." "Ne duruyorsun?"

Cooper iç çekip, bacaklarının arkasını da aynı yavaşlıkla sildi. Tekrar yukarı çıkarken, dizlerinin arkasında oyalandı. "Gevşe biraz." Cooper soyunmaya başladı.

"Söylemesi kolay. Biraz önce baştan aşağı okşa nan sen değildin."

"Hazır ol. Dahası var."

Rusty onun boylu boyunca arkadan üzerine uzanmasına hazır değildi. Teninde Cooper'in tüylerini hissedince, solğunu hızla içine çekti. Cooper bacaklarını bacaklarının arasına almıştı. Erkekliği poposunun tam ortasına sürünüyordu. Arzuyla sertleşmişti ve kadife kaplı çelik gibiydi.

Cooper avuçlarını onunkilere yapıştırıp, parmaklarını kenetledi. Burnuyla atkuyruğunu itip, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Seni arzulamaktan, hiçbir şey yapamaz oldum," diye fısıldadı Cooper. "Çalışmıyorum, uyuyamıyorum, yiyemiyorum. Çiftlik artık benim için bir kaçış yeri değil. Her yerde yüzünü görüyorum."

Cooper yukarı doğru bir hamleyle iyice üzerine yerleşti. "Seni içimden atacağımı sandım, ama boşuna. Bir seferinde, Vegas'ta bir fahişe buldum, ama otel odasına gittiğimizde, sadece ona bakıp içerek bir şey hissetmek istedim. Bu da işe yaramadı. Sonunda, benden kendim kadar nefret etmemesi için onu gönderdim."

Cooper yüzünü onun ensesine gömdü. "Seni kızıl saçlı büyücü. Orada bana neler yaptın? Sen o muhteşem dudakların ve ipeksi teninle karşıma çıkana kadar her şey yolundaydı. Artık hayatımın bir önemi kalmadı. Bütün hissettiğim, duyduğum, dokunduğum, kokladığım, tattığım sensin. Sensin."

Cooper onu sırtüstü çevirip altına mıhlarken, dudaklarına kapandı. Dili ağzına kaymıştı. "Sana sahip olmalıyım. Şimdi."

Vücutlarını kaynaştırmak istercesine dizlerini ayı rıp uzun ve seri bir hareketle içine girerken, zevkle inleyip, başını Rusty'nin göğsüne dayadı. Sıcak soluğu Rusty'nin göğüs uclarının hemen tepki vermesine neden olmuştu. Cooper onları diliyle sevmeye koyuldu.

Rusty ellerini onun sırtında ve kalçalarında gezdirirken, ateşini içinde hissediyordu. Cooper'i kalçalarından kavrayarak iyice içine çekti. Dudakları tekrar birleşirken, Cooper'in öpüşü cinsel birleşmeyi canlandırıyordu.

Rusty onun bu erkekçe güç gösterisi karşısında kendini hapsolmuş değil, aksine, uçacak kadar güçlü hissediyordu. Cooper'e sadece vücudunu değil, yüreğiyle ruhunu da açmıştı. Her şeyiyle ona duyduğu aşkı itiraf ediyordu. Cooper bunu bilmeli, hissetmeliydi.

Cooper'in her hamlede adım sayıklaması, duygularını gösteriyordu. Sesi ihtirastan boğuklaşmıştı. Rusty onun son anda geri çekilmeye hazırlandığını fark etti. "Hayır!"

"Evet, Rusty. Evet."

"Seni seviyorum, Cooper." Rusty ayak bileklerini onun belinde kenetledi. "Seni istiyorum. Her şeyinle."

"Hayır." Cooper'in sesinde acıyla zevk birbirine karışmıştı.

"Seni seviyorum."

Cooper başını geriye atıp, ruhunun derinliklerinden gelen bir inlemeyle doruğa ulaşırken, onu seven kadını tohumuyla doldurdu.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

COOPER baştan aşağı ter içindeydi. Rusty'nin üzerine çökerken, Rusty sevgiyle ona sarıldı.

Cooper'in solukları sonunda normale döndüğünde, birbirlerinden ayrılmak için bir harekette bulunmadılar. Cooper sırtüstü yattı. Gözleri kapalıydı.

Rusty onun yüzüne sevgiyle bakarken, kapıya girdiği andan beri ağzının iki yanındaki çizgilerin hafiflemiş olduğunu gördü.

Başını Cooper'in göğsüne dayayıp, elini karnına kovdu. "Geri çekilmek istediğin sadece ben değilim, değil mi?"

"Hayır."

"Sadece hamile kalmamdan çekindiğin için değildi."

"Hayır."

"Neden O şekilde sevişiyordun?" Rusty onun gözlerine baktı. Korkusuz Cooper yanında çıplak, savunmasız yatan, ona tutkun kadından korkuyordu. Rusty bunun nedenini anlayamadı.

"Neden kendine bu şekilde hâkim oluyordun?"

Cooper tavana baktı. "Bir kadın vardı." Ah, şu kadın, diye düşündü Rusty.

"Adı Melody'ydi. Vietnam'dan döndüğümde tanışmıştık. Aklım karmakarışık. Öfkeliydim. O hayalımı düzene sokmamı sağlamıştı. Ben üniversiteyi bitirince evlenecektik. Her şeyin iyi gittiğini sanıyordum. Bir süre için öyleydi."

Gözlerini kapaması, hikayenin en zor kısmına geldiğini gösteriyordu. "Hamile kalmıştı. Benim haberim olmadan bebeği almıştı." Cooper yumruklarını sıkarken, çenesi denetleyemediği bir öfkeyle kasılmıştı. Birden dönünce, Rusty korkuyla yerinden sıçradı.

"Bebeğimi öldürdü. Tanık olduğum onca ölümden sonra, o..." Soluklan o kadar sıklaşmıştı ki, Rusty onun kalp geçireceğinden korkup, elini sevgiyle göğsüne koydu. "Çok üzgünüm, sevgilim. Gerçekten, çok üzuldüm."

Cooper'in solukları yeniden normale döndü. "Evet."

"Ona hala çok kızgın olmalısın."

"Önce, evet. Sonra, nefretim kızgınlığımı yendi. Ona pek çok şey itiraf etmiştim. Hislerimi çok iyi bili-yordu. Ona esir kampını ve orad olanları anlatmamı istemişti." "Ve güvenini kötüye kullandı."

"Kötüye kullandı ve ihanet etti." Cooper parmağıyla onun yanağından süzülen gözyaşlarını kuruladı. "Ona her şeyi anlatıp ağlarken, beni kollarında tutardı. Arkadaşlarımla ölümlerini anlatırken..." Sesi bo-guklaşıp hafifledi.

"Ona kaçarken ve kurtarılanlara kadar yaşadığım ce hennemi, tekrar yakalanmamak için çürüyüp koku çesetlerin arasında nasıl ölü taklidi yaptığımı anlattım..."

"Cooper, sus." Rusty ona sarıldı.

"Ama o bebeğimizi öldürdü. Bebeklerin paramparça olduğunu gördüğümü ve kurtulmak için bazıları kendim öldürmek zorunda kaldığımı anlattıktan sonra..."

"Şş, şş. Sus." Rusty onun başını göğsüne dayarken, gözleri yaşlarla dolmuştu. Cooper'in acısını yüreğinde hissediyor, bu acıyı ondan almak istiyordu. Başına bir öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm, sevgilim. Hem de çok."

"Melody'yi terk edip dağlara yerleştim ve çiftlikle sürüleri satın aldım."

Ve yüreğinin etrafına bir zırh ördün, diye düşündü Rusty acıyla. Cooper'in insanlardan neden kaçtığını şimdi anlıyordu. Önce, hatasını kabul etmeyen ülkesi, sonra da sevip güvendiği kadın tarafından ihanete uğramıştı. "Bu yüzden başka bir kadını hamile bırakmak istemiyordun."

Cooper gözlerine baktı. "Seninle karşılaşana kadar. Seni doldurmaktan kendimi alamadım." Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. "Sonsuza kadar sürmesini istedim."

Rusty gülümseyerek, hafifçe onun parmağını ısırdı. "Öyle gibiydi."

Cooper küçük bir çocuk gibi gülümsedi. "Sahi mi?"

Rusty güldü. "Sahi."

Cooper elini onun bacaklarının arasına kaydırdı.

"Bu kez sende çok özel bir iz bıraktım. İçinde benden bir parça taşıyorsun." Tekrar öpüştüler.

"İstedğim de buydu. Bu sefer beni bırakmana izin vermeyecektim."

"Ya?" Cooper'in gözlerinde kendini beğenmiş bir ışıltı belirdi. "Ne yapacaktın, peki?" "Seninle sonuna kadar savaşacaktım. Seni çok istiyorum. Her şeyinle."

Cooper onun alt dudaklarını dişlerinin arasına alıp, diliyle yaladı. "En sevdiğim yönlerinden biri de..." "Evet?"

"Her zaman biraz önce çılgınca..." Cooper gerisini seksi bir sesle kulağına fısıldadı.

"Cooper!" Rusty kızmış gibi doğrulup, ellerini kalçalarına koydu.

Cooper güldü. Kahkahasının içtenliği o kadar mutluluk vericiydi ki, Rusty oyunu sürdürdü. Cooper'in kahkahasında eski kuşkuculuğundan eser yoktu. Rusty yaz güneşi gibi bu sese sarınmak istedi. Cooper Landry'yi güldürmüştü. Bu küçük bir zafer değildi. Son yıllarda çok az insan bu adamı yürekten güldürmüş olmalıydı.

Cooper onu taklit etti. "Cooper!" Rusty şakacıktan onun kalçasını çimdikledi. "Hey, bu kadar muhteşem bir adam olman benim suçum değil."

Cooper onun dudaklarını okşadı. "Dudaklarının bu kadar güzel olması ve göğüslerinin salınması da benim suçum değil."

Cooper göğüslerinden birini avuçlarken, Rusty,

"Salınması mı?" diye sordu.

"Hımm. Uçlarının hep dik ve hazır olması kimin suçu?"

"Aslında, senin suçun."

Cooper gülümseyerek göğüs ucunu parmakları

nın arasına alıp okşamaya başladı. "Neye hazır olması?" diye sordu Rusty.

Cooper diliyle bunu kanıtlamaya koyuldu. Rusty içini saran ihtirasla iç çekip, Cooper'in başını uzaklaştırdı. Cooper sırtüstü yatağa itilmesini şaşkın gözlerle karşıladı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu kez ben seninle sevişeceğim." "Biraz önce seviştin, ya."

Rusty başını iki yana salladı. "Sen benimle seviştin."

"Ne fark var?"

Rusty dişi bir kaplan gibi gülümseyip, yanına

uzandı. "Bekle ve gör."

Çok sonra, sevişme ertesinin tatlı yorgunluğuy-

la birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. "Sadece sokak fahişelerinin bunu doğru yaptığını sanırdım." Cooper onun adını sayıklamaktan bitkin düşmüş, sırtını okşayacak gücü zor buluyordu. "Doğru mu yaptım?"

Cooper gözlerini açıp, göğsüne yatmış olan kadına baktı. "Bilmiyor musun?"

Rusty başını iki yana sallarken, gözlerinde yoğun bir aşk vardı.

"Bunu ilk kez mi..." Rusty sessizce başını salladı. Cooper ılık gibi bir küfür savurup, Rusty'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Harikaydın. Tek kelimeyle harika."

Uzun bir sessizliğin ardından Rusty, "Nasıl bir ailen vardı?" diye sordu.

"Aile?" Cooper düşüncelerini toparlamaya çalışırken, bacağına onun sağlam bacağına sürüyordu. "O kadar zaman oldu ki, hatırlamakta zorluk çekiyorum. Babam hakkında tek hatırladığım, bir satıcı olduğuydu. İşi yüzünden ağır bir kalp krizi geçirip öldü. O zaman ilkokuldaydım.

"Annem zamanından öldüğü için onu hiç affetmedi. Sanırım, başına kaldığım için bana da kızıyordu. Onun için yükümlülükten başka şey değildim. Bizi geçindirmek için çalışmaya başlamıştı."

"Tekrar evlenmedi mi?"

"Hayır."

Annesi oğlunu bunun için de suçlamış olmalıydı. Rusty yavaş yavaş durumu halinde canlandırmaya başlamıştı. Cooper sevgisiz büyümüştü. Kendisine uzanan sevgi dolu elleri ısırmasına şaşmamak gerekirdi. Cooper insanların sevgi ve şefkat göstereceklerine inanmıyordu. İlişkilerinde sadece acı, hayal kırıklığı ve ihanet bulmuştu.

"Liseyi bitirince Deniz Kuvvetleri'ne katıldım. Annem Vietnam'daki ilk yılmda öldü. Göğüs kanseri. Son ana kadar doktora gitmeyecek kadar ınatçıydı."

Rusty onun çenesini okşarken, sevgisiz büyüyen, yalnız çocuğa karşı yoğun bir sevgiyle doluydu. Onunla kıyaslandığında kendisi çok mutlu bir çocukluk geçirmişti.

"Benim annem de öldü."

"Sonra da ağabeyini kaybettin."

"Evet. Jeff."

"Bana ondan bahset."

"Harika bir insandı." Rusty sevgiyle gülümsedi. "Herkes onu severdi ve ondan etkilenirdi. Bir liderin karakterine sahipti. Elinden her şey gelirdi."

"Sana hep böyle söylenmişti."

Rusty hızla başını kaldırdı. "Bu da ne demek?"

Cooper kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Baban onu her zaman sana örnek olarak göstermiyor mu?"

"Jeff emlak ve borsa işinde parlak bir gelecek vaat ediyordu. Babam aynı şeyi benim için de istiyor."

"İstedığı senin geleceğin mi, yoksa ağabeyin için kurduğu hayallerin gerçekleşmesi mi?" Rusty onu itip, bacaklarını yataktan sarkıttı. "Ne demek istediğini anlamadım."

Cooper onu saçlarından yakalayarak, ayağa kalkmasını engelledi. "Bal gibi anladın, Rusty. Anlattıkların, babanın senin Jeff'in yerini almanı istediğini gösteriyor."

"Babam sadece benim için en iyisini ister."

"En iyisi olduğunu sandığı şeyi. Çok güzel, zeki bir kadın, sevgi dolu bir evlat-sın. İşinde çok başarılısın. Bu baban için yeterli değil mi?"

"Hayır! Yani, evet, elbette yeterli. Benim yeteneklerimi sonuna kadar değerlendirmemi istiyor."

"Ya da, Jeff gibi olmanı." Cooper onu omuzlarından yakaladı. "Great Bear Lake'ye yaptığınız o av gezisi, örneğin."

"Bunun benim fikrim olduğunu söylemiştim sana"

"Neden kendini oraya gitmeye zorunlu hissettin, peki? Neden babanla Jeff'in geleneklerini sürdürmek istedin? Babanı memnun etmek istiyordun."

"Bunda ne kötülük var?"

"Hiç. Sadece bir fedakarlık ve sevgi gösterisi olsaydı, tabii. Babana Jeff kadar mükemmel olduğunu kanıtlamak istedin."

"Ve başarılı olamadım."

"Anlatmak istediğim de bu!" dedi Cooper. "Avcılıktan hoşlanmıyorsun. Bu, neden bir başarısızlık olsun?"

Rusty ondan kurtulup ayağa fırladı. "Anlamıyorsunuz!"

"Haklısın. Neden babanı olduğun gibi hoşnut edemediğini anlayamıyorum. Tamam, oğlunu zamansız, trajik biçimde kaybetti, ama hala bir kıızı var ve onu bambaşka bir kalıba sokmaya uğraşıyor. İkinizde de Jeff saplantısı var. Onun da kusursuz olmadığına eminim."

Rusty parmağını suçlarcasına onun yüzüne salladı. "Başka insanların saplantılarından söz edene bak! Sen de kendi acına saplanıp kalmışsın. Umutsuzluğun sana zevk veriyor."

"Saçmalık bu."

"Haklısın. İnsanların arasına karışmaktansa, dağında yalnız kalmayı yeğliyorsun. İnsanlardan korkuyorsun, değil mi? Çünkü, birisi senin aslında sert, soğuk, duygusuz bir adam olmadığını anlayabilir."

"Tatlım, ben sevgi umudumu uzun zaman önce yitirdim."

"Bu neydi, öyleyse?" Rusty yatağı gösterdi.

"Seks." Cooper bu kelimeyi olabildiğince kirleterek söylemişti.

Rusty içini saran acıya rağmen, başını gururla kaldırdı. "Benim için değil. Seni seviyorum, Cooper." "Öyle söyledin." "Bana inanmıyor musun?" "Hayır. Sevgi, diye bir şey yoktur." "Yanılıyorsun, var." Rusty son kartını oynadı. "Kaybettiğin çocuğunu hala seviyorsun." "Kapa çeneni."

"Hala acı çekiyorsun ve savaşta ölen arkadaşlarını hala seviyorsun."

"Rusty..." Cooper tehditkar bir ifadeyle ona yaklaştı.

"Annenin hayatını sevgisizce nasıl harcadığını bile bile, aynı hatayı yapacak mısın?"

"Senin gibi, başkası, olmaya çalışmaktan iyidir." Aralarındaki düşmanlık elle tutulur hale gelmişti. Kapının çaldığını önce duymadılar. Bili Carlson kızına seslendiğinde, yalnız olmadıklarını fark ettiler.

"Geliyorum. Baba!" Rusty yatağa oturup telaşla giyinmeye başladı.

"Her şey yolunda mı? Kapının önündeki eski araba kimin?"

"Geliyorum, Baba."

Cooper ondan daha sakin hareketlerle giyinirdi. Bu gibi durumlara alışkın mıydı, acaba?

Giyinince, Cooper ayağa kalkmasına yardım edip koltuk değneklerini uzattı. Koridora çıkarken, Rusty saçlarının dağınıklığını ve cinselliğin kokusunu üzerinde taşıdığını fark ederek oturma odasına girdi.

Huzursuzca odayı arşınlamakta olan babası Cooper'i görünce gerginleşti. Kınayan bakışları kızına çevrildi "Seni görmekten yapamadım."

'Sag ol, baba, ama her gün uğramana gerek yok.'

"Görüyorum."

"Şey... Mr. Landry'yi tanıyorsun."

İki adam birbirlerini tartan bakışlarla soğukça se-lanılaştılar. Rusty konuşamayacak kadar utanç içindeydi. Gergin sessizliği Carlson bozdu. "Bu buluşma iyi oldu. İkinizle konuşmak istediğim bir şey var. Oturalım mı?"

Rusty kızardı. "Tabii. Şey, Cooper?" Cooper bir an duraksayıp, rahat koltuklardan birine oturdu. Bu hali Rusty'nin sinirini bozmuştu. Cooper babasını tıpkı Gawrylowlar'a baktığı gibi kuşkuyla süzüyordu. Rusty huzursuz oldu. Gawrylowlar ile babası arasında nasıl bir benzerlik olabilirdi? "Ne konuşacaktın, Baba?"

"Sana birkaç hafta önce bahsettiğim arazi işi hakkında."

Rusty soluksuz kaldığını hissetti. Yüzü bembeyaz olurken, avuçları ter içinde kalmıştı. "Bu konuyu kapamıştık."

Carlson neşeyle kıkırdadı. "Yanılıyorsun. Yatırımcılar bazı fikirleri kağıt üzerinde şekillendirdiler. Bunları Mr. Landry'nin onayına sunmak istiyorlar."

"Biriniz bana neler döndüğünü anlatmayacak mı?"

"Hayır," diye atıldı Rusty.

"Tabii." Carlson kızının itirazına aldırmadan duruma el koyup, Rogers Gap'ı lüks bir kayak merkezi haline getirme planını anlattı. "Birkaç yıl sonra orada Kış Olimpiyatları bile düzenleyebiliriz?" Gülümsedi. "Evet, fikrini? nedir?"

Gözünü kırpmadan onu dinlemiş olan Cooper ayağa kalkıp aşağı yukarı gezinmeye başladı. Carlson kızına göz kırptı. "Fikrim ne mi?" diye tekrarladı Cooper.

"Evet," dedi Carlson kendinden emin bir edayla. Cooper doğruca gözlerine baktı. "Saçmaladığınızı, ve fikrinizin berbat olduğunu düşünüyorum." Sesi bomba gibi patlamıştı. "Kızımız da öyle." Rusty'ye onu taş a çeviren bir bakış fırlatıp, ardından kapıyı çarpmaya bile gerek duymadan evden fırladı. Bir an sonra otomobilinin lastik sesleriyle uzaklaştı.

Carlson homurdandı. "Onun hakkında yanılma mışım."

Rusty acısının hiç geçmeyeceğini biliyordu. "Bundan daha çok yanılmazdın, Baba."

"Çok kaba bir adam."

"Dürüst."

"Hırslı olmayan, nezaketten habersiz biri." "İki yüzlü değil."

"Ahlaki değerlere sahip olmadığı da ortada. Senin korunmasız olmandan yararlandı."

Rusty hafifçe güldü. "Kimin kimi yatağa çektiğine emin değilim, ama beni zorlamadığını biliyorum."

"Demek, sevgilisiniz?"

Rusty, "Artık değil," dedi ağlamaklı bir sesle. Cooper onun tarafından da ihanete uğradığını, Rusty'nin onu kandırmak için yatak taktiklerinden yararlandığını sanıyordu. Sevgisinden emin olmadığı için onu asla bağışlamayacak.

"Bütün bu zaman boyunca onun aşığı mıydın?"

Yirmi yedi yaşında olan Rusty özel hayatı hakkında babasına hesap vermek zorunda değildi, ama ne önemi vardı artık? Bütün enerjisini, yaşama gücünü yitirmişti. "Kanada'dayken, evet. Hastanede beni ziyarete geldikten sonra evine döndü, ve bugüne kadar görüşmedik."

"Demek, sandığımdan daha sağduyu sahibiymiş. İkinizin asla birlikte yaşayamayacağını anlamış. Bütün kadınlar gibi, olaya pembe gözlüklerle bakıyorsun. Bunu atlattığını sanıyordum."

"Yanılmışsın, Baba. Ben bir kadını ve cinsimin bütün özelliklerini taşıyorum."

Babası ona sarılınca, Rusty koltuk değneklerini bırakmadı. Babasının ona karşılık vermediğini anlamamasını diliyordu. "Mr. Landry seni yine huzursuz etmiş. Senin hakkında söyledikleri çok çirkin. Onsuz çok daha iyi olacaksın, Rusty. İnan bana."

"Yine de, bu olav işten vazgeçmemiz anlamına gelmez. Onun karşı çıkmasına rağmen, planlarımızı yürürlüğe koyacağım."

"Baba, yalvarırım..."

"Şş. Bu gecelik konuyu burada bırakalım. Yarın kendini çok daha iyi hissedersin. Duygusal bir sarsıntı içindesin. Kazadan hemen sonra ameliyat olman yanlış. Yakında kendine gelip, eski Rusty olacaksın. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına eminim."

Rusty'vi alından öptü. "İyi geceler. Su teklifi bir oku." Çantasından çıkardığı dosyayı manava bıraktı. "Yarın uğrar, fikrini öğrenirim."

Rusty babasını uğurladıktan sonra banyoya gidip, uzun bir köpük banyosu yaptı. Kurulanıp vücuduna pudra sürdükten sonra bile Cooper'in kokusu hala üzerindeydi.

Bacaklarının arası tatlı tatlı sızlıyordu. Göğsünün üzerindeki kızarıklık kaybolmamıştı. Dudakları hala şişkindi. Her yalayışında Cooper'i tadıyordu sanki.

Yatağı hiç olmadığı kadar büyük ve boş göründü gözüne. Çarşaflarda hala Cooper'in kokusu vardı. O gün paylaştıkları zevk dolu anlar tek tek canlandı hayalinde. Cooper'in aşk fısıltıları kulaklarında çınlıyordu.

Rusty onun özlemiyle yanıyor, bundan sonra günleriyle gecelerinin şimdiki gibi bomboş, mutsuz geçeceğini biliyordu.

Bir mesleği vardı. Babası, bir sürü arkadaşı, sosyal faaliyetleri vardı, ama bunlar içindeki boşluğu doldurmaya yetmezdi. Sevdiği adamın yerinde koca bir boşluk kalmıştı.

Doğrulup, gerçeğin ondan kaçmasını engellemek istercesine çarşafı göğsüne bastırdı. Kararını vermişti.

Seçenekleri belliydi. Ya hayat boyu mutsuz yaşayacak, ya da Cooper için savaşacaktı. Rakibi Cooper'in kendisiydi. Rusty zamanla onun inadını yenip, birbirlerini sevdiklerine inandıracaktı.

Evet, Cooper onu seiliyordu! Son nefesine kadar bunun tersini iddia etse bile, Rusty ona asla inanmayacaktı, çünkü babası o iğrenç teklifi yapınca, Cooper'in yüzünde nefretten önce acı dolu bir ifade belirmişti. Onu sevmeseydi, böyle acı duymazdı.

Rusty huzur ve mutlulukla yatağa uzandı. Ertesi sabah ne yapacağına karar vermişti.

Daima General Patton kadar iyi bir strateji adamı olan babası hazırlıksız yakalanmıştı. Rusty'yi gördüğüne çok şaşırdığı belliydi. "Rusty... ne güzel bir sürpriz bu!"

"Günaydın, Baba."

"Neden evde değilsin? Boş ver, seni gördüğüme sevindim."

"Randevu almayı bekleyemedim."

Carlson onun sesindeki kararlı ifadeye aldırmandan ellerini uzattı. "Çok daha iyi görünüyorsun. Mrs. Watkins sana kahve ikram etti mi?"

"Evet, ama istemedim."

Babası günlük kıyafetine baktı. "Ofisine gitmeyeceksin." "Hayır."

Carlson beklediği açıklamayı duymayınca, "Koltuk değneklerin nerede?" diye sordu. "Arabamda."

"Buraya kendi arabanla mı geldin? Bunu..." "Evet. Kendi ayaklarımın üzerinde yürümek istedim."

Babası masasına dayanıp, ayak bileklerini kavuşturdu. Ne zaman köşeye sıkışsa, ama başkalarının bunu bilmesini istemese böyle yapardı. "Teklifi okumuşsun, galiba." Rusty'nin kolunun altındaki dosyayı gösterdi.

"Evet."

"Ve?"

Rusty dosyayı yırtıp masanın üzerine attı. "Cooper Landry'yi rahat bırak. Rogers Gap projesini iptal et."

Carlson güldü. "Çok geç., hayatım. Proje hayata geçti."

"Durdur, o zaman." "Yapamam."

"Öyleyse, yatırımcılarla başın dertte Baba. Çünkü, bu konuda seninle sonuna kadar savaşıcağım. Ülkedeki bütün çevreci gruplara kapıda gösteri yaptıracağım. Bunu istemezsin, herhalde."

"Rusty, aklını başına topla," diye tsladı babası.

"Dün gece yarısı yaptım bunu; ve hayatımda borsacılıkla emlakçılıktan daha önemli şeyler olduğunu anladım. Senin onayından bile daha önemli şeyler."

"Landry gibi mi?"

"Evet." Rusty kararlıydı.

Carlson vazgeçmeyecekti. "Bugüne kadar elde ettiklerinden onun uğruna mı vazgeçeceksin?"

"Cooper'i sevmek bugüne kadar yaptıklarımla gelecekte yapacaklarımı elimden almaz. Bu kadar güçlü bir sevgi ancak insana daha çok şeyler verir."

"Saçmaladığının farkında mısın?"

Rusty güldü. "Olabilir. İnsan aşık olunca saçmalamaz mı?"

"Bunda gülünecek bir şey yok, Rusty. Bu kararının geriye dönüşü olmaz. İşini bırakırsan, bir daha dönemezsin."

Rusty onun blöfünü gördü. "Hiç sanmam, Baba. En iyi elemanımı kovarsan, işin zarar görür." Cebinden bir anahtar çıkardı. "Ofisimin. Süresiz izne çıkıyorum."

"Büyük bir hata yapıyorsun."

"Asıl hatayı Great Bear Lake'de yaptım; ama bu seni sevdiğim içindi." Rusty ka-
rıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Carlson. İnsanların onu terk etmesine alışkın
değildi.

"Rogers Gap'a."

"Neden?"

Rusty babasına baktı. Onu seviyordu, ama bu yüzden mutluluğunu feda etmeye-
cekti artık, "Jeff'in yapamayacağı bir şeyi yapmak, çocuk doğurmak için."

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

RUSTY kayanın üzerinde durup, temiz, serin havayı derin derin içine çekti.
Manzaradan asla bıkmaya-yacaktı. Hep aynıydı, ama bir yandan da sürekli de-
ğişiyordu. O gün gökyüzü masmavi, dağların tepeleri hala karla kaplıydı. Ağaçların
rengi yeşilin binlerce tonundaydı. "Üşüdün mü?"

Kocası arkasında durup sıkıca sarılınca, Rusty ona sokuldu. "Hayır. Tay nasıl?"

"Kahvaltısını ediyor. O da, annesi de çok mutlu."

Rusty-gülümseyip başını yana eğdiğinde, Cooper kulağının arkasına bir öpücük
kondurdu. "Diğer anne nasıl?"

"Daha anne olmadım." Cooper ellerini şişkin karnına kaydırınca, Rusty zevkle
inledi. "Bana da öyle geliyor."

"Bu halim çok komik, değil mi?" Rusty omuzu-nun üzerinden kaşlarını çattı,
ama Cooper böyle sevgiyle bakarken bunu yapması imkânsızdı.

"Bu haline bayılıyorum," dedi Cooper.

"Seni seviyorum."

Dudakları birleşti. Cooper başını kaldırınca, "Ben de seni seviyorum," diye fısı-
ladı. Bunu rahatça söyliyordu, artık. Rusty ona sevmeyi yeniden öğretmişti.

"Başka çaren yoktu."

"O gece bir kedi yavrusu gibi perişan, sırlıslıklam halde kapıma geldiğini hiç
unutmayacağım." "Onca yolu teptikten bu doğaldı." "Seni hem öpmek, hem kız-
mak istemişim," dedi Cooper.

"İkisini de yapmıştın."

"Evet, ama kızgınlığın sonra gelmişti."

Güldüler. Cooper, "O kadar yolu öyle bir havada tek başına geldiğine hala ina-
namıyorum," derken ciddiydi. "Hava raporlarını dinlememiş miydin? Yılın ilk kar
fırtınasıyla gelmiştin. Ne zaman düşünsem, aklımı kaçıracak gibi oluyorum." Elle-
rini karısının göğüsleri üzerinde birleştirip, yüzünü saçlarına gömdü.

"Cesaretimi yitirmeden yanında olmalıydım. Buraya gelmek için cehennemden
bile geçirdim."

"Bunu yaptın, sayılır."

"Gözüm o kadar kötü görünmemişti. Hem, uçak kazasının yanında biraz kar
nedir ki?"

"Biraz kar' sayılmazdı. Bir de, bacağıın o haldeyken araba kullandın."

Rusty omuz silkince, göğüslerinin Cooper'in ellerinin altında inip kalkması ikisinin de çok hoşuna gitti. Cooper onları Rusty'nin hamileliği yüzünden dikkatle okşamaya başladı. "Çok duyarlı, değil mi?"

"Biraz."

"Durunami ister misin?" "Aklından bile geçirme."

Cooper çenesini onun başına dayayıp, göğüslerine masaj yapmaya devam etti.

Rusty, "Bacağımanın ameliyatının doğum sonrasına kadar ertelenmesine sevindim," dedi. "Çirkin yaram seni rahatsız etmiyorsa, tabii."

"Sevişirken gözlerimi kapıyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle."

Cooper, "Öyleyse, benim gözlerimi kapadığımı nasıl görüyorsun?" dedi şakayla. Sevişirken ikisi de gözlerini kapamadığı için güldüler. Birbirlerini ve ihtiraslarını seyretmekten hiç bıkmıyorlardı.

Cooper tepelerinde dönerek uçan şahine baktı. "O gece kapıyı açtığımda bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ölsen bile, seni sevmeme izin vereceksin, Cooper. Landry."

Cooper tıpkı o geceki gibi yüreği onun onca yolu tepip bu garip teklifi yapması-na neden olan cesaretiyle ısınırken kıkırdadı. "Kapıyı yüzüne kapasaydım, ne yapacaktın?"

"Ama kapamadın."

"Ya, kapasaydım?"

Rusty biran düşündü. "Yine bir yolunu bulur, içeri girer, tamamen soyunup, aşkımla bağlılığımı itirat ettikten sonra, beni sevmezsen sana işkence yapardım."

"Öyle yaptın, zaten."

"Evet," diye kıkırdadı Rusty. Bana karşı koymaktan vazgeçene kadar."

Cooper dudaklarını onun kulağına götürdü. "Dizçöküp bana evlenme teklif ettin ve sana bir bebekvermemi istedin."

"Hafızan ne kadar kuvvetli."

"Dizlerinin üzerindeyken tek yaptığın bu değil di."

Rusty yüzünü ona dondu. "Hiç yakınmıyordun. Yoksa, ağzından dökülen o inlemeler yakınma mıydı?"

Cooper başını geriye atıp yürekten bir kahkaha attı. Artık sık sık gülüyordu. Zaman zaman yüzü asılıp dalgınlaşıyor, hayatının Rusty'yi kapsamayan o kısmını düşünüyordu. Rusty'nin ödülü onu bu halinden çekip alma gücüydü. Rusty sabırla onun kötü anılarını silip, güzel, mutlu olanlarıyla dolduruyordu.

Cooper'in güçlü boynuna bir öpücük kondurdu. "Los Angeles yolculuğuna hazırlansak, iyi olur."

Her ay Los Angeles'e gidip, iki, üç gün Rusty'nin evinde kalıyor, en lüks restoranlara, konserlere, sinemaya gidip, alışveriş yapıyor, bazen sosyal toplantılara katılıyorlardı. Rusty eski arkadaşlarıyla görüşmeye devam ederken, Cooper ile karı koca olarak edindikleri yeni arkadaşlıklarla mutlu oluyordu. Cooper'in canı istediğinde çok cana yakın bir adam oluyor, her konuda konuşuyordu.

Rusty Los Angeles'teyken işiyle de ilgileniyordu. Cooper ile evlendikten sonra, babasının şirketinde başkan yardımcılığına yükselmişti.

Cooper savaş gazileri için düzenlenen bir terapi grubunda gönüllü danışman olarak görev yapıyordu. Likenin başka yerlerinde de yaygınlaşmaya başlayan bazı yardım programları geliştirmişti.

Birbirlerine sarılmış halde, çam ağaçlarının arasındaki evlerine yürüdüler. Ev vadinin harika manzarasına karşı inşa edilmişti. Etrafındaki çayırlarda atlarla sığırlar otluyordu.

Yatak odalarına girdiklerinde Cooper, "O geceyi hatırlamak beni ateşledi," diyerek gömleğini çıkardı.

"Sen her zaman ateşlisin." Rusty süveterini çıkardı. Evde yalnızlarken sutyen giymiyordu.

Cooper bakışlarını onun irileşmiş göğüslerinden ayırmadan pantolonunu açıp yanına geldi. "Hep senin suçun."

"Şekilsiz halime rağmen beni arzuluyor musun?" Rusty şişkin karnını gösterdi.

Cooper cevap olarak onun elini pantolonundan içeri soktu. Rusty sertleşmiş erkekliliğini kavrayınca, zevkle inledi. "Seni arzuluyorum." Diz çöküp, Rusty'nin göğüslerini öptü. "Sen kendin olduğun sürece seni seveceğim, Rusty."

"Buna sevindim." Rusty iç çekti. "Çünkü, uçak düştüğünden beri bana mahkumsun."

SON